MERCENAR

67 WAR FOREST WAR FOREST WAR

JO DEXTER

Ucigaşii străzii

Jo Dexter

UCIGAŞII STRĂZII

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2003

HELL'S ANGELS[1] ŞI MOTOCICLIŞTII EUROPENI

După al doilea război mondial, în California se năştea organizaţia Hell's Angels. *La origini, nu era vorba decât de o asociere de bande de huligani adunaţi de pasiunile lor comune: motocicleta, băutura, încăierările şi femeile. Apoi structurile acestei organizaţii s-au diversificat, spre mijlocul anilor şaizeci, când Ralph Hubert – alias Sonny Barger – a devenit liderul naţional al* Hell's Angels *din Statele Unite, făcând din aceasta OMG-ul*[2] *cel mai puternic din lume.*

Actualmente, Hell's Angels *numără mai mult de şaptezeci de branşe în cele două Americi, în Europa, în Australia şi în Noua Zeelandă.*

În cursul ultimului colocviu de la Lyon, un specialist din Interpol declara: „Astăzi, în Europa, bandele de motociclişti rivale se înfruntă cu o violenţă nemaiauzită pentru cucerirea teritoriilor lor. Comportamentul motocicliştilor europeni evoluează în mod evident spre cel pe care l-am observat în anii şaptezeci în Statele Unite".

Ca să fi admis sau să te menţii în sânul confreriei din Hell's Angels, *este indispensabil să respecţi regulile şi ritualurile promulgate de organizaţia-mamă americană, examenul de intrare tip fiind atacul unei bande rivale cu un cuţit şi cu un lanţ de bicicletă. Pe plan individual, admiterea într-o bandă se face în mod obligatoriu în urma unei iniţieri în doi timpi. În prima fază, viitorul posibil membru va trebui să execute fără să comenteze cele mai de jos munci ale bandei în care visează să intre. A doua etapă, care este un fel de „ucenicie", îl va obliga să dea dovadă de „clasă". „Adică, explica Brian Greenaway în cartea sa* Hell's Angels, *să realizeze nişte lucruri care ar face să vomite orice persoană normală. De exemplu, a avea* clasă *însemna să coci un câine mort şi apoi să-l mănânci."*

---

[1] Îngerii Iadului (n .tr.).

[2] *Outlaw Motorcycle Gang:* bandă de motociclişti în afara legii. Denumirea oficială folosită de poliţia franceză este de „bandă de motociclişti implicaţi în activităţi criminale" (n. a.).

Odată admis, noul membru trebuie să adopte regulile tribale ale bandei, să se supună autorităţii şefilor, să-şi plătească cotizaţiile, să asiste la reuniunile de la „castel” şi, în cazul în care ar fi arestat de poliţie, să nu scoată nici o vorbă. El mai trebuie să respecte codul vestimentar al noii sale „familii”: geacă de piele sau de blugi fără mâneci pe care sunt brodate logo-ul clubului şi craniul înaripat care îi serveşte drept emblemă.

Dar, deşi luată în serios de Interpol, această complacere în murdărie, actele dezgustătoare şi violenţa „gratuită” ţin de mica delincvenţă şi nu constituie decât un aspect secundar al problemei. Principala sursă de preocupare a organizaţiei internaţionale de luptă împotriva banditismului este faptul că zece la sută dintre motocicliştii din Europa fac, de acum înainte, parte dintr-un OMG.

CLUBURILE DE MOTOCICLIŞTI ŞI CRIMA ORGANIZATĂ

„Traficul de droguri spre Europa foloseşte relaţiile privilegiate dintre Hell's Angels *din Lumea Nouă şi Vechiul Continent, declara un alt purtător de cuvânt al Interpolului. Motocicliştii europeni nu mai pot fi consideraţi ca nişte fanfaroni simpatici, ci ca o organizaţie criminală în creştere."*

Dar activităţile în afara legii ale OMG-urilor nu se opresc la traficul de droguri. Motocicliştii, aceşti dispreţuiţi odinioară de lumea interlopă, reprezintă astăzi braţul înarmat al Sindicatului Crimei. Pentru Mafia italiană, în special, ei elimină concurenţii, trădătorii, politicienii, magistraţii şi indezirabilii în general, îi taxează pe administratorii barurilor, pe patronii cazinourilor, extorchează întreprinderile, răpesc pe moştenitorii bogaţi pentru recompensă, practică şantajul în orice fac. Pentru ei sau pentru ticăloşii care îi plătesc, ei fură arme – aşa cum s-a întâmplat la Helsinborg, în Suedia, în octombrie 1991, când s-a furat o impresionantă cantitate de grenade, de mine antipersonal, explozibil şi detonatoare – fac comerţ cu maşini furate şi furnizează fete pentru anumite reţele de prostituţie sau localuri unde se face striptease.

Remarcabila mobilitate a OMG-urilor, faptul că sediul lor este uneori itinerant şi că membrii lor nu au, în cele mai multe cazuri, un domiciliu fix, nu le împiedică pe aceste pseudocluburi să fie foarte bine organizate. Ele au propriii lor contabili, avocaţii lor şi chiar, ca să le faciliteze legătura între motocicliştii din alte ţări, profesori de limbi străine.

Deşi se cuvine, bineînţeles, să se manifeste cea mai mare prudenţă şi să nu se eticheteze ca fiind criminali toţi cei care poartă o cască şi care îşi fac de cap pe un ring de dans, pentru forţele de poliţie, care văd că numărul acestora creşte vertiginos, OMG-urile constituie astăzi o bătaie de cap redutabilă şi o ameninţare gravă pentru securitatea Europei.

CAPITOLUL I

Ocupat să roadă resturile unui hoit, motanul vagabond nu realiză imediat pericolul. Apoi, brusc, auzi zgomotele, întoarse capul şi îl văzu pe Păduche-Lat apropiindu-se pe furiş în făgaşul de roată care mărginea drumul.

Cu nişte ochelari negri şi rotunzi, o geacă de piele fără mâneci, crăpată de intemperii şi de o proastă întreţinere, cu blugi sfâşiaţi în mod voit în genunchi şi în fund, motociclistul era un tip brunet, cu o bărbie ascuţită, acoperită de barbă. Cu o talie mică, umeri largi, musculos şi suplu precum o maimuţă, el avea pe antebraţul stâng un pumnal tatuat, în jurul căruia se înfăşură un şarpe, formând un caduceu inedit, iar umărul său drept era împodobit cu o Venus blondă, mai grăsuţă decât o păpuşă gonflabilă.

Îngrozit, animalul cu o blană tocită de culoare alb-roşcată aruncă priviri disperate în toate direcţiile. Reperând, la aproximativ zece metri de el, un ponton putred, el se îndreptă spre acest refugiu providenţial, dar, cu o detentă fulgerătoare, Păduche-Lat plonjă şi îl prinse în plină cursă. Placat ca la rugby, animalul scoase un ţipăt, mai întâi de surpriză, apoi de suferinţă şi de teroare. Dar instinctul de supravieţuire se declanşă imediat, frica lăsă loc furiei şi ţipătului ca un urlet prelung, ameninţător. Animalul se zbătu. Dar strădania sa era neputincioasă în faţa „prădătorului” uman. Cu cele două mâini în jurul abdomenului său, Păduche-Lat îl strângea, iar ghearele motanului patinau în noroi, având ca singur efect împroşcarea în jur a unor uriaşi stropi de mizerie, amestecată cu frunze uscate, chiştoace şi gunoaie de toate felurile.

Edmee-Antiliana, care era moartă după distracţii, fu printre primii care ajunseră la grupul format de F-JP, sora sa Ana, destinatara isprăvilor lui Păduche-Lat şi câţiva curioşi adunaţi pe acolo. Dominând un moment difuzoarele care zbierau melodiile de succes ale lui Ice T. Bush, M. C. Solaar şi Sinead O’Connor în caravanele şi carcasele maşinilor, aclamaţiile lor atraseră atenţia *rascalilor* asupra spectacolului. Ei se îndreptară spre Păduche-Lat, care le lăsă timp suficient să se alinieze de-a lungul făgaşelor de roţi, înainte de a continua ceremonia.

Hans din Rotterdam o apuca pe Edmee de mijloc şi o puse la

pământ. Nu-i plăcea ca ea să se înflăcăreze în aşa măsură pentru isprăvile altuia. De fapt, de când devenise femeia lui, nu mai putea să se dezlipească de lângă ea. Hans era îmbrăcat cu o pereche de blugi tăiaţi în franjuri şi cu un tricou, care lăsa să i se vadă bicepşii, dar şi pectoralii imenşi, acoperiţi cu o pădure de păr blond. Era poreclit Yeti, din cauza fizicului său. Edmee era poreclită Pescăruşul, datorită chicotitului care se auzea din rulota ei când un bărbat o făcea fericită. Când făcuse parte în banda *Stronzi,* Păduche-Lat frecventa o siciliană, care fusese poreclită Callas, din motive identice. Nu voia să repete experienţa. Trăiască fetele discrete!

Păduche-Lat ţinea pisica în mâini de câteva minute, dar nu voia pentru nimic în lume ca vreunul dintre *rascalii* prezenţi în tabără să rateze *show*-ul şi mai ales şefii bandei. Se adunaseră acum în jur de douăzeci, iar performanţa sa fu încoronată de o serie de aplauze.

Erau acolo Nabil-Kabilul, Esteban Cabrera, Spaniolul, Malika din Agadir, o bijuterie poreclită Mica-Zguduitură, Nancy din Birmingham, care era poreclită Suzeta, din motive uşor de imaginat şi Cindy-Tandretea, o altă englezoaică, cea mai îngăduitoare dintre fete. Toţi erau fascinaţi. Dar cea mai mare admiratoare a motociclistului era, indiscutabil, Petra din Duesseldorf. Era adevărat că ei îi plăcea de Păduche-Lat şi se combinase cu el la doar câteva zile de la sosirea sa în bandă.

Creată cu patru ani în urmă de Francois-Joseph Pinneteau – mult mai cunoscut sub abrevierea F-JP – şi de sora sa geamănă, Catherine – rebotezată Vanessa ca să fie mai de „clasă” – asociaţia *rascalilor* forma astăzi un mic şi solid OMG itinerant, ai cărei membri proveneau din cele mai redutabile bande europene: *Rowdies* din Trondheim (Norvegia), *Bronx* din Harlem (Ţările de Jos), *Bandidos* din Barcelona, *Fukers* din Briminghan, *Panzer* din Duesseldorf, *Stronzi* din Roma, ca să le menţionăm pe cele mai celebre.

Înregistrată în mod oficial sub numele de *Moto Clubul celor Două Comune*, banda avea drept adresă pe aceea a unui garaj dezafectat din fosta zonă industrială, la graniţa dintre Bezons şi Argenteuil. Ea se distingea de cea mai mare parte a OMG-urilor prin faptul, rarisim, că şeful ei era o femeie, Catherine Pinneteau, alias Vanessa. Vanessa, vampa de pe motocicletă, se interesa înainte de toate de *look*-ul său, de propria sa persoană şi de *sex-appeal*-ul ei. În contradicţie totală cu geamănul ei, care era viclean, crud şi urât ca un şobolan. Pe nimeni nu interesa faptul

că Vanessa fusese plasată la conducere prin voinţa lui F-JP, pentru că ea prezenta o faţadă avantajoasă, mult mai seducătoare decât el. În mod oficial, Francois-Joseph nu era decât trezorierul asociaţiei, dar adevărul era că el era cel care trăgea sforile şi îşi impunea puterea despotică în banda *rascalilor.* El era şi cel care decidea politica bandei şi trata afacerile mari. Vanessa avea un rol de simplă reprezentare.

O altă particularitate a *rascalilor,* care era o bandă completă – motociclişti, şefi, fetiţe şi femei – era faptul că ea constituia o familie inseparabilă şi, în felul *Călătorilor* britanici, trăia într-o tabără itinerantă, care se instala oriunde în Europa, în funcţie de nevoile sau de activităţile dictate de F-JP. Nimeni nu avea casă. Orice membru nou era domiciliat din oficiu la adresa fostului garaj.

Ultima diferenţă faţă de OMG-urile clasice era că anumite fetiţe precum, bineînţeles, geamăna lui Francois-Joseph şi Ana Pinneteau, alias Cocheta, sora lor mai mică, sau chiar şi prietena lor, Greta, beneficiau de un statut special.

Petra făcea şi ea parte dintre aceste privilegiate. Deşi nu era femeia nimănui, ea îşi cucerise dreptul de a-şi alege tipul, să nu se prostitueze decât dacă avea ea chef şi fusese scutită de la raportarea câştigurilor personale trezorierului „clubului”. De fapt, germanca se bucura de prerogative asemănătoare cu cele ale Cochetei şi ale Vanessei. Însă ea era utilă în alt sens în banda *rascalilor* decât ca fetiţă sau ca prostituată. Luptătoare puternică, Petra din Duesseldorf nu se temea, când avea ocazia, să mânuiască cuţitul sau armele şi, după câte ştia Păduche-Lat, ea era singura femeie din bandă care ucisese. Petra arăta, în plus, atât gust cât şi virtuozitate pentru jocurile dragostei – Păduche-Lat ştia câte ceva despre acest lucru – şi, când *rascalii* aveau nevoie să seducă un duşman ca să-i potolească neîncrederea, ea era aceea care îşi asuma acea delicată misiune. Mare sportivă şi mare îndrăgostită, Petra din Duesseldorf era precedată de nişte sâni imenşi, fapt ce făcuse să fie poreclită Pufoaica.

În mod curios, această femeie blondă, robustă şi bine înzestrată era atrasă de bărbaţii bruneţi, de talie mică, de preferinţă păroşi şi musculoşi. Exact contrar cu modul în care arăta ea. Astfel, pentru o clipă, ea sperase să devină femeia lui Păduche-Lat. Însă soarta hotărâse altfel. Dar trebuia să existe pentru asta un motiv şi Pufoaica era prea inteligentă ca să-şi arate dezamăgirea.

*

Pe toată durata lunii februarie, ploaia nu încetase să cadă la periferia pariziană, dar, de două zile, un soare frumos îşi făcea pomană cu razele sale în *no man's land*-ul care se întindea, între Sena şi antrepozitele deservite de A 86 şi care era folosit drept refugiu pentru vagabonzi, şoareci şi tinerii din cartierele sărace.

Tabăra *rascalilor* era organizată în jurul carcasei unui autocar Chausson, care servea nu numai drept „castel"[3] pentru reuniuni, ci şi drept apartament şi birou pentru F-JP. Totul se reducea la câteva maşini de camping, nişte caravane, câteva maşini 4X4 şi nişte carcase de vehicule. Şi motociclete, bineînţeles. În mai puţin de o jumătate de oră, întreaga bandă putea să-şi strângă bagajele şi să pornească la drum spre alte tabere de la periferia Amsterdamului sau ale Londrei, în Sicilia sau în Insulele Baleare, abandonând la faţa locului vehiculele stânjenitoare. Singurele lucruri la care ţineau *rascalii* erau motocicletele şi fetele. Aici găseai motociclete pentru toate gusturile. La fel şi fete.

În spatele taberei, o întindere de teren arid din cauza partidelor de fotbal îi separa pe *rascali* de ţigani, care se instalaseră acolo ca să petreacă iarna. La început, existaseră probleme, dar Django-Ţiganul pusese totul la punct, ducându-se să vorbească cu şefii familiei, apoi revenind regulat, însoţit de Enzo-Italianul, poftindu-i la petreceri în fostul autobuz englezesc cu etaj, pe care ei îl transformaseră în bază rulantă.

„Acum, îi asigura Django, putem pleca şi lăsa totul la faţa locului. Dacă vreun nemernic îndrăzneşte să se apropie de iglu-urile noastre, de sonorizare şi de motociclete, va fi lovit cu şişul înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă." în limbajul *rascalilor,* „iglu-ul" însemna locul unde locuiau ei, fie că era vorba de o maşină de camping, rulotă, de un cort sau de vreo carcasă de vehicul.

Dincolo de tabăra ţiganilor, se afla partea „publică" a terenului viran: un cimitir de maşini deţinut de un corsican numit Tino. Tino părea să fie un om corect. După toate aparenţele, nu voia necazuri şi nu le căuta. El era titularul unei concesiuni oficiale, acordată de municipalitate, ca să ocupe mai multe hectare de teren viran, aşteptând ca buldozerele să se ocupe de el. Prezenţa sa şi cea a ţiganilor – care şi ei deţineau o autorizaţie – oferea două avantaje. În primul rând, ea permitea taberei *rascalilor* să nu iasă în evidenţă şi, deci, să fie greu reperată de poliţişti. În al

[3] Cartierul general sau locul de adunare (n. a.).

doilea rând, Tino era o mină de aur. Nu numai că le putea oferi la preţuri mici, care sfidau orice concurenţă, piesele ce nu se găseau pentru repararea motocicletelor, rulotelor sau maşinilor, dar era oricând pregătit să-i sfătuiască, să le ofere ajutorul de care aveau nevoie. Şi, în mod vizibil, lui îi plăcea acest lucru. Era o adevărată „revistă tehnică" acest tip. În afara relaţiilor strict comerciale, Tino şi *rascalii* se ignorau şi astfel totul mergea bine.

*

Păduche-Lat le privi feţele, căutând personalităţile în faţa cărora era important să se facă valoros. Django se afla acolo împreună cu Jordi-Catalanul, specialistul briciului Vava, Momo, Freddy-Barjă, Iuri-Rusul şi Knud, zis Vikingul, un danez care era implicat în traficul de arme. Mai erau acolo şi Descoperitorul şi Enzo-Italianul care aduseseră cu ei o sumă de bani destul de frumuşică, negociind nişte contracte pentru fetiţele de pe lângă organizatorii de petreceri fine sau patronii numiţi la modul general Madama, pentru că îl seconda pe Enzo în traficul cu fete şi, în rang, nişte membri mai puţin influenţi precum Belphegor, TOT, Markus, Ferd, Mandrake, Jerry-Britanicul, alias Testicul-Alb, sau nişte fete precum Anita, Traudl, Dovlecel, Drăgăstoasa, Tufa, Şoseta, Vaselina, Undiţa, Khadidja-la-Beurette, Babette, Coapsă-de-Catifea şi multe altele.

Pe numele său adevărat Borisav Iarosevic, Păduche-Lat era originar dintr-un sătuc de lângă Zagreb. La şaisprezece ani, el fugise din Croaţia natală ca să se afilieze în mod succesiv mai multor bande de motociclişti italieni. Dar, de trei ani de când F-JP fondase banda *rascalilor* şi impunea legea şi teroarea pe drumurile din Europa, el nu avea decât un singur vis: să fie admis în acest formidabil OMG internaţional.

În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, Borisav îşi încercase şansa cu câteva luni în urmă sub pretextul că războiul care distrugea Iugoslavia deschidea nişte oportunităţi fără precedent activităţilor mafiote. Dintr-o dată, în afară de calităţile sale de motociclist şi de ucigaş plătit, faptul că se născute croat adăugă *pedegree-ului* său o piesă de o valoare inestimabilă. Părăsind banda romană *Stronzi,* pe care o credea prea liniştită, Păduche-Lat bătuse la uşa *rascalilor.* F-JP îl primise cu braţele deschise, un privilegiu dorit în mica lume a motocicliştilor. Concurenţii erau foarte mulţi în banda *rascalilor*, dar cei aleşi erau foarte puţini.

*

Trecându-şi o mână cenuşie peste părul tuns după moda

rasiştilor, F-JP zâmbi satisfăcut. Avea un zâmbet de om rău, care îl făcea să semene cu un şobolan. F-JP nu-şi făcea nici o iluzie cu privire la sentimentele pe care oamenii lui le aveau faţă de el. Ştia că cea mai mare parte a motocicliştilor îl ura sau, cel puţin, îl dispreţuia şi că toate femeile, fetiţele sau prostituatele – inclusiv cele două surori ale lui – aveau o teamă teribilă şi justificată. Nu puteai să exerciţi o putere absolută şi să fi şi iubit. Păcat, dar asta era situaţia! Toţi cei care crezuseră contrariul au fost înşelaţi, fie de un „prieten”, fie de un consilier, fie de o femeie sau un amant.

Copil fiind, F-JP trăise la orfelinat, unde fusese plasat după moartea părinţilor lui. Astăzi, el era cel care bătea sau, mai exact, cel care dădea ordinul ca cineva să fie bătut. El prefera foarte clar această distribuţie a rolurilor.

Divertismentul adresându-se mai mult motocicliştilor de rând decât lui, el se apropie de Cocheta şi îi şopti:

— Spune-i lui Păduche-Lat să vină după mine la „castel”, după ce veţi termina.

— OK.

Francois-Joseph îi făcu cu ochiul tinerei sale surori şi se îndepărtă spre fostul autobuz Chausson. Avea cine să se ocupe de cele două probleme stringente, pe care le avea acum. Se uită la ceas. Era ora trei după-amiază. Peste trei sferturi de oră, urma să plece la întâlnirea cu Angelo Moro, unul dintre oamenii de contact ai lui Enzo din sânul Camorrei. Aceasta, care era prima etapă, cea care îl înflăcăra cel mai mult, era o operaţiune fabuloasă, a cărei reuşită va depinde mult de capacităţile lui Păduche-Lat.

Aşteptând ora întâlnirii, Francois-Joseph avea de făcut câteva socoteli şi câteva hârţoage de expediat.

Mai puţin excitantă, a doua misiune nu îl lăsa indiferent deloc. Aceasta privea mai mult prestigiul bandei decât resursele sale. De trei ani de zile de când ceruse intrarea asociaţiei sale în *Hell’s Angeles,* F-JP tocmai primise un răspuns. Era o simplă coincidenţă sau acest lucru era legat de întâmplările recente care atrăseseră privirea binevoitoare – sau interesată – a americanilor asupra micii bande franceze?

În noiembrie 1991, branşa pariziană a *Hell’s Angels* realizase o operaţiune reuşită de seducere. După ce poliţia a percheziţionat unul dintre garajele ei, descoperind pistoale-mitralieră, puşti, o mitralieră aşezată pe trepied, pumnale, mai mult de o mie de cartuşe, închizând localul burduşit cu arme şi cu droguri, *îngerii*

din Paris se hotărâseră să-şi reabiliteze imaginea ieşind din nou din *Hell's Angels Forever.* Superproducţie americană turnată în 1993, deci într-un context deja vechi, acest film, la care participaseră mari vedete ale muzicii, se voia a fi un imn al libertăţii şi îi prezenta pe cei din *Hell's Angels* precum nişte marginalizaţi visători, dulci ca nişte mieluşei şi persecutaţi de poliţiştii paranoici.

Vedeta invitată a „operaţiunii farmec" era Georges Christie, alias Gus, şeful *Hell's Angels* de pe Coasta de Vest din Statele Unite. Arestat cu câţiva ani în urmă pentru tentativă de omor, Gus tocmai scăpase în mod miraculos de condamnare şi Parisul îl întâmpinase ca pe un erou. Cazat la *Plaza-Athenee,* el avusese un succes monstru în timpul unei seri la *Palace* şi primise onorurile televiziunii franceze, în special într-o emisiune unde sosise pe platou conducând un Harley-Davidson.

Să fie oare recunoştinţa americanilor faţă de *rascali,* care acordaseră susţinerea morală şi mai ales financiară *îngerilor din Paris* pentru această operaţiune? Posibil, dar nu şi foarte evident. Până la urmă, asociaţia americană *Hell's Angels* era reprezentată la Paris de o bandă importantă. De ce întrona ea, dintr-o dată, un mic OMG de periferie precum *rascalii?* De ce? Poate ca să se folosească de el. Este adevărat că banda era cunoscută deja pe drumurile Europei.

De când se specializase în activităţi criminale, asociaţia americană poseda, într-adevăr, mai mulţi bani şi tindea să dobândească o imagine de respectabilitate ca să investească în afaceri legale. Reconversia în criminalitate părea să fie o evoluţie naturală şi inevitabilă, căreia nu-i scăpau nici măcar organizaţiile mafiote.

Francois-Joseph se întreba dacă americanii nu cumva se aflau în căutarea unui antreprenor care să le facă treburile murdare şi să-şi asume riscurile, în vreme ce ei se mulţumeau să deschidă sertarul cu bani.

Ca să afle, nu era nimic mai simplu decât să ia legătura cu ei. În acest scop, el o trimisese pe Vanessa la sărbătoarea *Bike Week* din Daytona ca să se întâlnească cu delegaţii de la *Hell's Angels* şi să-i tragă de limbă. În această privinţă, avea încredere în ea.

*

Astăzi, Borisav Iarosevic făcea o mare favoare. Ana Pinneteau, alias Cocheta, sora mai mică a Vanessei şi a lui F-JP, tocmai îl

alesese ca amant, înlocuindu-l cu King-Kong, ucis în urmă cu o lună în timpul unei înfruntări memorabile cu banda rivală, *Ninja.* O alegere pe care Borisav trebuia s-o onoreze dând dovadă de „clasă”.

Pentru moment, el se descurca foarte bine. Nepăsându-i de zgârieturile care îi brăzdau braţul, de urletele de frică şi de mârâitul pisicii, el o apucă de pielea de pe spate şi o ridică să o vadă toţi, sucindu-i gâtul cu un gest brusc. Animalul scoase un ultim ţipăt, tresări o dată, apoi deveni moale şi dădu drumul unor excremente lichide.

O ovaţie unanimă salută prestaţia.

Atunci, croatul scoase din cizmă un cuţit cu lama încovoiată. Ceilalţi se depărtară ca să-l lase să acţioneze în pace, iar el, cu nişte gesturi lente şi atente, culcă în iarbă cadavrul motanului, îl spintecă dintr-o singură mişcare şi, cu o precizie de chirurg, îi scoase inima.

Cocheta fremăta de nerăbdare privindu-l cum operează. Patru săptămâni ţinuse doliu după King-Kong… Nu mai rezista! Dar aşa hotărâse F-JP şi nici chiar surorile lui nu-şi puteau permite să se abată de la reguli. Micul ei corp nervos, care de la depărtare putea fi luat drept al unui băieţel, începea să simtă o mâncărime, în special sub fusta foarte scurtă din piele. Ardea de nerăbdare ca în acea seară să ajungă în fosta rulotă acoperită de inscripţii, care îi servea drept iglu lui Păduche-Lat.

Borisav Iarosevic nu se ofusca de acest nume cu care fusese împopoţonat. Dimpotrivă, îl găsea elegant, cu „clasă” după normele motocicliştilor. El fusese supranumit Păduche-Lat pentru trei motive pe cât de simple pe atât de evidente: în primul rând, avea un nume ce nu putea fi pronunţat, în al doilea rând, avea o talie mică şi, în al treilea rând, în timpul încăierărilor, el lovea mereu la testicule.

Într-un mod ceremonial, ridică micuţa inimă, caldă încă şi sângerândă şi o aduse drept ofrandă Cochetei, care o primi cu un zâmbet de extaz.

Ea luă inima, o sărută şi, ridicându-şi tricoul, o frecă îndelung pe piept şi pe burtă, ungându-şi pielea de urme roşii. Apoi zâmbi, îl privi pe Păduche-Lat cu ochii ei verzi seducători, îşi ridică fusta mini, pe care o purta fără chiloţi şi începu să se ungă pe sex şi între picioare cu sânge proaspăt.

Păduche-Lat o contempla: sânii mici, burta fermă şi pădurea neagră care strălucea între picioarele ei. Avea doar nouăsprezece ani şi degaja toată prospeţimea şi obrăznicia

vârstei sale. Era numită Cocheta din cauza paietelor pe care şi le lipea de obraji şi de frunte. Într-o seară, la un chef monstru, King-Kong îi povestise lui Păduche-Lat că ea îşi punea paiete şi pe piept, pe burtă şi pe fese. Pentru prima dată, el putea constata faptul că King-Kong nu minţise. Cocheta era de super-clasă.

Contrar altor fete din bandă, Cocheta nu era dezgustată de ritualurile de iniţiere. Entuziasmul cu care ea se ungea cu ofranda mărturisea acest lucru şi îl convinse pe Păduche-Lat că făcea asta din plăcere şi nu doar din ordinul fratelui ei. Simţi pentru asta o satisfacţie deosebită. Atâta timp cât Cocheta fusese amanta lui King-Kong, lui nici măcar nu-i trecuse prin minte să şi-o apropie, dar, acum, o dorea. O dorea ca un nebun. Nu numai că această fată îi inspira o dorinţă nemaipomenită, dar a trăi în concubinaj cu o soră Pinneteau însemna o plasare, pe viitor, în sânul bandei *rascalilor.* Şi, cum Vanessa refuza cu încăpăţânare acest lucru, rămăsese Cocheta.

King-Kong îi mai spusese că la pat era o adevărată leoaică, că ştia să profite de sprinteneala şi de supleţea micului său corp, că avea o imaginaţie nemăsurată şi nişte exigenţe nesăţioase. El era sigur de toate astea şi salivă involuntar. În orice caz, acest lucru va schimba situaţia cu Petra. Dar, în fond, el nu era împotriva schimbării şi apoi, fiind discret, poate că va reuşi să se păstreze şi pentru câteva momente intime cu frumoasa germancă...

După ce termină, Cocheta îi înapoie inima pe care şi-o trecuse peste tot corpul şi zise, cu o voce răguşită şi plină de o dorinţă reţinută:

— Eşti admis, Păduche-Lat. Eşti un bărbat, unul adevărat şi consider că eşti demn de mine. În seara asta, îţi vei primi recompensa. Până atunci, odihneşte-te.

Păduche-Lat luă inima pisicii şi, cu ostentaţie, o mâncă aşa crudă, în faţa adunării *rascalilor* captivaţi, mestecând-o cu gura deschisă ca să permită scurgerea sângelui stacojiu de-a lungul bărbiei şi a gâtului.

Triumful pe care îl avu depăşi toate speranţele.

El salută, apoi o luă de gât pe Cocheta şi începu s-o îndrume spre iglu-ul său ca să-şi primească recompensa. Ea se lipi de pieptul lui şi îl sărută, ungându-i blugii de sânge de pisică, apoi, cu părere de rău, se depărtă de el.

— Am spus în seara asta, Păduche-Lat, zise ea în mod languros, îndreptându-se spre rulota ei. Mai ai puţină răbdare. Acum, trebuie să te duci să-ţi primeşti ordinele de la Francois-

Joseph.

Francois-Joseph… „Omul cu bani”, cum era poreclit din cauza atribuţiile lui de trezorier-şef… Sau „Sculă”, pentru cei care îl dispreţuiau mai mult.

Păduche-Lat era un susţinător al lui Sculă. Pentru el, ca şi pentru toţi masculii adevăraţi din bandă, acest tip era singura eroare din sânul bandei. O pată în banda *rascalilor.* Un neg. Un furuncul. Numai că el era părintele fondator. Şi despotul care domina absolut banda prin intermediarul super-influenţabila Vanessa, care nu îndrăznea niciodată să ia o decizie şi nici măcar să pronunţe un cuvânt fără să fi avut în prealabil acordul fratelui ei geamăn. În cele din urmă, gândea el, toate acestea se vor schimba în ziua în care Francois-Joseph va muri datorită virusului care îl mânca uşor, dar sigur. În acea zi, el îşi va putea freca mâinile, bucuros că ştiuse să se introducă în familie. Să se introducă… Păduche-Lat zâmbi pentru sine. Cuvântul era atât de potrivit pentru a desemna ceea ce se pregătea el să facă… Până atunci, trebuia să se ducă să-şi primească ordinele de la Sculă. Şi era hotărât să-i facă pe plac. Chiar dacă acesta îi ordona să se ducă să-l asasineze pe preşedintele republicii. Păduche-Lat era pregătit să facă orice pentru ca micuţa Cocheta să rămână în continuare lângă el. Porni astfel spre fostul autocar.

*

— Intră! zise vocea smiorcăită a lui F-JP, când Păduche-Lat bătu în tabla ruginită.

Păduche-Lat trase portiera în spate şi intră în „castel”. Pinneteau asculta BB King. El păstrase aproximativ douăzeci de scaune pentru oamenii care veneau la reuniuni. Celelalte fuseseră deşurubate şi vândute în Argenteuil. Restul locului fusese transformat în birou. Perdelele gri-negre erau permanent trase peste geamuri şi, pe partea cealaltă a lor, erau agăţate hărţile diferitelor ţări din Europa: terenul de vânătoare al *rascalilor.* În spatele scândurii aşezate pe capra de tăiat lemne, care îi servea drept masă de lucru, trona F-JP, instalat pe un scaun de bucătărie, singurul scaun adevărat vizibil în autocar. În spatele lui, un panou de placaj străpuns de o uşă joasă marca frontiera cu apartamentul personal instalat în partea din faţă a vehiculului. Nimeni nu intra niciodată acolo, în afară de F-JP şi iubirile lui de o seară. Se spunea că iglu-ul era burduşit de tot felul de accesorii cumpărate din sex-shop-urile din întreaga lume şi că, sub cuşeta sa, Francois-Joseph ascundea un cufăr metalic,

care îi servea drept casă de bani. Păduche-Lat credea că se cam exagera. Gusturile şi personalitatea lui Francois-Joseph Pinneteau, era adevărat, aveau cu ce să alimenteze fantasmele.

Afară, soarele încingea tabla şi, în ciuda plăcilor de poliester scrijelite, lipite cu stângăcie de tavan, drept izolaţie, o căldură sufocantă domnea în autocar. Şi încă nu era decât un soare de februarie. În zilele cele mai călduroase, era un adevărat infern. În plus, cum Francois-Joseph nu deschidea niciodată geamurile, un miros de peşte sărat şi afumat plutea permanent în atmosfera „castelului”.

F-JP se trânti pe scaun şi îşi aprinse o ţigară Peter Stuyvesant.

— Hei, norocosule! zise el, foarte satisfăcut de sine. S-ar zice că o ai la degetul mic pe surioara mea…

Păduche-Lat se trânti pe o banchetă sfâşiată şi îşi aşeză picioarele unul peste altul fără să răspundă. Ştia că nu fusese chemat aici ca să fie felicitat şi astfel aştepta continuarea.

Francois-Joseph Pinneteau suflă fumul spre plăcile de poliester cenuşiu şi păstră un moment de linişte, în care se auziră doar zgomotele îndepărtate ale motocicletelor, zbieretul unor difuzoare şi duduitul grupurilor electrogene, care alimentau frigiderul, sonorizarea şi câteva becuri ale „castelului”.

— Am vorbit azi de dimineaţă la telefon cu Vanessa, zise Francois-Joseph, schiţând un zâmbet care-l făcea să semene cu un şoarece. Imaginează-ţi că am trezit-o la ora patru dimineaţa. Uitasem complet de decalajul de fus orar.

— Ce mai face? întrebă Păduche-Lat, ca să arate un minimum de interes.

— Foarte bine, răspunse F-JP. Are o vreme superbă în Florida, treizeci de grade şi un soare radios. La început, s-a bronzat pe plaja din Daytona, în aşteptarea începerii sărbătorii *Bike Week* şi sosirea delegaţilor din partea tuturor *Hell’s Angels* şi a închiriat o maşină ca să călătorească. Ieri, a fost la Orlando, să viziteze *Future Worls d’Epcot Center.* La mijlocul săptămânii, va vizita baza de lansare de la Cape Canaveral şi apoi *Disney World-MGM.* Şi, dacă va mai avea timp, se va duce şi la *Magic World.* Nu prea are de ce să se plângă, nu? Tu cunoşti Florida, Păduche-Lat?

Păduche-Lat nu scoase nici un cuvânt şi se mulţumi să dea din cap. De ce F-JP îi punea această întrebare idioată al cărei răspuns îl cunoştea deja? Ca să-i amintească cine era şi ca să-l umilească, în mod sigur. Anul trecut, exact înainte de a intra în bandă, Cocheta şi King-Kong fuseseră cei care se duseseră la Daytona, pentru a participa la *Bike Week,* însoţiţi de Francois-

Joseph. Păduche-Lat nu era gelos. Oricum, dacă Disney ăla al lor era ca şi Mame-la-Vallee – poate doar cu un climat mai bun în plus – nu merita deloc să traversezi Atlanticul pentru asta.

Dar, imaginea Vanessei, bronzată toată într-un costum de baie, pe o plajă din Florida, îi surâdea. Şi celebrul Speedway din Daytona Boulevard cu pista sa grozavă, cu gradenele ce puteau primi o sută douăzeci şi cinci de mii de spectatori, cu parcarea de treizeci şi cinci de mii de locuri şi târgul imens care înconjura *Bike Week* – Păduche-Lat văzuse câteva imagini la televizor – asta da, era mişto. Visul…

Dar se înşelase în privinţa intenţiilor lui Sculă.

— În curând, îţi vei putea oferi călătoriile pe care ai visat să le faci, reluă Francois-Joseph pe un aer misterios.

Lăsă să treacă un moment de linişte, apoi continuă:

— Vanessa m-a anunţat că s-a înscris la marele concurs de costume de baie ude. Îţi imaginezi? Celor de la *Hell's Angels* le va exploda şliţul când o vor vedea defilând.

Păduche-Lat dădu politicos din cap. Vanessa se înscrisese la defilare doar ca să se amuze şi pentru nimic altceva. Ca să provoace explozia şliţurilor, nu avea nevoie să apară îmbrăcată într-un costum de baie ud. Dar Francois-Joseph era oare capabil să judece acest lucru?

Pinneteau fumă câteva clipe în tăcere, apoi continuă:

— Ne-a mai rămas doar o săptămână înainte de începerea sărbătorii *Bike Week.* Vreau s-o trimit acolo şi pe Pufoaica, drept întărire pentru întâlnirea cu cei de la *Hell's Angels.*

Până la urmă, ea era o specialistă în acest gen de negocieri şi, era liberă, prin faptul…

— Şi apoi, poate că acest lucru îi va schimba puţin ideile. Asta o va ajuta să-l uite puţin pe scumpul ei Păduche-Lat.

Croatul se ştia observat la microscop. Nu-şi putu reţine un rânjet cinic.

— Bună idee. Nişte artiste ca ele îi vor avea la degetul mic pe cei de la *Hell's Angels* cât ai zice peşte. Dar presupun că nu m-ai chemat aici ca să-mi povesteşti proiectele tale legate de Vanessa şi Petra…

Pinneteau clipi din ochi şi luă din nou înfăţişarea de şobolan. Nu-i plăcea deloc ca ceilalţi să preia iniţiativa în locul lui. Nemulţumirea nu dură decât o secundă, apoi se destinse şi trase un fum din ţigară.

— Tu eşti unul dintre cei mai recenţi recruţi ai mei şi, cu toate acestea, eşti, fără îndoială, singurul *rascal* care nu tremură ca o

frunză în faţa mea. Din acest motiv ţin mult la tine, Păduche-Lat.

Păduche-Lat nu zise nimic. Aştepta în continuare răspunsul la întrebarea sa. Se mulţumi să observe că rarele momente în care Francois-Joseph părea fericit erau acelea în care vorbea despre surorile lui. De aici şi până la a deduce faptul că le iubea, era un pas mare pe care croatul se ferea să-l facă, în ciuda afirmaţiilor lui F-JP. Numai el însuşi era capabil să ştie dacă o iubea pe Cocheta, pe Petra sau pe oricare alta. El le dorea ca un nebun, de asta era sigur. În bandele de motociclişti aflate în afara legii, dragostea este o disciplină la fel de recunoscută şi practicată ca şi latina clasică. Dacă F-JP voia să dea impresia că îşi iubeşte surorile, pentru Păduche-Lat şi ceilalţi membri ai bandei era OK, dacă asta îi făcea plăcere; în realitate, Păduche-Lat ştia că lui îi plăcea mai mult decât ceilalţi să se târască în faţa lui şi să se supună voinţei sale fără să scoată vreun cuvânt.

Păduche-Lat nu se târa în faţa nimănui. Era prea „de clasă” pentru a face asta. Altminteri, F-JP îl aprecia, puţin ca pe un adversar periculos, dar obişnuit. Astăzi, Pinneteau era foarte satisfăcut să vadă acest bărbat tatuat intrând hotărât în familie: acest lucru îi permitea să-l testeze într-un mod mai fin. Cu ţigara în colţul gurii, el se ridică şi deschise micul frigider. Scoase din el două sticle de bere Kronenbourg şi îi aruncă una lui Păduche-Lat. Era pentru prima oară când croatul avea dreptul la o băutură în „castel”. Prinse din zbor sticla de bere, o ridică puţin în sus şi aprecie această onoare cu un zâmbet mic în colţul gurii, apoi desfăcu capacul cu ajutorul unei scrumiere de aluminiu fixată pe spătarul unui scaun vecin. Autocarul data din perioada de dinaintea prohibiţiei şi faptul avea avantajele lui, chiar şi pentru nefumători.

Fără să-şi ia privirea de la Păduche-Lat, Pinneteau se aşeză din nou pe scaun, trase un fum din ţigară, stinse chiştocul şi desfăcu sticla de bere cu un cuţit de tăiat hârtia. Înghiţi un sfert din conţinutul sticlei pe nerăsuflate, apoi zise:

— Am o misiune pentru tine.

Păduche-Lat ridică întrebător o sprânceană.

— O treabă pe măsura ta, reluă F-JP. Îndată ce va primi semnalul meu, un vas rapid va pleca din Zadar spre o plajă italiană, aflată la câţiva kilometri de Ancona. Aici, preciză el, ridicându-se ca să arate pe hartă unde se afla Zadar.

Păduche-Lat încuviinţă.

— Prima fază, continuă Pinneteau, constă în primirea unei încărcături de praf alb şi transportarea ei apoi la Amsterdam.

Făcu doi paşi la stânga şi arătătorul lui indică oraşul Amsterdam.

— Acolo vor fi câteva zile de aşteptare, până la data livrării, apoi va trebui să intri în posesia unui camion cu arme în schimbul drogului şi să te întorci cu el – urmă un gest mare pe harta Europei care arăta drumul în discuţie – până în punctul pe care eu ţi-l voi indica, lângă Perugia.

Se opri la Perugia, apoi Francois-Joseph se îndreptă spre scaun, luând încă o înghiţitură de bere.

— Camion mascat?

— Evident. Ştii la fel de bine ca şi mine că axele nord-sud sunt foarte bine supravegheate. Nu te voi trimite la război, cerându-ţi să escortezi un vehicul care transportă arme îndesate în nişte lăzi. Totul a fost prevăzut: funduri duble, pereţi dubli, mijloace de înşelare olfactivă în caz de control cu câini. De fapt, şoferul trebuie să lase armele unui colector însărcinat să le ducă la Split sau Korcula. Dar, de la Perugia încolo, nu ne mai interesează pe noi.

— Şi în ce constă încărcătura oficială?

— Mai multe tone de flori, care trebuie livrate bisericii Sfântul Petru din Roma.

Păduche-Lat zise uimit:

— Tare se vor mira, cei de acolo, să primească din Olanda nişte flori pe care nici măcar nu le-au comandat.

F-JP zâmbi şiret.

— E bine, Păduche-Lat, te gândeşti la tot. Din acest punct de vedere, semeni cu mine. Florile nu vor fi comandate; ele vor fi oferite cadou de fidelitate din partea unui furnizor obişnuit al Vaticanului. Acest lucru îmi dă posibilitatea să aleg data la care va avea loc acest transport.

Păduche-Lat luă o gură de bere şi încruntă sprâncenele.

— OK, dar nu văd de ce ar fi pe măsura mea. Un plan atât de simplu ai putea să-l încredinţezi foarte bine lui Momo, Vava, Belphegor sau chiar lui Freddy-Barjă.

Era sincer. Acest gen de misiune era un fel de rutină pentru toţi *rascalii.* Şi apoi, acum, că o câştigase pe Cocheta, ar fi vrut să aibă câteva zile ca să se consume…

Pinneteau avea antenele lui.

— Nu va fi nevoie să pleci imediat, zise el cu o mimică complice. Pentru că mai am încă unele lucruri de pus la punct cu clientul. Dar aştept să se rezolve.

Lăsă să treacă un moment de linişte, pentru efect. Eroic,

Păduche-Lat nu puse nici o întrebare şi se mulţumi să bea încă puţină bere.

— Clientul este un om de legătură de-al lui Enzo, care se numeşte Angelo Moro, zise în cele din urmă Francois-Joseph.

— Camorra, zise Păduche-Lat, ca să arate faptul că era la curent cu acest lucru.

F-JP îşi marcă aprecierea cu o mişcare uşoară a capului.

— Comerţul cu şefii de război ai fostei tale ţări era până acum în mâinile Mafiei, siciliene sau americane. Camorra încearcă să le-o ia înainte pe noi pieţe. Dar ştii foarte bine că nu sunt genul de oameni care te lasă să le iei pâinea de la gură fără să reacţioneze. Înţelegi că e periculos?

— Da, mormăi Păduche-Lat, golind sticla de bere.

— În plus, marinarii care asigură trecerea mărfii sunt nişte croaţi, în comparaţie cu cei care lucrează pentru Mafia, care sunt italieni. Eu cred că originile tale vor putea favoriza acest contact. Acesta este un prim punct.

F-JP mângâie pielea gri a craniului său tuns, apoi zise busc:

— Acum, al doilea punct. Eşti pregătit să omori un tip important, poate chiar doi?

Era ciudat faptul că el îi cerea părerea unui motociclist. În mod normal, el ordona şi el se executa. Păduche-Lat trase concluzia că era vorba de un vânat foarte important şi că F-JP avea nevoie de totala sa adeziune ca să limiteze riscurile.

— Pe cine?

Zâmbetul boţit îşi făcu o scurtă apariţie pe faţa ingrată a lui Sculă.

— Angelo a pus o sumă de bani pe capul judecătorului Benoît. Această persoană indiscretă se pregăteşte să deschidă o anchetă cu privire la activităţile Camorrei în afacerea asta.

Un judecător specializat în lupta împotriva banditismului… Acest lucru promitea să nu fie deloc ceva frumos, în mod sigur, dar Păduche-Lat se aşteptase la ceva mai rău. Se destinse.

— Cum a obţinut acele informaţii?

— Angelo Moro crede că Direcţia Naţională de Informaţii şi Anchetelor Vamale are infiltrat în circuit un spion.

— Un ce?

— Un spion, mormăi F-JP, uşor enervat. Aşa îşi numesc ei informatorii.

— Iar tu mă bănui pe mine şi, din acest motiv, mi-ai încredinţat misiunea?

— Exact, zise Sculă.

— Acest „spion” este al doilea tip care trebuie ucis? întrebă Păduche-Lat.

— Nu el este cel important. Bineînţeles, dacă îl găsim, îl lichidăm. Nu, piesa cea mai importantă este…

Inspiră adânc şi continuă:

— Piesa cea mai importantă este Henri Fontanella. Eşti pregătit să loveşti aşa de sus?

— Comandantul Henri Fontanella… vedeta din DGSE? bâigui Păduche-Lat, impresionat.

— În persoană, confirmă F-JP. Fontanella a fost numit coordonatorul operaţiunilor întreprinse de vămi şi de serviciile de informaţii din Europa şi Statele Unite pentru lupta împotriva traficului de droguri şi de arme, în legătură cu războiul din fosta Iugoslavie. De la el primeşte judecătorul Benoît cea mai mare parte a informaţiilor. Te simţi în stare să-l ucizi pe acest tip?

Deci, aici voia să ajungă… Uciderea lui Fontanella era pentru statul francez o acţiune de talia atentatelor împotriva judecătorilor Falcone şi Borsellino pentru statul italian. Ei ar fi făcut orice ca să prindă vinovatul şi să-l lichideze. Pentru acest lucru avea nevoie de gândire.

— De ce să-l ucidă pe Fontanella? Mafioţii italieni vor să importe metodele lor în Franţa?

Francois-Joseph Pinneteau schiţă o strâmbătură.

— Cam aşa ceva. Fiecare face în Europa în felul lui, Păduche-Lat. Iar pentru noi, e important să ştim să ne plasăm pe crenelele viitorului. Dacă eu tratez cu Angelo Moro, propunerile sale pot asigura *rascalilor* nişte resurse pentru cel puţin zece ani şi să ne ridice cu un rang, dându-ne astfel o reputaţie care ne va permite să-i ţinem în şah pe *Hell’s Angels,* pe Sonny Barger, Gus şi pe toţi ceilalţi.

Zece ani! Păduche-Lat nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că termenul era probabil puţin cam ambiţios pentru Francois-Joseph Pinneteau.

Dar, în mod evident, avea antenele lui.

— Ştiu… murmură el cu o strâmbătură, care îi urâţea şi mai mult faţa de şobolan de canal. Nu uita că, până atunci, medicina poate face progrese. Şi, apoi, eu nu investesc numai pentru mine. Mai e şi Vanessa. După cum ştii, suntem gemeni şi foarte apropiaţi. Mai este şi Cocheta. Chiar dacă am trăit separaţi, aşteptând ca să devină majoră, ea înseamnă mult pentru mine. Altfel crezi, oare, că m-aş mai fi dus s-o caut în acel cămin unde a fost plasată de DASS?

Păduche-Lat îşi amintea. Cercetările au fost agitate. Timp de luni de zile, *rascalii* împânziseră Franţa ca să o găsească pe Ana Pinneteau într-un cămin pierdut, în regiunea Aubagne.

F-JP ezită o fracţiune de secundă.

— Şi mai sunt şi cei care nu ne cunosc încă…

Îşi duse sticla la gură, îşi dădu seama că era goală şi o aşeză pe masa de lucru.

— Păduche-Lat, eu nu voi avea niciodată descendenţi, reluă el grav. Vanessa nu vrea, iar aceasta este una dintre rarele obligaţii pe care nu pot să i le impun. Familia este, cu toate acestea, un lucru foarte important în ochii mei şi asta poate pentru că am fost lipsit de ea de foarte mic. Această familie destrămată pe care am reuşit să o reunesc după atâţia ani, vreau să crească şi să se perpetueze după moartea mea. Această familie, în care tu tocmai ai intrat în urma convergenţei sugestiei mele şi datorită atracţiei pe care Cocheta o simte pentru tine. De tine depinde ce loc vrei să ocupi pe viitor.

Se aflau în plină melodramă. Păduche-Lat fu gata să izbucnească în râs, dar îl privi pe trezorierul-şef al *rascalilor.* „Omul cu banii” transpira ca o bucată de şvaiţer vechi, dar nu din cauza căldurii. Din cauza emoţiei. Niciodată Păduche-Lat nu-l mai văzuse într-o asemenea stare.

Trecu un moment de linişte, care nu dură mult. Chiar dacă încă nu se înfruptase din farmecele Cochetei, Păduche-Lat ştia că putea să tragă avantaje mari din stările de bună dispoziţie pe care Francois-Joseph Pinneteau le afişa faţă de el.

— De ce îmi propui mie această misiune, în loc să i-o încredinţezi lui Knud-Vikingul? întrebă el. Până la urmă, este specialitatea lui şi nu văd…

— Acestea sunt condiţiile clientului, îl întrerupse Francois-Joseph Pinneteau. I-am vorbit de tine, bineînţeles, dar vrea ca mai întâi să-ţi arăţi calităţile pe un alt teren, înainte de a-ţi încredinţa misiunea cea mare.

— De câte motociclete e nevoie ca să ridicăm drogurile de la Ancona?

— Cred că ai putea face asta cu două genţi mari. E o treabă de discreţie. Grupurile mari bat la ochi.

— Şi ca să escortăm camionul la întoarcere?

— Va fi nevoie de cel puţin două sau trei motociclete în plus. Dar vei trece pe aici ca să iei oamenii înainte de a pleca să ridici încărcătura. Vreau un raport detaliat pentru fiecare fază a operaţiunii, ca să pot să-mi informez clientul. Amsterdam nu este

decât la cinci sute de kilometri, aşa că nu vei parcurge un drum foarte mare.

După felul în care vorbea acum, F-JP părea convins că Păduche-Lat era dispus să plece.

— Deci, care este răspunsul tău? întrebă el, totuşi.

Mai devreme, Păduche-Lat era pregătit să se ducă să-l asasineze pe preşedintele republicii ca să-i facă pe plac. Aşa că nu putea da înapoi când era vorba *doar* de comandantul Fontanella.

Acceptă, dar cu o singură condiţie.

— De acord, dacă o laşi pe Cocheta să mă însoţească în Italia şi în Olanda.

Francois-Joseph Pinneteau se înnegri la faţă. Păduche-Lat zâmbi.

— Nu face faţa asta! Tot ce riscă este să fie arestată şi să petreacă o zi sau două în puşcărie. Dacă jură că nu era la curent cu nimic din cele întâmplate, nu o vor putea reţine.

Îşi dădu seama că Pinneteau se gândea şi se hotărî să intervină:

— Haide, Francois-Joseph, nu ţi-o voi aduce între patru scânduri pe surioara ta. Şi eu ţin mult la ea. Îl voi lua pe Viking cu mine ca să mă ajute. E un tip serios şi de încredere. Cocheta va fi în siguranţă cu noi. Vom mai lua cu noi pe Drăgăstoasa sau pe Coapsă-de-Catifea. Cred că Vikingul le are la suflet. O fată sau două într-un grup de motociclişti este mai mult o plimbare în familie şi ştii că acest lucru alungă bănuiala poliţiştilor.

— Ştiam că pot conta pe tine, zise „Omul cu banii”. Pentru Knud-Vikingul, o vei lua pe Micuţa-Elveţiancă, cred că ar fi cea mai bună. Iar în ceea ce-i priveşte pe Benoît şi pe Fontanella, vom pune planul la punct atunci când te vei întoarce.

Cu o privire pătrunzătoare, îl examină pe Păduche-Lat care era plin de noroi, de sânge şi de alte murdării. Zâmbi, încetă să mai transpire atât de repede precum începuse şi îşi regăsi tonul de şef de bandă.

— Vei merge cu mine la întâlnire, hotărî el. Vreau să-l prezint cât mai repede lui Angelo Moro pe tipul care îi va ucide pe judecătorul Benoît şi pe comandantul Fontanella. Du-te repede şi te spală şi pune-ţi hainele cele bune, Păduche-Lat. Trebuie să faci cinste noii tale familii şi bandei *rascalilor.*

Păduche-Lat se ridică şi ieşi, îndreptându-se spre iglu-ul lui. Afară era timp frumos. Un soare formidabil anunţa sosirea primăverii. Păduche-Lat nu se mai simţise niciodată până acum

atât de copleşit. În aceeaşi zi, el devenise amantul uneia dintre surorile Pinneteau şi primise drept misiune să-i ucidă pe judecătorul Benoît şi pe comandantul Fontanella.

Puţini motociclişti din lume se puteau lăudau că erau de o asemenea clasă precum Borisav Iarosevic.

CAPITOLUL II

În mod vizibil prinşi în teleobiectiv dintr-un elicopter, motocicliştii defilau cu viteză pe ecranul video uriaş. Ei se adunau, se separau, făceau brusc o oprire şi, dintr-o dată, începeau să meargă în zigzag. Vremea era frumoasă, drumul de lângă mare era liber, iar ei nu puteau fi luaţi drept o bandă de tineri care se distrau înainte de a merge să facă o baie. Judecând după motocicletele lor, nu erau o bandă de scăpătaţi: conduceau numai „monştri" capabili să atingă viteze situate între 230 şi 250 km/h. Mercenarul identifică o Ducati Superbike 888, un Triumph 900 Tiger, o BMW 1100 RS, o Honda Pan European, replica japoneză la GT cu sigla BMW şi motocicleta cea mai scumpă din lume, o altă Honda, una 750 NR cu motor în V4 cu pistoane ovale, construită în serie mică şi exportată una câte una.

Motocicliştii trecură printr-un sat cu o viteză uluitoare, virară la dreapta, mai merseră încă un kilometru, traversară o pădure de pini, apoi o parcare mare şi goală, escaladară o dună, intrând apoi pe drumul de scândură utilizat în sezon de către cei care veneau să facă baie. Ajunşi la capăt, se opriră pe o esplanadă cimentată, în faţa unei barăci închise şi îşi opintiră motocicletele în furci.

Forest îi numără cu unicul său ochi. Erau patru fete şi şase băieţi.

Alergând şi făcând gălăgie, ei coborâră până la plaja liberă şi începură să se dezbrace.

— Stop! zise Fontanella.

Cu un reflex demn de înregistrat în *Cartea Recordurilor*, tehniciană de la FBI opri magnetoscopul şi derulă imaginea înapoi, exact acolo unde îi ceruse Fontanella.

— Tocmai în momentul în care devenea mai interesant! protestă Gil Real, mestecând eterna bucată de frunză de betel.

— Ai nevoie de asta ca să te exciţi? întrebă tehniciană, o femeie mică de statură, sportivă, cu ochii albaştri.

Gil Real râînji.

— Mary-Shanna, scumpo, nu trebuie să mă abat de la ce mi-am propus, fiindcă tu respingi dragostea mea.

Riposta fu usturătoare:

— Biet obsedat!

Apoi, după o secundă de gândire:

— Cei care vorbesc cel mai mult fac cele mai puţine lucruri.

— Ascultă, frumuseţe, stăpâna gândurilor mele, marele moralist filipinez Ythurbides spunea întotdeauna că…

Semn rău! Când micul filipinez începea să citeze din Ythurbides, ziua era ca şi pierdută. Fontanella simţi că era timpul să intervină:

— Şi acum, dacă domnul Real îmi dă voie să spun şi eu ceva, vă voi prezenta câţiva membri din banda *rascalilor,* numită oficial *Moto Clubul celor Două Comune*, un mic OMG francez, dar cu reputaţie internaţională şi care, după informaţiile deţinute de noi, este pe cale să pună la cale câteva lovituri ambiţioase în contul Camorrei, în special în ceea ce priveşte traficul de droguri şi de arme.

Se ridică şi zâmbi spre tehniciană.

Luându-l drept martor pe Mercenar, Gil Real mormăi că toţi poliţiştii erau nişte zgârie-brânză, fie că erau francezi, chinezi, germani sau americani. Numai filipinezii ştiau să-şi trăiască din plin viaţa în această lume de mizerie.

— De altfel, aşa cum spunea Ythurbides: „Cine nu glumeşte în orice ocazie şi cine nu este galant este plicticos şi demn de milă precum un melc fără ploaie.”

— Gil, începi să ne enervezi! ziseră într-un glas Mercenarul şi Michael O’Hara.

Având diplomă de la FBI, comandantul Henri Fontanella făcuse multe stagii la Academia din Quantico, în Virginia, încât se simţea acolo ca la el acasă. Aşa cum, de altfel, se simţea ca la el acasă în diferitele servicii ale DGSE, ale UCLAT, ale Interpolului, ale Europolului, ale DNRED şi ale multor altor organizaţii poliţieneşti franceze, europene, americane. Numit de curând coordonator al operaţiunilor între administraţia vămilor, poliţia spaţiului aerian şi de frontieră şi diversele servicii de informaţie din lumea occidentală pentru lupta împotriva creşterii dramatice a traficului de droguri şi de arme generată de cererea comandanţilor de război din fosta Iugoslavie, corsicanul probabil că, în mod natural, avea peste tot uşa deschisă.

— *Thank you,* Mary-Shanna, adăugă el, apropiindu-se de ecran cu un baston flexibil.

Înalt, subţirel, foarte brunet, aranjat la patru ace într-un elegant costum de culoare gri, Henri Fontanella avea un farmec de *hidalgo* care nu părea să o lase indiferentă pe tânăra femeie.

Mary-Shanna oprise imaginea pe faţa unui motociclist brunet,

tuns perie, care tocmai îşi scotea casca. Forest îl recunoscu pe tip care, puţin mai devreme, conducea motocicleta Ducati.

— Acesta e Vicenzo Tacchini, alias Enzo-Italianul, zise Henri Fontanella, punându-şi bastonul flexibil la subsuoară şi aprinzându-şi o ţigară Bastos. Specialitatea lui: recrutarea fetelor şi seducerea lor, iar apoi livrarea acestora spre prostituţie. De origine napolitană, el este cel care se pare că ţinea legătura cu Camorra. Acum, înaintează uşor, te rog, Mary-Shanna.

Mary-Shanna Truman făcu întocmai şi, la următorul „stop" al lui Fontanella, opri imaginea pe o fată blondă şi bine făcută.

— Greta Baumgartner, zise Fontanella, îndreptând bastonul spre personaj. Aparent, ea nu are decât un rol secundar. Este elveţiancă şi se ocupă de fete când Enzo-Italianul este plecat.

— Dacă am înţeles bine ce ne-ai spus, toate fetele au nişte roluri secundare, îl întrerupse Mercenarul, aprinzându-şi o ţigară Camel.

— În afară de Catherine Pinneteau, preciză Fontanella. În mod oficial, ea este cea care asigură conducerea bandei.

— Catherine Pinneteau, cea care a venit săptămâna trecută în Florida?

— Exact, confirmă Fontanella. Am prins-o în mai multe cadre pe această casetă. O vei vedea în curând şi vei putea să-i memorezi liniştit trăsăturile, cât şi particularităţile fizice. Cred că Gil va fi mulţumit.

Gil Real nu zise nimic. Deveni serios şi, ca şi ceilalţi patru bărbaţi aşezaţi în faţa ecranului la masa cea mare din PVC, asculta cu atenţie discursul lung al lui Fontanella, înregistrând în acelaşi timp în memorie feţele suspecţilor şi notându-le numele.

În dreapta lui Gil Real şi a lui Nike Forest, agentul special Michael O'Hara, directorul SQUAD şi comandantul Ovid Bose, din celebrul DEA, tuşeau şi îşi dregeau vocile, încercând să spună că, de acum înainte, legile interziceau poluarea plămânilor celor din jur. Deşi gesticulaseră mult, Mercenarul şi tipul din DGSE continuară să fumeze ca nişte trupeţi, părând că puţin îi interesează acest lucru.

În stânga lor, Jean-Maurice Seguin, omul de la DNRED, care condusese ancheta cu privire la *rascali,* îl cunoştea pe Fontanella de mai multe săptămâni şi ştia că era inutil să intervină. Gil Real, Michael O'Hara şi Nike Forest îl cunoşteau şi ei, de ani de zile. Henri Fontanella şi Forest deveniseră chiar foşti complici, luptând împreună, în special în Franţa şi în Asia.

Continuând să urmărească întocmai instrucţiunile lui

Fontanella, Mary-Shanna opri imaginea pe o negresă grasă care îşi aruncase vesta pe nisip şi îşi desfăcea nasturii de la cămaşă.

— Ah, începe să-mi placă, comentă Gil Real. Nu poţi să avansezi puţin ca să vedem ce ascunde acolo?

— *Shut up, will you!* izbucni Mary-Shanna.

Fontanella zâmbi.

— Ai răbdare, Gil, îţi spun că te vei sătura de ele în această deplasare. Aceasta este Edmee Lapointe, zisă Edmee-Antiliana. Vrei să avansezi puţin, acum, Mary-Shanna.

Mary-Shanna urmă spusele comandantului francez căruia, în mod evident, îi găsea un farmec mediteranean din ce în ce mai irezistibil. Următoarea imagine arătă un fel de „gorilă" blondă în întregime goală, iar ea nu se putu abţine să nu comenteze:

— Este adevărat că această casetă merită deplasarea.

În planul din spate, se vedeau vag doi bărbaţi şi o fată, toţi goi, care alergau spre mare.

— Oh, Mary-Shanna, nu ţi-e ruşine? întrebă corsicanul.

Mary-Shanna se îmbujoră uşor.

— Acesta este un olandez, reluă Fontanella. Hans van de Hove, alias Yeti, prietenul lui Edmee-Antiliana.

Cerându-i de fiecare dată opriri ale imaginii lui Mary-Shanna Truman, Fontanella îi mai prezentă pe Daniel Reinhardt, alias Django-Ţiganul, Ana Pinneteau, alias Cocheta şi Stephane Riviere, alias King-Kong.

— Riviere a murit de atunci, preciză el. Noi credem că a fost ucis în timpul unei încăierări cu o bandă rivală.

Apoi o rugă pe Mary-Shanna să deruleze înainte banda, ceea ce, pentru un moment, le premise Mercenarului şi tuturor colegilor săi să-i descopere pe *rascali.* Fontanella ceru o nouă oprire şi arătă o tânără al cărei nume nu-l cunoştea şi care, aparent, nu se afla acolo decât ca să-i ţină companie lui Francois-Joseph Pinneteau. Din nou, Mary-Shanna derulă banda şi, când francezul ceru o încetinire a imaginii, două personaje, un băiat şi o fată, tocmai ieşeau din mare şi se stropeau cu apă, râzând, înainte de a se îndrepta spre locul unde îşi lăsaseră hainele. Camera video îşi mări imaginea şi îi detalie îndelung, unul după altul, în timp ce ei discutau uscându-se la soare.

Băiatul era ras în cap, mic de statură, sfrijit, cu o mutră urâtă de şobolan.

— Francois-Joseph Pinneteau, douăzeci şi patru de ani, adevăratul şef al bandei *rascalilor,* zise Henri Fontanella. Pedofil şi, după câte ştim noi, seropozitiv. A fost foarte tulburat de

moartea părinţilor lui, atunci când avea doar şase ani, iar sora sa Ana abia se născuse. Credem că a suferit enorm de mult pentru că a fost plasat la un orfelinat şi că are conturi de reglat cu toată lumea. Nu vă încredeţi în fragilitatea aparenţei sale fizice, căci acest individ este pervers şi inteligent, deci foarte periculos. El este cel care conduce banda şi cel care a hotărât să trateze cu Camorra.

— Dar fata, fata, fata? întrebă Gil Real, scoţând din gură o bucată verzuie de betel.

Fata era o blondă „explozivă”, cu nişte ochi negri superbi. Formele ei ample şi rotunde ar fi stârnit gânduri necurate şi unui eunuc nonagenar. După cum se putea vedea, fata se ştia dorită şi îi făcea mare plăcere să se plimbe prin faţa celorlalţi *rascali.*

— Această creatură ademenitoare este Catherine Pinneteau, sora geamănă a lui Francois-Joseph, răspunse Fontanella.

— Dacă n-ai fi depus jurământ, chiar aici şi în prezenţa mea, în timpul ceremoniei de eliberare a diplomei tale de către FBI, aş fi jurat că minţi, nenişorule, mormăi Michael O’Hara, fascinat de sânii în formă de obuz ai Catherinei Pinneteau.

— În mod oficial, ea este cea care comandă banda, explică tipul de la DGSE.

— Cea care se numeşte şi Vanessa? întrebă Mercenarul, trăgând un fum lung din ţigară. Mike are dreptate, este greu de crezut că această femeie cu corpul extraordinar este sora celuilalt pişpirel.

— Dar este foarte posibil, îl asigură cu convingere Gil Real. Eu, când eram puşti la Manila, aveam doi prieteni care erau fraţi gemeni. Unul dintre ei era sfrijit şi plăpând ca Francois-Joseph, în vreme ce celălalt era aproape cât mine.

Ovid Bose, un tip de vreo patruzeci de ani, cu o înălţime de un metru optzeci şi cinci de centimetri şi care cântărea o sută treizeci de kilograme, se întoarse uluit spre Real. Îl examină pe filipinez, foarte micuţ şi foarte bondoc, bărbos, bronzat şi păros ca o maimuţă şi nu se putu abţine să nu se întrebe din ce motiv putea să pară tânărul sfrijit dacă fratele lui zis „normal” semăna cu această specie de hominid. Ce idee avusese Michael O’Hara să angajeze pe acest pirpiriu pe jumătate sălbatic, cu dinţii stricaţi de la betel, care o sâcâia întruna pe domnişoara Truman, spunea replica cu un *Hostia de mierda!* La un „da” sau un „nu” şi îi plictisea cu pasajele citate din Ythurbides al lui? Bose îşi zicea că arăta mai mult a traficant decât a tip aflat în serviciul FBI-ului.

Ovid Bose, care până acum nu scosese nici un cuvânt, îşi

alungă gândurile sumbre, dându-şi seama că Fontanella se aşezase jos, după ce îi dăduse cuvântul celuilalt francez.

— Cum acest lucru se întâmplă des în meseria noastră, am descoperit activităţile ilegale ale *rascalilor* aproape întâmplător, explică Jean-Maurice Seguin. Documentul pe care îl vei vedea a fost luat în luna mai a anului trecut, atunci când ei se îndreptau spre Spania, după ce escortaseră o livrare de arme pentru ETA. Neputând să-i prindem în flagrant şi cum rolul nostru se limita numai la operaţiunile strict vamale, am transmis rezultatele anchetei noastre la DGSE.

— De unde am intervenit eu, zise Fontanella.

— Dar nu am rămas într-o legătură strânsă cu DGSE, reluă Jean-Maurice Seguin, căci banda *rascalilor* şi-a instalat noua sa tabără în apropierea unei zone industriale, care face obiectul unui important trafic de mărfuri şi care, în mod natural, se află sub supravegherea mai multor spioni de-ai noştri.

— Înţeleg, interveni Mercenarul. Datorită unuia dintre aceşti spioni, aţi fost în continuare cu ochii pe *rascali* şi aţi putut să-i transmiteţi lui Fonta informaţiile pe care el ni le-a oferit la rândul lui.

„Fonta” era diminutivul folosit de oamenii lui Henri Fontanella la vremea în care cei doi bărbaţi se cunoscuseră. Forest îl adoptase şi îl folosea mereu, chiar şi de când Henri Fontanella devenise un personaj public şi una dintre cele mai mari somităţi europene în lupta împotriva terorismului şi a banditismului.

— Exact, răspunse corsicanul. Se întâmplă că unul dintre spionii de la DNRED să-şi exercite activităţile de acoperire în imediata apropiere a taberei *rascalilor.*

Lăsă să treacă un moment de linişte, timp în care îşi termină ţigara Bastos şi, negăsind nici o scrumieră, o stinse cu piciorul, apoi zise:

— Aplicarea acordurilor de la Schengen cu privire la libera circulaţie a persoanelor impune faptul ca poliţiştii din diferite ţări să conlucreze împotriva crimei fără frontiere. Trebuie să punem cât mai repede la punct nişte relaţii directe, între ţări şi chiar între servicii. Nemernicii sunt foarte pricepuţi când e vorba să se strecoare prin punctele slabe ale sistemelor. Imaginează-ţi ce-ar însemna dacă ar trebui ca, de fiecare dată când un suspect sau un gangster trece o frontieră, să obţii o comisie rogatorie din partea Parchetului şi să o transmiţi poliţiei ţării în cauză prin intermediarul ambasadei sale…

— Îmi imaginez foarte bine, nenişorule, zise Michael O’Hara.

Exact pentru depăşirea unor probleme similare între diferitele state ale SUA a fost creat FBI-ul.

— În 1908, de un anume Charles Bonaparte, preciză mândru Henri Fontanella.

Îşi aprinse o altă ţigară şi continuă:

— Chiar astăzi, francezii se află, în ciuda voinţei lor, pe punctul de a porni lupta împotriva banditismului transfrontalier. Suntem nevoiţi să facem eforturile necesare pentru ameliorarea schimburilor între ţări care, din punct de vedere istoric, se dau înapoi să coopereze, precum Spania, Portugalia sau Grecia. Cu ţările cu care treaba mergea bine, am fost constrânşi să încetinim acţiunile din diverse motive: cu Marea Britanie, pentru că nu mai sunt bani, cu Italia, pentru că dezordinea revine în forţă o dată cu venirea la putere a unei organizaţii mafiote şi cu Germania, pentru că este ocupată cu o reunificare mai dificilă şi mai costisitoare decât a fost prevăzut. Astfel, am organizat numeroase stagii de formare a ofiţerilor de legătură internaţională la Şcoala Superioară de Poliţie de la Cannes-Ecluse din Saine-et-Mame.

— Exact aşa cum organizăm noi aici, interveni O'Hara, bucuros că marchează şi el un punct.

Fontanella zâmbi, trase un fum lung din ţigară, apoi se ridică, îi luă locul lui Jean-Maurice Seguin în faţa tablei gri şi îl fixă un moment pe Ovid Bose, întrebându-se ce se putea întâmpla în mintea acelei „gorile" care nu descleştase dinţii de la începutul şedinţei.

— Acest scurt preambul avea drept scop să pună în lumină necesitatea unei cooperări, nu numai în interiorul Europei, ci şi între Europa şi Statele Unite, reluă el, suflând fumul spre tavan. Dar simt că ne pierdem răbdarea şi vreau să intru direct în subiect. De acum înainte, este foarte clar pentru noi faptul că *rascalii* reprezintă un OMG care trebuie supravegheat. Ei au comis deja mai multe crime, au avut morţi chiar din rândul lor, trăiesc din trafic de tot genul – droguri, arme, fete – şi acum s-au aliat cu Camorra.

— Şi cum ne priveşte pe noi în mod direct? mormăi Ovid Bose.

Fontanella îşi zise că vocea specimenului conţinea atâta simpatie cât mutra lui de gorilă, dar, cum educaţia sa nu îi permisese să formuleze acest lucru pe care-l simţea, se hotărî să tacă din gură şi să răspundă la întrebare.

— Punctul de dezbatere, după părerea mea, ar fi sensul pe care îl acorzi acestui „direct". Dacă îmi permiţi, îţi voi răspunde

întrebându-te dacă problema din Panama, cea din Nicaragua, invazia din Kuweit, războiul din Iugoslavia sau foametea din Somalia te privesc în mod direct.

Ovid Bose clătină din capul lui enorm ca să arate că înţelesese şi Fontanella continuă:

— După cum v-am spus mai devreme, Catherine Pinneteau se află actualmente la Daytona, unde se va derula sărbătoarea anuală *Bike Week.*

— Până aici, nimic anormal din partea unei fete care conduce o bandă de motociclişti, zise Mercenarul.

— Nu, asta dacă nu ştim faptul că domnişoara Pinneteau – dar să o numim Vanessa, pentru că acesta este numele pe care şi l-a dat – nu conduce ea banda şi nu se interesează de motocicletă decât pentru că aşa vrea fratele ei geamăn.

— OK, zise Nike Forest. Crezi că s-a dus la Daytona ca să se întâlnească cu anumite persoane de legătură?

Michael O'Hara dădu din capul lui acoperit cu un păr lung, roşcat, care părea a nu fi natural.

— Să se întâlnească cu anumite persoane de legătură sau să primească nişte instrucţiuni, cu privire la material, nenişorule. Asta am vrea noi să descoperim. Din acest motiv, împreună cu Fonta, m-am gândit că ar fi nevoie de doi experţi ca voi ca să vă aflaţi în spatele acestei păpuşi Bărbie.

Gil Real explodă, entuziasmat.

— Să fi plătit ca să spionezi o asemenea fiinţă? Visez! zise el, îndreptându-se spre ecran, unde imaginea era încă oprită asupra corpului gol al Vanessei care se usca la soare.

Privirea sa nu trecu neobservată de Mary-Shanna Truman.

— Mai aveţi nevoie de proiecţie? întrebă ea.

— Nu, răspunse Fontanella, mulţumesc.

— Ba da, protestă Real, trebuie s-o mai observ puţin ca să o pot recunoaşte, căci, aşa cum spunea Ythurbides: „Cum îi cunoşti sânii, aşa îi onorezi".

— Poţi să strângi, Mary-Shanna, zise Mike O'Hara.

Tehniciană nu aşteptă să i se spună de două ori. În mai puţin de o secundă, ecranul fu stins, spre marele regret al lui Gil Real. Ea derulă caseta, strânse materialul şi debranşă magnetoscopul înainte de a pleca.

— Este un gest de răutate gratuit, mormăi Gil Real.

— Ne puteam continua treaba? întrebă O'Hara pe un ton enervat.

Drept răspuns, Real se duse să deschidă fereastra şi aruncă

betelul afară.

— Eşti nebun, glumi Mercenarul. Vei distruge mai mulţi metri pătraţi din pădurea din Quantico!

— Catastrofa ecologică este un lucru, zise roşcovanul. Dar mai grav va fi faptul că va distruge fundaţia clădirii.

Urâcios, micul filipinez tocmai se aşează pe scaun fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce Fontanella reluă:

— Nu vă voi cere doar să descoperiţi ceea ce face cu adevărat Vanessa la Daytona, ci, dacă se poate, să v-o apropiaţi, de exemplu, să realizaţi o afiliere cu banda *rascalilor.*

— Asta înseamnă că va trebui, eventual, să ne terminăm misiunea în Franţa? întrebă Forest.

— Mike şi celelalte somităţi din FBI sunt de acord. Aştept răspunsul tău. Cred că nu va fi dificil să te ataşezi de Vanessa, având în vedere prestigiul de care se bucură americanii în lumea motocicliştilor.

Gil Real îşi descreţi fruntea.

— Ca să fiu cu această păpuşă, aş merge şi-n cap.

Fontanella râse uşor.

— După părerea mea, Nike va avea un succes formidabil cu legătura de piele de la ochi. Tuturor li se va părea ceva extraordinar.

— De ce ai nevoie de noi în Franţa? întrebă Mercenarul fără să ia în seamă ironia situaţiei.

Aşa cum se întâmplase acum o săptămână în Argentina, banta de piele neagră care îi acoperea, de ani de zile, ochiul stâng, ce avea să rămână pentru totdeauna doar o cicatrice, va deveni un avantaj strategic.

— Nimic nu-mi spune că se va întâmpla în Franţa, Nike, răspunse corsicanul. *Rascalii* au momentan tabăra pe un teren liber, la Nanterre, nu departe de Paris, dar nu uita că este vorba de un OMG itinerant. Ei pot, în mai puţin de o oră, să-şi strângă bagajele şi să plece în orice punct de pe continent. Problema noastră actuală este pusă exact de această mobilitate teribilă. Or, totul ne dă de gândit că pregătesc o lovitură în stil mare şi noi nu ştim care este aceea.

Lăsă să treacă un moment de linişte, apoi trase un fum din ţigară şi continuă:

— DNRED se confruntă şi cu o problemă de ordine, cum se spune, deontologică. Spionul lor ne-a spus deja prea multe despre asta. Acum trebuie să-l lăsăm în aşteptare, mai mult sau mai puţin în ceea ce-i priveşte pe *rascali.* Omul este prea

apropiat de ei şi, dacă va continua în acest ritm, ei îl vor demasca. Francois-Joseph Pinneteau e şiret... Dacă ne vor descoperi omul, atunci îl vor ucide.

Jean-Maurice Seguin, din serviciul de acţiune al DNRED, încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Putem ştii cine este?

— E mai bine să nu ştiţi. Nu va fi de nici un folos şi ar risca să-i afecteze securitatea. În schimb, el va avea semnalmentele voastre, ca să vă poată contacta în caz de necesitate.

— OK, zise Forest, încep să-mi fac o idee precisă în privinţa cererii. Care va fi acoperirea noastră? adăugă el, arătând, în acelaşi timp, că accepta misiunea.

— La Daytona, veţi fi reprezentanţii bandei *Buggers* din Atlanta, răspunse Michael O'Hara. Dacă va fi vorba de un trafic de droguri, vei lua legătura cu Ovid Bose, aici prezent.

— Să nu fie vorba de trafic de droguri! repetă Forest, rugându-se.

— Iar tu? îl întrebă Fontanella pe Gil Real.

— Dragul meu Fonta, ştii foarte bine că nu pot da înapoi.

— Aceşti *rascali* sunt înarmaţi? întrebă Mercenarul, care avea nişte preocupări mai profesionale.

— Noi credem că au drept arme pumnii şi, bineînţeles, arme-arme. Dar le ascund bine, căci legislaţia franceză în privinţa armelor este foarte strictă.

— Vom avea nevoie de o autorizaţie ca să ne putem trece armele personale în Europa, în caz de eşec şi un permis de portarmă valabil pentru toate ţările ce suspectează acţiunea noastră.

— Nici o problemă, îl asigură Fontanella. Fiţi foarte atenţi, băieţi. După ce aţi văzut această casetă, vă puteţi imagina că vă trimitem să faceţi pe motocicliştii cu o bandă de tineri simpatici. Nu este deloc o mică plimbare de agrement, sau o vacanţă plătită. Lipsesc din aceste documente portretele mai multor membrii ai bandei *rascalilor* pe care, atunci când o să-i vedeţi în carne şi oase, probabil că veţi fi cuprinşi de fiori. Mă gândesc, printre alţii, la Knud-Vikingul, un danez pe care îl bănuim că ar fi iniţiatorul furturilor de arme în Scandinavia şi la un tânăr croat pe nume Borisav Iarosevic, alias Păduche-Lat, care se pare că-i serveşte drept eminenţă cenuşie lui Francois-Joseph Pinneteau şi poate interpretul în discuţiile dintre Camorra şi comandanţii de război din fosta Iugoslavie. Fără barbă, de altfel, el seamănă cu Gil ca două picături de apă.

— Trebuie să fie îngrozitor, încuviinţă Mercenarul.

Gil Real ridică din umeri.

— Niciodată nu m-am lăsat numit într-un alt fel decât Road!

Fontanella zâmbi.

— La *rascali,* porecla este o carte de identitate. Fiecare are câte una, fie totemul pe care şi l-au ales singuri, fie un pseudonim dat de bandă. Va trebui să accepţi fără discuţii pseudonimul pe care ţi-l vor da.

— Contează pe mine, interveni Mercenarul. Te voi plictisi cu ceva care îţi vine bine, precum Barba-Papa. Sau poate Molie-în-Slip.

— Împuţitule! mormăi filipinezul, servindu-i urechilor lui Ovid Bose încă una dintre înjurăturile lui favorite. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi acceptat niciodată capcana asta.

Bandele de motociclişti neexistând în Filipine – cel puţin nu sub forma cunoscută în Europa şi în Statele Unite – nu existau nici ceremoniile de iniţiere care făceau să tremure pe concurenţii din lumea occidentală. Deci, Gil nu ştia nimic despre aceste practici. Un zâmbet nu foarte angelic încreţi faţa pistruiată a lui Forest, atunci când acesta se gândi la surprizele deloc frumoase care îl aşteptau pe prietenul lui.

Întorcându-se spre Fontanella, el zise:

— Ce-ar fi să ne spui mai multe despre acest Păduche-Lat?

— Acest tip este unul dintre ultimii lor recruţi, deci unul dintre cei pe care îi avem în mod preferenţial sub observaţie. El a devenit amantul oficial al Anei Pinneteau, înlocuindu-l astfel pe King-Kong, ucis, credem noi, în timpul unei încăierări cu banda *Ninja* din Aubervilliers. Deci, este foarte aproape de a lua puterea.

— Acest gen de încăierare se întâmplă des în Franţa? întrebă Forest.

— Nu între bandele de motociclişti obişnuite, zise Fontanella. Între OMG-uri, da. Şi există chiar unele şanse ca situaţia să se înrăutăţească în săptămânile sau în lunile care urmează. Dacă informaţiile noastre sunt exacte, cei din banda *Ninja* vor ajunge în concurenţă directă cu *rascalii,* căci ei tocmai au intrat în serviciul lui Giacomo Rotasso.

— Rotasso! exclamă Gil Real. Numele ăsta îmi spune ceva... Nu este cumva un grangur din Cosa Nostra?

Fontanella zise:

— Bună memorie mai ai, Gil! Giacomo Rotasso este *consigliere* al uneia dintre celei mai puternice familii din Palermo.

— *Hostia de mierda!* Ne trimiţi în gura lupului!

— Calmează-te, zise Fontanella. În principiu, vă veţi debarasa repede de membrii cei mai periculoşi din banda *Ninja.* Judecătorul Benoît, specialistul nostru în lupta împotriva banditismului, se pregăteşte să-i acuze de comiterea mai multor crime.

— Gentili băieţi... murmură Mercenarul. Atâta tot?

— Nu, zise brusc Michael O'Hara. La Daytona, veţi sta în sălbăticie, în plină natură. Este imposibil să faceţi altfel. Nu putem să avertizăm toţi poliţiştii de tot ce întreprindeţi voi.

Forest mai fusese deja la Daytona, la sărbătoarea *Bike Week.* Oraşul şi împrejurimile acestuia erau înconjurate de o desfăşurare masivă de forţe de poliţie. El încuviinţă:

— Este prea multă lume. Este imposibil să avertizezi unităţile fără să-ţi asumi riscuri.

— Deci, nu vom avertiza pe nimeni, conchise O'Hara.

— Dar ca să luăm legătura cu voi, cu Henri şi cu tine? Am impresia că telefonul nu este cea mai bună soluţie.

— Impresia ta este adevărată, nenişorule, mormăi Michael O'Hara. Mulţi motociclişti, membri ai OMG-ului, au nişte prietene la companiile de telefonie din ţară. Ca să fi reperat, cel mai simplu este să dai un telefon. Veţi putea găsi un ofiţer de legătură, pe toată durata celor două zile, într-un loc ce urmează să fie stabilit. Dacă aveţi nevoie de ceva, sau vreţi să daţi un mesaj, lui va trebui să vă adresaţi.

— OK, mormăi Forest. Am impresia că ne aşteaptă un sejur minunat.

Începea să devină conştient de faptul că, chiar dacă misiunea îl trimitea în primă fază sub soarele din Florida, aceasta se anunţa a fi una dintre cele mai delicate şi poate dintre cele mai periculoase din cariera sa.

CAPITOLUL III

Mike le rezervase camere la hotelul *Hallandale.* Aşezarea acestuia prezenta două avantaje. În primul rând, era situat în plin centru al oraşului Daytona, adică în plin Main Street, una dintre cele mai mari artere care, alături de Atlantic Avenue, traversa dintr-o parte în alta acest oraş, pe toată lungimea lui. În al doilea rând, poseda o parcare la subsol, care permitea ascunderea motocicletelor de curioşi.

La. Aeroportul din Orlando, Forest şi complicele său fuseseră întâmpinaţi de Herbert Pavlovski, ofiţer de legătură al SQUAD, un tip binevoitor, care le comunicase informaţiile privitoare la cazarea lor, datele şi locurile posibile de întâlnire pe timpul desfăşurării sărbătorii *Bike Week,* dar şi ultimele noutăţi cu privire la Catherine Pinneteau.

Totul mergea bine. După ce vizitase întreaga regiune, Vanessa se stabilise la Daytona. Ea îl contacta telefonic regulat pe fratele ei, la diferite numere de telefon care corespundeau cu nişte garaje, cafenele, dar şi la un cimitir de maşini situat în apropierea taberei *rascalilor.* Iar Francois-Joseph Pinneteau era întotdeauna prezent ca să primească telefoanele în momentul în care Vanessa le dădea. Acest lucru dovedea că erau bine organizaţi şi îşi stabiliseră, încă dinainte, un program de sunat. Aparatele de interceptare plasate pe linia telefonică a Vanessei îi permiseseră lui Herbert Pavlovski să înţeleagă că franţuzoaica se află acolo nu ca să facă turism şi cu atât mai puţin să asiste la manifestările de la sărbătoarea *Bike Week,* ci pentru a se întâlni cu nişte tipi. Cine erau ei şi de ce? Acest lucru, Pavlovski nu-l ştia. Aluziile la misiunea Vanessei erau prea evazive. Tot ceea ce putea afirma Pavlovski cu certitudine era că, în zorii zilei, Vanessa primise întăriri, în persoana unei anume Petra Merentz, zisă Petra din Duesseldorf, zisă Pufoaica.

Informaţia fusese comunicată lui O'Hara şi lui Fontanella.

O dată terminată întâlnirea, Herbert Pavlovski i-a dat fiecăruia câte o motocicletă, nişte modele vechi şi personalizate de artiştii din SQUAD. Şi, bineînţeles, înmatriculate în Atlanta şi decorate cu capul unui şef de trib socotit a fi viguroasa emblemă a bandei *Buggers.* Trebuia să fie în culoarea locală.

Din cauza taliei sale, Gil insistase să nu i se dea o motocicletă

cu ghidon *Ape Hangers,* foarte ridicat.

— Dacă, din întâmplare, va trebui să fac puţin sport cu ea, sunt sigur că îmi voi sparge gura conducând-o cu mâinile mai sus decât capul.

Forest nu voia nici el una de acest tip. Avea oroare de această poziţie de conducere. La drept vorbind, dacă i s-ar fi dat de ales, ar fi optat pentru una japoneză de tip sport. Dar trebuia să fie în ton cu *Bike Week* şi fu nevoit să accepte o Harley-Davidson excentrică.

*

Astfel că, după ce parcurseră cei aproape patruzeci de kilometri care separau Orlando de Daytona, Mercenarul intră în oraş la ghidonul unei Harley-Davidson Low Rider Sport roşie, flancat de Gil Real, pe o Springer Softail argintie.

De îndată ce bagajele le-au fost aduse în cameră, Mercenarul hotărî:

— Vom face un tur al oraşului. Dar, mai întâi, vom lăsa motocicletele în parcare.

— De ce? zise Gil Real. Ţi-e teamă că ne-ar încurca?

— Mai mult. Îţi vei da seama atunci când vom fi la grămadă!

*

Parisul zâmbea sub soare în această lună de februarie şi judecătorul Jean-Remy Benoît se simţea bine părăsind casa sa veche de pe micuţa stradă din arondismentul XIII.

Lucru aproape la fel de excepţional ca vremea frumoasă de afară din acest anotimp, el putuse astăzi să ia prânzul împreună cu Nicole. Fusese o întâlnire decalată în ultimul minut. Trebuia să vadă în asta o prezicere bună? Posibil. Ancheta asupra activităţilor criminale ale OMG-urilor franceze aflate în legătură cu Mafia şi Camorra înainta cu paşi repezi. Dacă totul continua aşa, putea purcede la arestări în câteva zile.

Cu un zâmbet abia schiţat şi inconştient pe buze, Jean-Remy Benoît îşi aprinse o ţigară şi se instală la volanul maşinii sale R19 de culoare albă. Avea încă în gură gustul prăjiturii de vişine, făcută de Nicole, amestecat cu cel al rujului ei de buze. Nicole era regina prăjiturii cu vişine şi a sărutărilor pasionale. Era regina femeilor. Iar el, un bărbat satisfăcut. Ce puteai să mai ceri de la viaţă?

Totuşi, faţa judecătorului se întunecă atunci când porni motorul maşinii. Atunci când sosise acasă, cu ceva timp în urmă, Nicole deschisese pubela de gunoi ca să-i arate un peşte mare

pe care îl găsise împreună cu corespondenţa în cutia poştală. Or, nu era pentru prima oară – şi în mod sigur nici pentru ultima – când Jean-Remy Benoît primea ameninţări cu moartea. Primise o sumedenie, încât se obişnuise să râdă împreună cu colegii lui, care primeau şi ei. Ameninţarea cu moartea era aproape un lucru obişnuit în această meserie. Noutatea care îl contraria era că, astăzi, ei trimiseseră peştele la domiciliul său personal. În principiu, Benoît primea astfel de cadouri la birou. Trebuia să ceară oare imediat o protecţie? Se va gândi la asta în această după-amiază. Până atunci, avea o întâlnire în Piaţa Pereire cu Constantino Balducci, un spion al DNRED, care avea să-i ofere informaţii importante. Şi nu avea de gând, sub nici un pretext, să o rateze.

*

În ciuda soarelui din luna februarie, lui Franckie începuse să i se facă frig. Se săturase să aştepte şi se pregătea să-şi aprindă o ţigară, când îl văzu pe judecător urcând în maşină. Repede, băgă pachetul de ţigări în buzunarul gecii şi se ascunse între un stâlp electric şi o pubelă.

Motocicleta, o superbă Yamaha 1000 GTS neagră, făcută special pentru ocazii, aştepta la colţul străzii, bine ascunsă ca să nu atragă atenţia.

Nu era prima oară când Franckie executa o lichidare. Dar chiar judecătorul! Da, bineînţeles, pentru Rotasso. Era conştient de faptul că acesta era un examen de avansare. Trebuia ca totul să meargă fără nici o problemă, ca pe roate. Era normal să fie puţin nervos. Dar ştia că acest lucru nu va dura mult. Pentru toate există câte un început...

Benoît porni în direcţia străzii Italiei. Imediat ce maşina depăşi unghiul străzii, Franckie o luă din loc, îşi puse casca şi mănuşile, ajunse la motocicletă, demară şi, îndată ce reperă maşina R19, o urmări în aşa fel încât să nu poată fi reperat.

GTS era o super-motocicletă, puternică, confortabilă. Avea o injecţie bună, o bună plasare a vitezelor şi şase pistoane ce permiteau o frânare excepţională. Nu era prea grea, poate, dar fusese nevoit să meargă mult cu ea ca să o testeze în mod serios. Yamaha trebuia să fie scoasă din circuit imediat după acţiune şi asta ca o măsură de securitate cerută de client. Când lucrai pentru Mafia, lucrai ca un profesionist.

Cu banii luaţi drept avans putea să-şi cumpere deja cinci Yamaha 1000 GTS. Şi toate noi. Nu nişte motociclete furate ca

aceea.

Şi când va fi în posesia întregii sume de bani, atunci…

Urmărindu-l pe judecător la o distanţă respectabilă, Franckie începu să execute planul aşa cum şi-l pregătise. Ţinând ghidonul cu o singură mână, răsuci cheia mini-cutiei situată la locul ei obişnuit, lângă rezervor. Mănuşile fără degete, pe care le avea, erau mult mai practice. Franckie deschise cutia şi scoase din ea pistolul automat M 52, pe care îl cumpărase cu cinci sute de. Franci de la un furnizor, împreună cu două încărcătoare. Franckie nu alesese această armă de fabricaţie cehoslovacă din cauza preţului, care sfida orice concurenţă, ci pentru faptul că era uşoară şi avea un recul mic, în ciuda unui aspect exterior grosolan. În plus, concepută ca să fie folosită cu încărcătoare de opt cartuşe suprapuse parţial de 7,62 – modelul 48 al armatei sovietice – el accepta şi cartuşele de calibrul 7,63 Mauser, mult mai uşor de găsit la Paris. Puteai crede că tipii care creaseră această armă prevăzuseră deja căderea Blocului de Est şi se gândiseră la reciclarea armelor. Sigur, exista o uşoară pierdere la încărcarea cartuşului german, dar asta nu era o problemă pentru Franckie. Pentru el, tot ceea ce conta era să facă o gaură în judecătorul Benoît şi nu avea deloc intenţia să tragă de la zece metri, nici măcar de la cinci, ci de foarte aproape.

La Poarta Italiei, maşina R19 de culoare albă viră la dreapta. Se îndrepta spre periferia oraşului. Era terenul de acţiune perfect pentru Franckie, cu condiţia să ştie să aştepte momentul ieşirii. În principiu, ocazia ideală era atunci când conducătorul reducea viteza, eventual se oprea la un semafor şi, în mod inconştient, căuta puţin drumul, chiar şi atunci când îl cunoştea pe de rost.

Era ora treisprezece şi un sfert şi circulaţia se desfăşura normal. Existau zile ca aceasta, în care şansa îi va zâmbi. În plus, judecătorul Benoît conducea prudent şi semnaliza fiecare schimbare de direcţie a maşinii. Era clientul visat.

Franckie băgă arma M 52 în buzunarul gecii, drept măsură de precauţie şi strecură încărcătorul de schimb într-un altul, în principiu, nu va avea nevoie de toate. Două gloanţe bine plasate, trei maximum, ar fi fost de ajuns, dar se impunea, totuşi, să-şi ia măsuri de precauţie în cazul în care ar fi eşuat!

Principalul risc, de fapt, era ca o maşină de poliţie sau, mai grav, nişte jandarmi pe motociclete să treacă întâmplător pe acolo exact în momentul acţiunii. Dacă nu se va întâmpla aşa ceva, totul urma să decurgă bine. O dată misiunea dusă la bun sfârşit, nu mai avea decât să părăsească locul faptei, să se

piardă prin centrul oraşului şi să se descotorosească de armă şi motocicletă. Chiar dacă ar fi existat cincizeci de martori, cum ai putea să găseşti un ucigaş îmbrăcat într-un costum de motociclist şi cu cască pe cap?

Franckie închise la loc cutia motocicletei. Ucigaşii italieni adoptaseră metoda *torpedos.* Cu o armă cu două ţevi care emitea o rafală de gloanţe, ei erau practic siguri că îşi ating ţinta şi că o vor transforma în carne tocată. Le era deci suficient să tragă o rafală de destul de aproape, iar apoi să dispară.

Rotasso insistase ca Franckie să procedeze astfel. Dar el refuzase, din trei motive. Maniera, în primul rând: lui Franckie nu-i plăcea să ciuruiască. Mobilitatea, în al doilea rând: el se hotărâse să acţioneze singur ca să limiteze riscurile unui eşec. Miza era prea importantă, pentru el şi pentru întreaga sa bandă. Precizia, al treilea motiv: cu acest sistem – tragi şi fugi – riscul de a rata ţinta era minim, dar existent.

Folosirea armei cu ţeavă dublă necesita fie prezenţa a doi inşi – un pilot şi un ucigaş, pilotul conducând motocicleta şi ucigaşul folosind în ultimul moment arma ascunsă în sacoşă – fie, dacă operai singur, să execuţi un număr de mare periculozitate şi, cel mai adesea, să arunci arma stânjenitoare ca să poţi fugi. Acest lucru putea compromite acţiunea, oricare ar fi fost precauţiile luate pentru ascunderea armei. Astăzi, motocicliştii aveau metode ce nici nu-ţi pot trece prin minte. În curând, aceşti perverşi vor putea să-ţi ia urma după mizeriile din nas lipite sub mesele cârciumilor…

*

Judecătorul Benoît rula pe banda a doua, respectând cu scrupulozitate viteza admisă de optzeci de kilometri la oră. Probabil că Franckie se enerva. Să rulezi cu două sute de kilometri la oră era riscant, dar să te târăşti cu optzeci la oră cu motocicleta pe care o conducea, chiar că risca să fie reperat. La Poarta Muette, el ieşi, după ce se asigurase că Benoît rămăsese în zona periferică şi traversă o porţiune din Bois de Boulogne. Când se întoarse, la Poarta Dauphine, maşina R19 abia avea un avans de cinci sute de metri.

Franckie începu să strângă din nou din dinţi când, în cele din urmă, stopul maşinii se aprinse. Răsuflă uşurat. Un minut mai târziu, Jean-Remy Benoît semnală ca să iasă spre Champerret.

Acum era momentul. Franckie simţi cum valuri întregi de adrenalină îi invadau venele. Aruncă o privire în oglinda

retrovizoare. Nu era nimeni în spate. În faţă, la fel. Benoît era singur pe şosea.

Spre marele lui noroc, semaforul din Bulevardul Bineau trecu pe galben în momentul în care maşina ajunse în dreptul lui. Având ocazia să observe felul în care conducea judecătorul Benoît, Franckie ştia că el se va opri. Aşa şi făcu.

Franckie scoase arma M 52 din buzunar, încetini şi se opri în dreptul maşinii R 19. Judecătorul Benoît îl văzu venind în oglinda retrovizoare şi avu în reflex comic: încercă să o aranjeze. La primul foc al armei, geamul se făcu ţăndări.

Benoît căzu în faţă, cu capul pe volan.

Franckie se apropie. Nu vedea sângele. Trase a doua oară, ţintind cu grijă. Tâmpla judecătorului explodă. Un firicel de sânge amestecat cu creier şi cu lichid cefalo-rahidian se scurse pe obrazul şi apoi pe gâtul lui.

Misiunea era încheiată.

Pe trotuar, un bărbat cu părul grizonat, care se pregătea să traverseze, ţipă şi o trase înapoi pe o femeie care venea împingând un căruţ.

— Opreşte-te! E înarmat. A omorât pe cineva!

Acum se auziră şi alte ţipete.

— Poliţia! Ajutor!

Nervos, Franckie strecură pistolul cald încă în buzunar şi acceleră din nou. O ploaie de claxoane salută sosirea sa în intersecţie. Făcu câteva acrobaţii, dar reuşi să taie perpendicular circulaţia haotică, intră pe şoseaua de centură aflată de partea cealaltă a intersecţiei şi se îndreptă cu viteză spre Aubervilliers.

Era ora treisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Totul mersese conform planului. Clientul va fi mulţumit şi astfel va mai apela şi pentru alte misiuni la Franckie şi la banda sa.

CAPITOLUL IV

Era ora trei după-amiază atunci când, după ce primiseră cartele magnetice, care le permiteau intrarea în parcarea hotelului *Hallandale,* Forest şi Real ieşiră în aer liber, îmbrăcaţi cu blugi tociţi şi scurte din piele fără mâneci, pe care le purtau direct pe piele, larg deschise în dreptul pieptului.

Afară, soarele îşi trimitea cu putere razele lui peste Main Street. O faună extravagantă mişuna pe trotuare şi pe şosea. Pankeri, rasişti, drogaţi, alcoolici, prostituate de toate felurile, vânzători ambulanţi, care vindeau în special insigne, obiecte şi haine din piele şi chiar dansatori de *Hare Krishna* raşi în cap. Şi, mai ales, *cops, cops, cops.* În fiecare an, municipalitatea chema în ajutor întăriri cu ocazia sărbătorii *Bike Week.* Dar grosul mulţimii era format din fete gen starlete, gata să facă orice ca să se remarce şi să plece agăţate de mijlocul unui motociclist.

Într-o primă fază, lui Forest i se făcu puţin teamă Se întrebă dacă unicul său ochi va reuşi să dea lovitura. Peste tot nu erau decât coapse bronzate, dezgolite până la nişte rotunjimi cărnoase, unde îşi pierdeau deja denumirea de coapse. Nişte sâni lucitori, daţi cu ulei de protecţie şi umflaţi ca nişte mongolfiere, îi ameninţau în orice clipă să le explodeze în faţă. Un mini-mini-şort şi o mini-mini-fustă, asortate cu o sforicică drept sutien, păreau să reprezinte uniforma generală.

Era o halucinaţie fără halucinogene. Era ceva de genul: cea care arată cel mai mult ca să se facă remarcată! Dar, în mod natural, în timp, nimeni nu remarca, orice ar fi fost. Prea multă exhibare ucide fascinaţia şi, după câteva minute, Forest era blazat ca un ginecolog.

— Înţelegi de ce n-am vrut să luăm motocicletele?

— Înţeleg, răspunse Gil Real. *Newsweek* de săptămâna trecută titra: „Dayton, marea orgie.” Credeam că exagera, iar acum observ că asta e realitatea.

Forest râse.

— Da. Dacă am fi luat motocicletele, acum am fi fost deja violaţi pe undeva şi am fi pierdut timp preţios pentru misiunea noastră.

— Şi când te gândeşti cea mai mare parte a acestor gură-cască nu pun picioarele nici pe Speedway şi nici în tribunele

Stadionului Municipal… filosofa Gil Real.

Merseră un moment în linişte sau, mai exact, fără să scoată vreo vorbă. Căci, între zgomotele motoarelor, ţipetele, tărăboiul de la terase, vacarmul avioanelor din apropiere şi urletul sirenelor de poliţie, noţiunea de linişte era inexistentă la Daytona în timpul desfăşurării sărbătorii *Bike Week.*

La un moment dat, Gil Real zise:

— Dacă ne-am opri să bem ceva, Nike? Crăp de cald, mi-e sete şi am impresia că universul este populat de burice.

Numai atunci când se întoarse spre el, Forest înţelese ce voia să spună. Ochii micuţului filipinez se aflau exact la înălţimea buricelor hoinarilor.

— Va trebui să-ţi pui tocuri înalte pentru următoarea ieşire, Gil, zise rânjind Mercenarul.

— Ah, ce ciudat… mormăi Gil Real. Niciodată nu am înţeles de ce cei înalţi îi plictisesc întotdeauna pe cei scunzi. S-ar zice că vă este jenă că ne depăşiţi cu câţiva centimetri. Maestrul meu Ythurbides, care avea o talie mică, dar o minte mare, spunea mereu: „Când casa este prea înaltă, podul este gol.”

— Ceea ce înseamnă?

— Dă-ţi seama singur.

— Înţeleg, zise Forest. După tine, Ythurbides pretindea că cei mai înalţi nu au nimic în creier. Asta vrea să spună el?

Un zâmbet înflori în centrul bărbii negre a lui Gil Real care, încântat de lovitura sa, scuipă bucata de betel, provocând indignarea unui grup de fete şi o înlocui cu o alta nouă.

— Aproape că am ajuns la hotelul unde este cazată Vanessa, zise Mercenarul. L-am reperat pe planul pe care ni l-a dat Pavlovski. Se află în apropiere de Main Street Brige, între un bar care se numeşte *Kay’s Coach House* şi o dugheană unde, pentru un preţ foarte rezonabil, te poţi tatua cu orice însemn şi oriunde, de la sirenă pe bicepşi până la Scott Russel şi motocicleta sa de-a lungul pieptului, trecând la portretul în culori al Madonnei sau al lui Joan Collins, pe fese.

— Ştiu, zise Real. Am chiar un avantaj în comparaţie cu tine. Nu am uitat numele hotelului unde stă Vanessa.

— Spune-l, ca să văd, zise Forest fără perfidie.

— Zece dolari!

— Merg! răspunse Mercenarul, sigur de reuşita sa.

— După cum ne-a spus-o şi repetat-o Pavlovski, Catherine Pinneteau, alias Vanessa, este cazată la *Wakka Pilatka.*

— La dracu’! mormăi Nike Forest. Cum naiba poţi să-ţi

aminteşti?

Gil Real izbucni în râs, ceea ce făcu să se răspândească prin mulţime un miros insuportabil de betel.

— Este mult mai uşor să-ţi aminteşti un nume când ştii ce înseamnă el, *hombre.*

— OK, mormăi Mercenarul conştient că fusese învins, este un nume tagalog[4]. Nu e de joacă.

— Este seminol[5] şi înseamnă „vadul”, sau „trecerea vacilor”, răspunse filipinezul pe un ton superior. E frumoasă cultura, nu?

— *Barbudo,* ripostă Forest, cultura este ca dulceaţa…

— … cu cât ai mai puţină, cu atât o etalezi mai mult, completă Gil Real. Ştiu, aşa spun toţi cei care nu au nimic în cap.

În timp ce aveau această conversaţie edificatoare, cei doi bărbaţi aveau acum în faţa ochilor *Wakka Pilatka.* Mulţimea era mai puţin densă pe aici, iar aerul devenise mai uşor de respirat.

*

La terasa barului *Kay’s Coach House,* Petra din Duesseldorf, încă obosită din cauza decalajului de fus orar, se îndopa cu îngheţată de căpşuni în timp ce-şi vărsa năduful pe F-JP:

— Nemernicul tău de frate! Să mi-l ia pe Păduche-Lat ca să i-l dea surorii tale! Dar nu-ţi face griji, nu-l iert eu pe F-JP.

Vanessa îşi puse uşor o mână peste încheietura mâinii.

— Calmează-te, Pufoaico. Mai întâi, el nu este numai nemernicul meu de frate, aşa cum spui tu. Cocheta şi Păduche-Lat sunt puţin rude, după câte cred că ştiu. În plus, nu văd ce ai găsit la el. E mic de statură, cu nişte picioare enorme şi acoperit peste tot de păr. Eeh! S-ar spune că e rezultatul unei împerecheri între o casă de bani cu o femelă cimpanzeu.

Imaginea reuşi să o înveselească pe Petra. Îmbrăcate în blugi decoloraţi şi nişte tricouri albe, cele două fete erau, fără discuţie, cele mai decent îmbrăcate şi cele mai sexy.

— E cel mai bun, mormăi Pufoaica. Se vede că nu l-ai încercat. Altfel n-ai mai fi vorbit aşa despre el! E un adevărat ciocan-pneumatic.

— Pe mine, mă pasionează fizicul aventurierilor.

---

[4] Principalul dialect din Filipine (n. a.).

[5] Seminolii sunt indienii care populau Florida şi Georgia înainte de venirea europenilor. Cei mai mulţi au fost transferaţi în rezervaţiile din Oklahoma. Cei care au rămas în Florida sunt aproape toţi grupaţi în satele parcului Everglades, unde trăiesc vânzând turiştilor produse de artizanat (n. a.).

— Gen Indiana Jones sau Camel Trophy? întrebă Petra, rânjind.

— Mai degrabă Bronson, zise visătoare Vanessa. Dar puţin mai tânăr, se grăbi ea să adauge. Şi mai puţin bădăran.

Petra îşi linse buzele şi scoase un oftat lung de durere.

— Până la urmă, face bine să vezi atâţia, zise ea, plimbându-şi o privire melancolică spre Tarzanii care defilau scoţându-şi în evidenţă pectoralii tatuaţi şi acoperiţi cu lanţuri. Când văd toată carnea asta de mascul care ne trece pe sub nas, fără să avem dreptul să atingem şi noi ceva şi numai pentru că suntem în misiune… Apropo, cum arată acei *Hell's Angels* pe care trebuie să-i îmblânzim?

— Habar n-am, răspunse Vanessa.

— Loterie curată, ce vrei… zise Pufoaica.

Vanessa o privea fix, cu un mic zâmbet sibilin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă nemţoaica. Am un coş pe nas?

— Nu, draga mea, niciodată nu ai fost aşa de frumoasă. Tocmai îmi spuneam că ai făcut un calcul prost. Cei doi motociclişti pe care trebuie să-i îmblânzim sosesc abia mâine. Nimic nu ne împiedică să ne distrăm aşa cum ştim numai noi până atunci.

Ochii aurii ai Petrei se luminară brusc sub soarele Floridei. Ca şi cum şi-ar fi venit brusc în fire, ea înghiţi restul de îngheţată şi se întinse în mod voluptuos, gata să provoace o coliziune între doi motociclişti, fascinaţi de dimensiunile cutiei sale toracice.

Apoi, brusc, ea se aplecă deasupra mesei şi o apucă pe Vanessa de braţ.

— Doamne, visez! Spune-mi, chiar suntem libere?

Vanessa îi confirmă:

— Da. De ce?

— Uită-te puţin cine vine, căprioara mea! exclamă Petra din Duesseldorf, transfigurată.

Vanessa urmări direcţia privirii sale.

— L-ai văzut pe tipul ăla brunet şi mic de statură? întrebă Petra cu o voce înflăcărată. Parcă ar fi Păduche-Lat cu barbă, în privinţa colegului său, pun pariu că este pe măsura ta.

— Nu e deloc rău, mormăi Vanessa, prinsă între natura sa de tigroaică mâncătoare de bărbaţi şi un sentiment de ofensare pentru că nu-l descoperise ea prima. Gura, mustaţa lui deasă, pieptul lui plin de cicatrice… E un tip frumos, înalt şi puternic. Exact aşa cum îmi place! Şi priveşte şuviţa aia rebelă care îi cade pe frunte!

Solemnă, Petra zise:

— Atunci, dacă îţi place stilul aventurier, eşti servită.

Vanessa declamă cu o voce înfundată:

— Şi banta de piele care-i acoperă ochiul stâng! Crezi că e adevărat sau că…

Ea nu putu să-şi termine fraza, atât de tare tremura de râs şi de excitare.

— Draga mea, ca să afli, trebuie să-l mângâi pe proprietar.

— Atacăm? întrebă Vanessa, tropăind pe sub masă.

— Atacăm! răspunse Pufoaica cu mai multă hotărâre.

*

Giacomo Rotasso îşi răsuci paharul şi privi cuţitul în lumina gălbuie a lămpii electrice. Satisfăcut de culoarea vinului său, duse paharul la gură, gustă şi plesni din limbă.

— Ăsta este vin de Marsala, *figlio,* adevărat! N-am mai băut niciodată unul aşa de bun în Franţa. De unde l-ai luat? De la Fauchon?

Se afla singur împreună cu Franck Denard în hangarul care servea drept garaj şi „castel” bandei *Ninja,* situat lângă Fortul din Aubervilliers, iar vocea lui răsuna între bucăţile de tablă ale localului gol. Aşezat pe un taburet în faţa mesei gigantice, pe care Denard servise aperitivul, *consigliere* Rotasso îşi păstrase pe el pardesiul.

Denard izbucni într-un râs care se repercută îndelung în hambar.

— De la Fauchon! Nu calc eu în prăvălia lui. Ţi se pare că am eu faţă de tip care îl frecventează pe Fauchon? Eu nu sunt *consigliere.*

Lui Franck Denard, şeful bandei *Ninja,* nu îi plăcea de acest italian îmbrăcat la patru ace, cu ţoale cumpărate de pe Via Condotti, care îl trata drept *figlio* şi îi vorbea pe un ton superior cu un accent urât. În realitate, cel pe care membrii bandei *Ninja* îi numeau respectuos Franckie îi detesta pe toţi cei asupra cărora nu îşi putea impune puterea.

— Acest vin, zise el pe un ton glumeţ, este de la tine de acasă.

— De la mine de acasă? întrebă italianul, stupefiat.

— Da! răspunse Franckie. L-am luat de la Palermo luna trecută, când mă întorceam de la întâlnirea cu *capiregime* şi cu *amici,* care ne vor ajuta să transferăm armele pe vasele iugoslave.

Rotindu-se pe taburet, aruncă o privire pasionată spre o Suzuki GSX-R 1100 de culoare neagră – culoarea celor din banda

Ninja – motocicleta sa pentru drumul sportiv. Lângă Suzuki, trona o uriaşă Harley-Davidson Dyna Glide, cu ghidon *Ape Hangers.* Aceasta era motocicleta sa de oraş, acoperită cu embleme autocolante cu tipe mişto.

Lancia gri metalizată, care îl adusese pe Rotasso, se afla parcată la câţiva metri mai încolo. Motorul se răcea, scoţând zgomote seci.

Ascunsă şi revopsită în roşu, Yamaha 1000 GTS, cu care operase mai devreme, se afla deja într-un camion ce se îndrepta spre Burkin, unde urma să fie vândută împreună cu o încărcătură de alte motociclete furate.

Sicilianul luă un nou gât din vin şi căută prin farfuria cu măsline, pe care Franckie o aşezase pe masă. Franckie bea bere Kronenbourg. Motocicliştii bandei *Ninja* nu beau altceva în afară de bere sau de whisky. Vinul era bun pentru femei.

Rotasso venise singur. Era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva. Totuşi, Franckie se simţi flatat pentru încredere.

— Iată banii, f*iglio.* Şi felicitările mele. Ai făcut o treabă impecabilă.

Franckie zâmbi şi luă sacoşa neagră pe care Rotasso o împinse spre el. Nu o deschise. Ştia că acolo erau cinci sute de mii de franci în bancnote uzate. Onorabila Societate era generoasă cu ucigaşii ei. Era un alt mod, ca oricare altul, de a recicla în mod util banii din droguri.

— Şi? întrebă el, înmuindu-şi buzele în vin. Pe când următoarea livrare? Sau următorul contract?

Consigliere ridică o mână liniştitoare.

— Avem tot timpul, *figlio.* Oprim comerţul pentru un timp. Corsicanul a desfăşurat un dispozitiv puţin cam *pericoloso.* Trebuie mai întâi să ne ocupăm de el.

„Corsicanul” era comandantul Fontanella. Franckie ştia asta.

— Ce vrei să spui? Să-l lichidez pe Fontanella? Pac! Aşa ca Benoît. Ar fi trebuit să încep cu el. Acum, că prietenul lui a murit, îşi va asigura protecţie. Şi poate să facă acest lucru.

Giacomo Rotasso dădu din umeri şi goli paharul.

— Încă n-am ajuns acolo, *figlio.* O să-i lăsăm să digere lovitura dată judecătorului Benoît. Asta îi va ajuta poate să înţeleagă că au tot interesul să nu spună adevărul. Apoi, dând ceva şperţ, vom reuşi poate să găsim un echilibru.

Franckie nu înţelese bine şi se hotărî să aştepte explicaţiile lui Rotasso. Apucă paharul cu bere, îl goli dintr-un foc şi emise un râgâit prelung, care făcu să tremure tabla hangarului.

Afară, se făcea noapte. Se auzeau zgomotele difuze ale maşinilor şi autobuzelor care treceau pe lângă Fortul din Aubervilliers.

— Auzi, zise curios Franckie, desfăcând o altă sticlă de bere, vreau să te întreb ceva.

— Spune, *figlio!*

— De ce ne-ai ales pe noi în loc să alegi o bandă italiană?

— Excelentă întrebare, *figlio,* murmură Rotasso, mestecând o măslină neagră. Răspunsul vine de la sine. Nu există decât o singură bandă de motociclişti în Italia, adică *Stronzi* din Roma. Aşa cum ai putut observa şi tu, ţara noastră este mai degrabă cea a maşinilor, a motocicletelor cu capacitate mică şi a scuterelor. Tratând cu *Stronzi,* riscam să fiu reperat imediat.

Înghiţi măslina, băgă sâmburele într-un bidon care se afla pe masă şi afişă un zâmbet prietenesc.

— Şi, apoi, *Stronzi* nu vor fi niciodată decât nişte hoinari. Cu tine, am încredere. Voi sunteţi mai experimentaţi şi mai serioşi.

Franck Denard îi umpluse paharul cu vin.

— Care este programul? întrebă el.

— Programul constă în a afla ce pun la cale *rascalii* împreună cu Angelo Moro.

— Angelo Moro înseamnă Camorra, zise Franckie, golind jumătate din conţinutul sticlei cu bere.

— Da, mormăi Rotasso, nervos. Camorra, adică *piccola merda,* în timp ce Mafia este de calibru mare, o organizaţie de dimensiune mondială. Dar ăsta nu-i un motiv pentru care trebuie să-i lăsăm pe aceşti prăpădiţi să ne calce pe picioare. Am început să concep un plan cu oamenii mei de legătură din Los Angeles, ca să le vin de hac nemernicilor. Îţi voi povesti şi ţie. Dar, mai întâi, va trebui să te împaci cu *rascalii.* Iată ce-ţi cer să faci. Ascultă-mă bin*e, figlio!*

CAPITOLUL V

Forest nu-şi revenea deloc. Exact înainte să ajungă la *Wakka Pilatka,* o recunoscură pe Vanessa instalată împreună cu prietena sa la terasa barului *Kay's Coach House.* Atunci hotărâseră să-şi încerce norocul, în mod curajos, dar prudent, conştienţi de riscurile pe care şi le asumau în acea ţară unde hărţuirea sexuală putea să aducă o pedeapsă mergând de la bătaie până la încarcerare. Dar ei nici măcar nu începuseră manevrele de apropiere, că fetele le căzuseră deja în braţe ca nişte găini la rotisor. Mai exact, Petra Marentz, care deschisese focul, aruncându-se spre Gil Real ca o lupoaică înfometată, urmată îndeaproape de Vanessa, care se aruncase şi ea, la fel de disperată, spre Mercenar.

Cunoscut pentru etalarea seducţiei sale de corsar atunci când voia, dar dezgustat să o facă în scopuri profesionale, Mercenarul precizase foarte clar, atât pentru O'Hara cât şi pentru Fontanella, că seducerea Vanessei nu făcea parte din contractul său. Şi iată că el, incoruptibilul, se întorsese la o sută optzeci de grade! Mai mult, ne-am putea întreba dacă avusese timp să etaleze cea mai mică etapă a începerii actului de seducţie înainte de a se trezi victimă nevinovată, prins în braţele parfumate ale tigroaicei…

Am putea, de altfel, să vorbim de întoarcere la o sută optzeci de grade când utilul acceptă să se îmbine cu plăcutul şi când dorinţele personale se uneau cu interesele profesionale? Contând pe faptul că franţuzoaica va fi mai atrăgătoare şi mai naturală decât arăta pe caseta lui O'Hara şi că fusese, pur şi simplu, subjugată de farmecul lui insolent, Forest îşi dădu seama că era prins într-o fatalitate împotriva căreia nimeni nu putea lupta. Prietena ei era o nemţoaică blondă cu ochi aurii, minionă, dar puţin cam durdulie pentru gustul personal al lui Nike Forest. Nu era nici o problemă, pentru că ea se năpustise asupra lui Gil Real, iar *barbudo* avea o pasiune pentru femeile durdulii. Ochii micuţului filipinez ajungeau exact la înălţimea sutienului uriaş pe care Petra Merentz îl „flutura" în faţa lui, încât Gil nu ştia în ce parte să-şi dea capul.

Pe scurt, contactul se petrecuse într-un mod remarcabil. O masă împreună la *Kay's Coach House,* apoi o plimbărică în partea istorică a oraşului Daytona, cu casele lui vechi din anii

treizeci. Se despărţiră dându-şi întâlnire seara pentru cină, pe Main Street, la *Livery Halt,* un edificiu colosal, ce cuprindea un bar, restaurant, discotecă şi cabaret, aflat în fostele construcţii din lemn care, în vremea diligenţelor, adăposteau grajdul, fierăria şi atelierul potcovarului unui releu de poştă. Era probabil cea mai veche clădire din Daytona, oraşul propriu-zis fiind relativ nou. Înainte de construirea autostradei, aceasta nu era decât o insuliţă de case grupate în jurul unei staţii de benzină: anexa la Daytona Beach.

Daytona Beach, în schimb, se putea lăuda că era, din punct de vedere istoric, prima staţiune balneară din Florida, dar, în mod curios, având ca atracţie principală – deja – cursele de automobile. De la începutul secolului, plaja de nisip alb, dur, largă şi foarte lungă servea drept pistă de competiţie.

Despărţirea de fete anunţa o noapte toridă. Dar, până atunci, Forest şi Real hotărâseră să se odihnească puţin. Trebuiau să nu sară peste etape, ca să nu le sperie pe frumoase.

*

Forest tocmai făcuse un duş binefăcător şi-şi termina de curăţat arma când cineva bătu la uşă.

— Cine este?

— Vanessa. Putem intra?

Mercenarul rămase stupefiat.

— Un moment.

Exceptând banta de piele care îi acoperea ochiul stâng şi Rolexul de la mână, americanul purta costumul oferit de Mama Natură în ziua naşterii sale. Puţin mai mare, poate, puţin mai tăbăcit şi bumbăcit de viaţă... Pe scurt, puţin mai uzat, chiar dacă avusese mereu grijă de el. Dar nu aceasta era sursa principală a reticenţei, ci prezenţa armei VP 70 pe care o curăţa cu o bucată de piele de căprioară.

Foarte repede, căută un loc unde să ascundă arma, apoi îşi zise că Vanessa nu trebuia socotită ca un duşman, ci ca o fată căreia trebuia să-i facă impresia cea mai favorabilă. Deci, ce putea reprezenta o „clasă” mai bună pentru un motociclist decât să aibă o armă în camera sa de hotel?

Strecură încărcătorul într-un sertar şi aşeză pistolul pe noptieră.

Franţuzoaica tropăia în faţa uşii.

— Haide, Nike, doar n-o să faci nazuri cu mine!

Consideră, totuşi, că era bine să-şi ia un slip pe el înainte de a

deschide.

Vanessa intră zâmbitoare, ascunzând ceva la spate. Ea schimbase blugii şi tricoul cu o rochie galbenă şi o vestă de piele bej. Îl examină pe Mercenar din cap până-n picioare şi, când privirea ei zăbovi fără ruşine în dreptul slipului, Forest făcu un efort uriaş să-şi stăpânească zvâcnirea repetată pe care o simţi născându-se în locul vizat.

O licărire pofticioasă se aprinse în ochii Vanessei. Cu mâinile în continuare la spate, ea se apropie şi-l sărută pe american.

Pieptul Vanessei se lipi de al lui, iar coapsele ei îl atingeau uşor... în ciuda bunelor sale purtări, Mercenarul îşi zise că, sărind peste etape, nu era poate atât de grav încât să o sperie pe această frumoasă.

Şi, ca şi cum acest simplu gând era suficient ca să-i stimuleze secreţia hormonală, simţi brusc că îl strânge slipul.

— Ce instrument superb! exclamă Vanessa. Pot să-l ating?

Mai întâi, Mercenarul se dădu puţin în spate. Fonta şi Mike îi spuseseră că fetele din banda *rascalilor* nu erau de genul celor care nu ştiau ce e frica, dar oricum!

Apoi el urmări privirea vizitatoarei sale şi o văzu îndreptându-se spre arma VP 70, pe care el o lăsase înadins pe noptieră.

— Dacă vrei să încerci. Nu-i încărcată.

Vanessa se apropie de masă, mângâie pistolul cu o admiraţie senzuală, apoi scoase la iveală ce ţinea ascuns la spate – o sticlă de Martini roşu – explicând:

— Am cumpărat-o în drum spre tine. Ai nişte pahare?

— Nu. Ăăă... ba da, un pahar de pus apă pentru spălat pe dinţi. Ăăă... În baie. Dar pot să chem *room-service*-ul.

— Nu, mă duc chiar eu, zise Vanessa.

Lăsa impresia că nu avea de gând ca cineva să-i deranjeze desfăşurarea planului. Aşeză sticla pe o măsuţă şi se îndreptă spre baie. Forest o auzi cotrobăind. Ieşi apoi, câteva clipe mai târziu, cu paharul, desfăcu dopul sticlei de Martini şi luă o înghiţitură.

— În sănătatea ta!

Umplu paharul imediat şi i-l întinse Mercenarului, care la început refuză, dar apoi se răzgândi. Ca să fie de „clasă”, trebuia să bea. Ceea ce şi făcu.

— Dar de unde ai ştiut că sunt aici? întrebă el.

Vanessa zâmbi, luă din nou paharul, îl umplu, apoi îl privi, îl agită cu nonşalanţă ca să agite lichidul roz şi luă mai multe înghiţituri înainte să răspundă:

— De la Gil. Şi-a dat întâlnire cu Petra în camera lui. Mi-am spus că, după cum am înţeles... În sfârşit, am însoţit-o pe Petra până aici.

Gil... Trădătorul! Forest şi-l imagina pe acest coiot de *barbudo* înotând între sânii enormi ai Petrei.

— Din cauza asta aţi venit fără să vă anunţaţi?

— Spune că nu-ţi place surpriza...

Forest nu spuse nimic şi bău conţinutul paharului pe care Vanessa tocmai i-l umpluse. Mai bău şi ea unul, apoi, considerând că era suficient, aşeză pe masă paharul, apoi sticla, luă arma VP 70 şi începu să o mângâie din nou, vrăjită precum un copil în faţa unei jucării noi.

Şi, brusc, îndreptă pistolul spre buricul lui.

— Mâinile sus!

— Ai milă... o imploră Mercenarul.

— Nici nu intră în discuţie, zise Vanessa.

Ochii ei străluceau. Era efectul băuturii îngurgitate cu o viteză supersonică. Era foarte excitantă, cu rochia galbenă mulată pe corp şi cu buzele deformate de o strâmbătură de gangster.

Vanessa îl privi pe Forest, apoi înghiţi în sec şi aşeză arma pe noptieră.

— Renunţi să mă execuţi?

— Bineînţeles că nu. Am hotărât să aplic o altă tactică. Dar mai întâi, pentru ca înfruntarea să fie echitabilă, cei doi adversari trebuie să fie înarmaţi la fel.

Aşa se întâmplă o secundă mai târziu. Vesta din piele şi rochia galbenă îşi luară locul lângă pistolul de pe noptieră. Vanessa se apropie, precedată parcă de un cortegiu de ambasadori – sânii ei arămii, dezvoltaţi ca două fructe pârguite de soare. Subjugat, cu braţele în continuare ridicate, Mercenarul o auzi repetând întrebarea pe care i-o pusese puţin mai devreme:

— Pot s-o ating?

Dar, de data asta, ea nu mai aşteptă răspunsul. Într-o clipă, dădu jos slipul lui Forest şi începu să-l mângâie cu măiestrie. Apoi se dădu în spate, îi admiră opera şi exclamă:

— Frumos calibru!

Încă stupefiat de violenţa ofensivei, Forest o privi aruncându-şi chiloţii pe jos, lăsând să se vadă un triunghi de păr fin. Apoi Vanessa se lipi de el, îl apucă de păr şi îi trase capul între sânii ei tari. Nările lui Forest se umplură de un cocteil îmbătător, oferit de un miros discret de transpiraţie, amestecat cu parfumul şi emanaţiile cu aromă de mosc ale corpului ei feminin, care ardea

de dorinţă.

Cum să rezişti unui asemenea asalt? O secundă mai târziu, se aflau amândoi în pat.

Sânii Vanessei erau două globuri de bronz, tari, aroganţi, dar în acelaşi timp supli şi tandri. Forest îi simţea palpitându-i în palme şi i se părea că fiecare dintre ei era un mic animal viu a cărui inimă bătea să se spargă.

Fata se lăsă mângâiată un moment, lascivă ca o pisică torcând în faţa unei sobe, apoi se retrase şi murmură cu o voce suavă:

— Acum, vino.

Gâfâind, ea luă sexul partenerului şi îl ghidă cu precizie spre al său. Mercenarul simţi mişcarea uşoară a bazinului ei atunci când îşi ridică şoldurile ca să-l primească în întregime. Amândoi scoaseră un oftat lung de voluptate şi corpurile lor se uniră unul cu celălalt, animându-se uşor.

Apoi, foarte repede, ritmul lor se acceleră. Gâfâind, mormăind, transpirând, aproape cu duritate, ei se ondulau unul lipit de celălalt, ca într-o luptă dintre doi şerpi. Mişcările lor deveniseră din ce în ce mai agitate şi nu întârziară să atingă un paroxism continuu.

Forest simţi pântecul Vanessei încordându-se, apoi destinzându-se în mod frenetic, în timp ce ea îşi aruncă cu furie capul în partea dreaptă, apoi în partea stângă, cu o mişcare din ce în ce mai rapidă.

El depărtă părul lung şi blond care acoperea umerii partenerei sale şi, muşcând-o de gât, îşi lipi mâinile pe formidabilii ei sâni.

— Nike! gâfâi Vanessa. Da! Oh… Da, Nike!

Vanessa îşi înnodă picioarele lungi în jurul taliei lui Forest, precum o amazoană care se temea să nu fie dată jos de pe cal, apoi îl ridică într-un imens răcnet răguşit, aproape feroce. El scoase un mormăit animalic şi elimină sămânţa cu o violenţă nemaipomenită.

Se priviră fix, aproape uimiţi de propria lor agresivitate, apoi oftară lung şi se năruiră pe pat, plini de sudoare, încă lipiţi unul de celălalt.

*

Noaptea începea bine, în februarie, în momentul desfăşurării sărbătorii *Bike Week.* Era puţin trecut de ora cinci şi jumătate şi soarele nu întârziase să se culce, dând astfel semnalul festivităţilor de alt tip: parade, baluri, *happening*-uri, repetate până în cele mai mici detalii, beţii şi orgii în toată regula. Totul

era permis, dar cu o singură condiţie: să se respecte ordinea publică şi limitele vitezei.

Tocmai avea loc o defilare retro pe Main Street, precedată de inevitabila paradă de majorete.

La terasa *Livery Halt,* Big Harry era la al doilea pahar de Jack Daniel’s şi începea să se impacienteze. Exact în această dimineaţă, F-JP îl contactase ca să-l anunţe că Vanessa va fi însoţită de o altă fată, o anume Petra, zisă Pufoaica. Big Harry îi răspunsese că era perfect, pentru că erau tot doi, Kid-Coiotul şi el. El îi mai spusese lui Pinneteau să-şi sune sora şi s-o anunţe că vor ajunge la Daytona cu o zi înainte faţă de programul prevăzut şi că le dă întâlnire la ora şaptesprezece la *Livery Halt,* pe Main Street.

— Dacă fetele astea ne-au tras clapa, mă voi enerva! mormăi cu răutate Big Harry.

— Stai liniştit, zise Kid-Coiotul, ridicând mâna ca să cheme picoliţa. Dacă se va întâmpla asta, înseamnă că nemernicul ăla nu a reuşit să vorbească cu soră-sa la telefon…

Lui Kid-Coiotul, un blond cu vocea hârâită, îi plăcea la terasa *Livery Halt.* Nu se plictisea în aceste baruri unde îşi puteai dăţi ochii după bunul plac. Aici, picoliţele purtau nişte fuste mini de culoare neagră, mai scurte decât fustele jucătoarelor de tenis şi nişte corsaje albe înnodate în faţă, care le decolta până la buric. Lucrau pe patine cu rotile şi lui Kid îi făcea plăcere să le privească cum făceau piruete de la o masă la alta. Îi plăceau în special lunganele, atunci când încasau plata consumaţiei. Acest mod de a-şi ridica fusta ca să bage banii într-o borsetă platâ strânsă bine în jurul şoldurilor le dădea un aer de târfe care îl excita la culme pe Kid-Coiotul.

Era pentru prima oară când el venea la Daytona şi aprecia foarte mult atmosfera din oraş.

— Şi, mă rog, de ce să nu fi putut vorbi cu ea? întrebă Big Harry.

— Nu ştiu. Dacă s-a întâmplat aşa, sigur au agăţat nişte tipi. Poate că sunt la hotelul lor.

Kid-Coiotul auzi scârţâind dinţii lui Big Harry şi regretă că formulase această ipoteză. Uitase unul dintre principiile sacre ale lui Harry: „Toate fetele din lume sunt ale mele”.

În orice caz, Big Harry credea că are dreptul să se servească primul, lăsând celorlalţi ceea ce pe el nu îl interesa. Un obicei prost pe care şi-l însuşise încă de la început, atunci când învăţase meseria sub îndrumarea lui Tony Spilotro, alias

„Micuţul”, *torpedo*[6]*,* cel mai celebru şi cel mai redutabil de la sfârşitul anilor şaptezeci şi începutul anilor optzeci, căruia îi fuseseră atribuite, printre multe altele, lichidarea unor oameni precum Frank Bompensiero, alias „Bomp”, caidul din San Diego şi a lui Johnny Roselli, imul dintre creierele Operaţiunii Mongoose[7].

Proastele obiceiuri sunt precum cuvintele mari; cu cât începi mai de tânăr, cu atât ţi-e mai greu să te debarasezi de ele. Or, Big Harry executase primul său contract la vârsta de paisprezece ani. De atunci, nimeni nu îndrăznea să-i stea în cale, nici femeie, nici bărbat.

Picoliţa sosi. Era o blondă înaltă, bine făcută, cu nişte coapse pline, nişte sâni imenşi şi pistruiată. Două codiţe şi nişte incisivi de iepure o făceau să semene puţin cu Bugs Bunny. Nimic nu îl excita mai mult pe Kid-Coiotul decât fetele bine făcute, atunci când arătau bine şi îşi simţi glota vibrându-i în timp ce comandă încă un Jack Daniel’s pentru Big Harry şi un Four Roses pentru el.

Fata plecă şi el o urmări cu privirea.

Nu avea nimic de comentat, îi plăcea oraşul Daytona cu această ambianţă pe jumătate târg, pe jumătate bordel, care îl făcea să semene cu un altul de la periferia Las Vegas-ului. Singurul lucru care nu-i plăcea era prezenţa, masivă şi puţin prea vizibilă, a poliţiştilor.

Big Harry ieşi din starea de nemulţumire şi întinse un deget spre o enormă motocicletă albă, cu trei faruri, cu pneuri extralargi şi un rezervor care era de cel puţin trei ori mai mare decât unul al unei maşini modeme.

— Priveşte ce bijuterie, Aladena. În mod sigur, nu vei avea ocazia să mai vezi una atât de curând.

Kid-Coiotul strânse din dinţi. Nu suporta acest prenume pe care părinţii i-l dăduseră sub pretextul de a perpetua tradiţia siciliană în familie.

Aladena… Aşa ar fi trebuit s-o cheme pe o femeie. Big Harry,

---

[6] *Torpedo:* ucigaş profesionist al Mafiei siciliano-americane; se mai poate folosi şi termenul mai general de *hitman* (n. a.).

[7] În 1961, CIA ar fi propus o sută cincizeci de mii de dolari (sumă enormă pentru acea epocă) unui număr de trei mafioţi – Filippo Sacco, alias John Roselli (mort asasinat), Sam Giancana (mort asasinat) şi Santo Trafficante (bănuit de a-şi fi asasinat complicii) – ca să organizeze asasinarea lui Fidel Castro, înainte de debarcarea în Golful Porcilor. Planul – sabotat de Trafficante, ulterior acuzat de înţelegere cu cubanezii – fusese numit: Operaţiunea *Mongoose* (mangusta) (n. a.).

care îl cunoscuse de tânăr, era singurul membru din *famiglia* care folosea uneori acest prenume.

— Sunt douăzeci de ani de când mă numesc Kid-Coiotul, mormăi confuz Aladena Licavoli. Când sunt strigat altfel, am impresia că nu este vorba despre mine.

Şi el se temea de Big Harry şi de reacţiile sale violente, uneori extreme. Dar marele ucigaş se mulţumi să rânjească şi, din nou, îi atrase atenţia asupra motocicletei albe care trecea o dată cu defilarea retro.

— Uită-te puţin la asta, Kid. Ştii ce este? Este o Harley-Davidson Type 50. Pe timpuri, poliţiştii americani şi garda prezidenţială erau singurii care rulau cu astfel de motociclete. Astăzi, practic nici nu se mai găseşte.

Kid-Coiotul admiră monstrul mecanic cu entuziasmul care se impunea.

— Asta este impecabilă. Aş fi jurat că a ieşit din fabrică acum o săptămână.

— Armata a lăsat un stoc din aceste motociclete în Vietnam, atunci când a plecat, explică Big Harry. În general, de acolo vin ele. Vietnamezii, neavând nimic altceva cu care să circule, le-au îngrijit timp de douăzeci de ani, uneori chiar mai mult, iar acum au plătit un preţ fabulos ca să le repatrieze şi să defileze cu ele în concursuri.

Kid-Coiotul dădu din cap cu admiraţie. Big Harry avea totuşi multe cunoştinţe în materie de motociclete. Înţelegea că *famiglia* din Los Angeles îl protejase pe lângă Giacomo Rotasso, ca să seducă fetele trimise de *rascali* şi să se facă imitaţi în Franţa. Şi Kid-Coiotul, deşi puţin impresionat de importanţa misiunii, era mândru să-l secondeze.

Căci misiunea lor nu era deloc simplă. Ei trebuiau să-i ajute pe *Ninja,* o bandă de motociclişti francezi, să recupereze în profitul Mafiei toate activităţile *rascalilor.* Genială, această idee de a trece prin intermediul fetelor, ca să intre în circuit şi să împiedice Camorra să escrocheze operaţiunile Mamei lor, adevărata Cosa Nostra, Onorabila Societate siciliană.

Pentru această ocazie, Kid-Coiotul, care nu avea o motocicletă personală, venise cu Zephyr 750 Kawasaki, cu un aspect îmbătrânit, dar dotată cu o tehnologie modernă.

Prevăzută cu scaun jos, uşor de manevrat, ea era echipată cu o mecanică simplă care îşi dovedise eficacitatea. În mers, absenţa carenajului reducea confortul, dar aceasta era soarta celor mai mulţi motociclişti americani care, contrar omologilor lor

europeni, adorau motocicletele retro. La Daytona, regina străzii se numea Harley-Davidson. Mult mai performante şi mai puţin făloase, motocicletele japoneze erau tolerate, dar se prefera aprecierea acestora pe circuit decât pilotarea lor.

Big Harry venise cu motocicleta sa personală, o Harley-Davidson Fat Boy, cu motor cu doi cilindri în V. Era minimum pentru gabaritul său.

Picoliţa apăru făcând o piruetă, aşeză paharele pe masă, îşi arătă dinţişorii a la Bugs Bunny într-un zâmbet larg, comercial şi întinse nota de plată lui Kid-Coiotul. Blondinul plăti, îşi luă restul, apoi, cu ochii strălucitori, vru să strecoare cinci dolari drept bacşiş în poşeta fixată pe coapsele acestei frumoase neroade, care îl excita atât de mult. Zâmbetul lui Bugs Bunny se transformă într-un rictus ameninţător.

— Poţi să priveşti ce ţi se arată cât pofteşti, *buddy,* dar, dacă pui mâna, te lovesc peste gură!

— Ai auzit ce mi-a spus iepuroaica asta, Harry? şopti Kid-Coiotul, nervos ca un eschimos paraşutat în mijlocul Siberiei.

Hotărât să o roage pe „iepuroaică” să fie mai cooperantă cu tovarăşul lui, Big Harry căuta deja briciul pe care îl purta mereu în buzunarul său, dar se răzgândi. În spatele celor care defilau, o armată de poliţişti se afla pe alee, inundând Main Street şi verificând actele tuturor motocicliştilor care li se păreau suspecţi. Aici delictul de „gură slobodă” nu era un mit, ci o realitate bine ancorată în obiceiuri.

Dădu drumul briciului şi aruncă o privire de oţel spre Licavoli.

— Las-o baltă, Kid.

— Ce? Dar…

— Las-o baltă, ţi-am zis.

Bugs Bunny deja plecase, fără să-şi mai ia bacşişul, când Kid-Coiotul întoarse capul în aceeaşi direcţie ca şi Big Harry şi văzu cohortele de poliţişti care invadaseră Main Street. Brusc, oraşul Daytona îşi pierduse o mare parte din farmecul lui.

— La dracu’! mormăi blondul, înghiţind o treime din băutura sa. E plin de poliţişti!

— Trebuie să fim cu ochii în patru, zise Big Harry. Purtăm responsabilitatea unei misiuni capitale. Nu ne putem permite să ne prostim.

— Iar când nu sunt poliţişti, sunt *Hell’s Angels,* adăugă sobru Kid-Coiotul.

Big Harry trecu brusc de la supărare la râs. Era una dintre specialităţile lui.

— Asta mi se pare mai normal. Şi, sincer să fiu, nu mă jenează deloc.

— Da, dar dacă încep să caute ceartă, spunând că nu facem parte din nici o bandă? Te-ai gândit la asta?

Big Harry elimină acest argument cu un gest din mână.

— Dar facem parte dintr-o bandă din Los Angeles, afirmă el la fel de serios de parcă ar fi răspuns unui interogatoriu oficial.

Kid-Coiotul îşi încruntă fruntea, părând că se întreabă în ce moment pierduse firul scenariului.

— Ei?

Big Harry începu din nou să râdă şi îşi făcu cadou o gură bun de Jack Daniel's.

— Ascultă, Kid. Mai întâi, nu există un risc mare să ni se întâmple aşa ceva. În al doilea rând, am primit o misiune cu ordinul semnat de Sonny Barger[8] în persoană. Asta nu înseamnă chiar nimic. Apoi, în al treilea rând, dacă unul sau mai mulţi tipi ne vor călca pe nervi, ei bine, ne vom ocupa de ei. Ai înţeles?

Ridurile se adânciră şi mai mult pe fruntea roz şi acoperită cu coşuri a lui Kid-Coiotul.

— E uşor de spus, Harry, dar, cu toţi poliţiştii ăştia, nu e deloc uşor. În plus, cum vom face să dispară cadavrele după aceea? Nu suntem la Los Angeles şi nu avem propriul serviciu de debarasare.

Big Harry luă un aer supărat. Pentru prima oară, Kid-Coiotul punea o problemă serioasă. O problemă pentru care creierul superior al stăpânului nu fu nevoit să se gândească mai mult de o secundă ca să o rezolve.

— Dacă va trebui să facem dispăruţi câţiva tipi, îi vom invita la o plimbare în Everglades şi îi vom lichida acolo. Apoi îi vom arunca la crocodili. Sunt zeci de persoane imprudente care mor astfel în fiecare an, mestecaţi de vii, cu tot cu pantofi, portofel şi camera de luat vederi.

— Ce înseamnă asta, Everglades? întrebă Kid-Coiotul.

Această idee strălucitoare nu-i trecuse aşa, pur şi simplu, prin minte lui Harry. Ea îi fusese inspirată de un pliant care prezenta Parcul Naţional din Everglades, pe care îl luase de la recepţia hotelului lor şi care, lăudând farmecul acestei rezervaţii naturale, unice în lume, recomanda turiştilor, în acelaşi timp, cea mai mare atenţie. Lui Big Harry i se păruse amuzant faptul că, în

[8] Pseudonimul lui Ralph Hubert, liderul naţional al *îngerilor Iadului* din Statele Unite, actualmente în închisoare la San Francisco (n. a.).

America modernă, unde oamenii sunt înconjuraţi de protecţiile şi de asigurările cele mai smintite, mai multe zeci de persoane erau mâncate în fiecare an de crocodili, atunci când făceau turism la Everglades. Scoase pliantul pe care i-l întinse lui Kid-Coiotul.

Aladena citi cu atenţie, urmărind rândurile cu degetul, apoi dădu din cap cu un aer îngrijorat.

— Bine gândit planul. Nu există decât o singură dificultate. E cam mult de mers până acolo.

— Trei ore cu motocicleta, zise Big Harry. Nu are de ce să reprezinte vreo problemă pentru nici un motociclist.

— Aşa este, admise Kid-Coiotul, golindu-şi paharul cu Four Roses. Nu va fi nici o problemă pentru nici un motociclist.

Defilarea retro se îndepărta, iar poliţiştii se răspândeau. Big Harry tocmai terminase şi el paharul cu băutură când Mercenarul sosi în faţă la *Livery Halt,* la ghidonul motocicletei sale Harley-Davidson Low Rider Sport. Cu banta neagră la ochi, motocicleta sa roşie şi superba Vanessa la spate, el nu trecu neobservat. Din alte motive, ţinând mai mult de hazul diferenţelor lor fizice, Gil Real şi Pufoaica, aflaţi la ghidonul unei Springer Softail argintii, aveau şi ei cu ce să se facă remarcaţi.

— Vezi ce văd şi eu? întrebă Big Harry.

Motocicletele tocmai înconjurau clădirea cea mare şi se îndreptau spre intrarea restaurantului hotelului *Livery Halt.*

Kid-Coiotul rămase cu gură căscată, dându-şi seama că o nimerise.

— Înţelegi ce vreau să spun, Harry. Pinneteau nu a putut să ia legătura cu Vanessa, fiindcă ea nu era în camera sa, pentru simplul motiv că se afla la o partidă de sex, în cambuza marelui şef corsar…

— Se poate, zise Big Harry, mult mai contrariat decât voia să pară.

Kid-Coiotul urmări cu privirea cele două motociclete şi echipajul lor, până ce acestea dispăruseră dând colţul hotelului.

— Nu ne-a văzut, observă Kid-Coiotul.

Big Harry îi aruncă o privire nervoasă.

— Chiar dacă ne-ar fi văzut, nu ştie cine suntem, prostule! Nu ne cunoaşte semnalmentele. Numai noi avem fotografia ei.

— Ce facem în privinţa tipilor? întrebă Kid-Coiotul.

— Dacă am merge să luăm masa cu ei la restaurant? propuse Big Harry, cu un zâmbet larg. Chiar vreau să fac cunoştinţă cu ei.

— La fix, chiar începuse să-mi chiorăie burta.

— Ne băgăm uşor şi mă laşi pe mine să iau lucrurile în mână,

Kid, preciză Big Harry, reluându-şi tonul său de şef. Acel mustăcios bine făcut, cu banta care-i acoperă ochiul stâng, nu-mi inspiră încredere.

— Da, încuviinţă Kid-Coiotul.

Big Harry dădu din cap, cu un aer dezolat.

— Mai ai multe de învăţat, Aladena… Acest tip, numai după modul în care supraveghea împrejurimile, pot să-ţi spun că sigur nu este un motociclist obişnuit, ci un profesionist. Ce fel de profesionist? Ăsta rămâne un mister. Şi de ce se află aici? Iată un alt mister. Rămâne ca noi să descoperim. În privinţa colegului său, bărbosul mic de statură, este mai puţin impresionant la prima vedere, dar nici în el n-aş avea prea mare încredere.

Imitându-şi şeful, Kid-Coiotul se ridică şi îl urmă în direcţia restaurantului. Câtă ştiinţă avea acest Big Harry! Kid îl admira atât de mult, încât nici nu-i purta pică pentru faptul că îl striga Aladena.

— Le-ai văzut sigla? întrebă el. Îţi spune ceva forma asta de cap de şef de trib cu două topoare încrucişate?

— Nimic, răspunse Big Harry. Şi totuşi, am fost la o şedinţă împreună cu Aldo Raspona, consilierul lui Rotasso, în care s-a vorbit despre tot ce înseamnă OMG, motocicliştii, bandele şi maniile lor. Dar niciodată nu am văzut acest cap de şef de trib. În consecinţă, cred că fie sunt doi tipi care fac parte dintr-o bandă mică şi necunoscută, fie sunt motociclişti ca şi noi şi asta înseamnă că n-au pus ghearele pe Vanessa şi pe cealaltă fată numai de dragul de a se simţi şi ei bine. În al doilea caz, ne aflăm într-o situaţie dificilă.

— Crezi că este posibil aşa ceva?

Big Harry se opri şi se întoarse atât de brusc, încât Kid-Coiotul abia frână ca să nu-l lovească.

— Nu cred nimic, Kid. Ştiu doar un singur lucru: afacerile profitabile sunt precum rahatul, adică atrag muştele. Noi suntem cei care trebuie să acţionăm subtil. Şi, pentru început, vom repara o greşeală pe care era s-o comitem prosteşte prin exces de curaj.

— Cum?

— Vom lua motocicletele.

— Ce? Ca să facem două sute de metri? Şi, în plus, am văzut cât e de greu să parchezi motocicletele lângă restaurant.

— Kid, zise Big Harry pe un ton superior, de când ai venit aici, ai văzut tu vreun motociclist care să parcurgă mai mult de zece metri pe jos?

— Aşa este, admise cu umilinţă Kid-Coiotul. Trebuie să ne adaptăm şi noi la moda din Daytona, dacă nu vrem să fim consideraţi drept nişte proşti.

— Cum spui tu, glumi Big Harry, apucându-şi în mod afectuos elevul de umeri. Ce vrei, experienţa vine şi ea puţin câte puţin. Chiar şi nişte ţipi cu experienţă, aşa ca mine, mai fac greşeli.

— Cum ne vom debarasa de corsar şi de prietenul lui bărbos? întrebă Kid-Coiotul.

— Mai întâi, trebuie să punem un diagnostic, răspunse Big Harry. După aceea, vom aplica tratamentul corespunzător. Dar mă tem că afacerea asta nu se prezintă prea bine pentru ei şi că vom fi oricum constrânşi să-i invităm la o plimbare în Everglades. Dacă se lasă duşi cu zăhărelul, e simplu. Dacă nu se vor dezlipi de fete şi devin nervoşi – ceea ce mă tem că se va întâmpla – o să fie mai greu.

— Îi dăm de mâncare la aligatori? întrebă Kid-Coiotul, entuziasmat, încălecând pe motocicleta sa Zephyr 750 Kawasaki.

— Toate lumea trebuie să mănânce, filosofa Big Harry. Eu fac planul de acţiune. Trebuie să-i prindem unul după altul, începând cu corsarul. Se vede de la o poştă că e cel mai curajos.

*

F-JP tocmai se pregătea să ia dejunul, când nişte lovituri violente la uşa „castelului” îl opriră în plin elan. Încremeni, cu o bucată de pâine în mâna stângă, iar în cealaltă cu furculiţa suspendată deasupra farfuriei cu mâncare.

— Da!

— Francois-Joseph! Francois-Joseph!

Era Nabil-Kabilul. Pinneteau se ridică brusc, lăsă furculiţa jos, pâinea şi farfuria pe o cutie din lemn şi trecu în spaţiul comun al autocarului Chausson. Importanţa veştii se înţelegea din vocea lui Nabil, iar el se duse imediat să-i deschidă, ştergându-şi buzele cu un prosop găurit.

— Ce s-a întâmplat?

— Franckie!

— Ce Franckie? Care Franckie? mormăi cu răutate F-JP, gândindu-se că Nabil îl deranjase de la masă pentru prostii.

— Franck Denard, şeful bandei *Ninja!* Se află acolo, la marginea terenului. Django-Ţiganul şi Freddy-Barjă l-au blocat la ieşire cu Jordi. Când am plecat spre tine ca să te anunţ, ţiganii se pregăteau să sară în ajutor. Ce facem?

— Franckie a spus ceva?

Nabil dădu cu putere din cap.

— Da. A zis că vine cu steagul alb. Se pare că vrea să se întâlnească cu tine ca prieten.

— Ca prieten… zise rânjind Francois-Joseph Pinneteau.

Intrarea lui Păduche-Lat în familie nu îl făcuse să uite de moartea lui King-Kong, masacrat de cei din banda *Ninja,* luna trecută. Iar acest nemernic venea să-l vadă „ca prieten”…

Dar Francois-Joseph era un tip cu bun-simţ. Stăpânindu-şi ura, el se calmă.

— Asigură-te că nu este înarmat şi adu-l aici sub escortă, ordonă el. Şi să ajungă aici întreg. Am încredere în tine, dar şi în Django şi Jordi. Spune-i lui Freddy-Barjă să stea calm. Dacă se dă la Franckie, îl voi aplica două şedinţe de stâlp.

Aşa cum spunea şi numele, supliciul stâlpului consta în a fi expus gol, cu braţele ridicate, legate cu lanţuri de o grindă. Şedinţa dura o jumătate de zi şi fiecare putea să-i facă ce-i trecea prin cap, cu condiţia să nu-i pună viaţa în pericol. Acest lucru putea porni de la acoperirea corpului cu clei sau cu „picturi” cu cuţitul şi ajungând la stropirea cu ajutorul unor chestii greu de imaginat şi toate formele de servicii sexuale. Cele mai inventive erau în mod indiscutabil „fetiţele”, căci toată lumea avea dreptul să-i facă orice condamnatului la stâlp. Ele se bucurau din toată inima de acest lucru. Bineînţeles, condamnatul le făcea să plătească foarte scump, o dată ce şedinţa se termina, dar, fetele fiind oricum întotdeauna maltratate, orice ar fi făcut, puteau profita şi ele de aceste ocazii.

Abia pronunţase Francois-Joseph ultimul cuvânt, că Nabil ieşi afară, sări pe BMW-ul său K 1100 RS şi porni motocicleta, derapând în noroi, spre Tino-Corsarul. F-JP intră în „castel”, făcu puţină ordine, porni casetofonul şi băgă o casetă cu Bob Marley. Acest nebun de Franckie nu venise aici de plăcere. Avea în mod sigur un mesaj important de transmis.

Francois-Joseph tocmai ieşise pe treapta fostului autocar şi îşi aprinsese o ţigară Peter Stuyvesant, când apăru Franckie, defilând pe motocicleta sa Harley-Davidson Glide cu ghidon *Ape Hangers.* Cu haina larg deschisă la piept, acoperită cu insigne, cu franjuri şi cu cozi de vulpe, cu casca între picioare, reprezenta prefăcătoria în toată aroganţa sa. Nabil-Kabilul, Django-Ţiganul, Freddy-Barjă şi Jordi-Catalanul îl încadrau, fiecare pe motocicleta sa. În depărtare, ţiganii, neliniştiţi, îi urmau, gata să scoată cuţitele la cea mai mică alarmă. Cu un gest, Francois-Joseph le arătă că nu era nici un pericol şi atunci se întoarseră la

caravanele lor.

Franckie opri motocicleta în faţa treptei şi ridică alene capul spre Sculă.

— Putem să stăm de vorbă?

Pinneteau îi adresă un zâmbet de şobolan.

— Intră. Poţi să-ţi laşi cu încredere motocicleta afară.

Franck Denard ridică motocicleta pe furcă şi puse casca pe şa.

— Aveţi grijă de ea, îi ordonă F-JP lui Jordi-Catalanul. Voi, ceilalţi, întoarceţi-vă la treburile voastre.

Ordinele fură în mod prompt executate. Ninja urcă cele câteva trepte care duceau la „castel”, intră şi se aşeză fără să aştepte invitaţia stăpânului acelui loc. El se comporta exact cum îi spusese Giacomo Rotasso: ca un cuceritor.

— Nu prea stai bine cu Camorra, zise el ca să intre în joc.

— Ah, da? întrebă Francois-Joseph, întinzându-i pachetul cu ţigări.

Franck Denard refuză cu o mişcare simplă din cap.

— Nu aşa se prinde.

Franckie ridică din umeri. Francois-Joseph rânji, apoi întrebă:

— Cine ţi-a povestit toate astea?

— Nu pot să-mi trădez sursele, răspunse Franckie.

— În sfârşit, reluă Francois-Joseph, este oricum mai bine de când judecătorul Benoît a fost ucis.

— Eu l-am ucis pe Benoît, zise Franckie.

De data asta, F-JP deveni serios. Nu că se îndoia de capacitatea lui Franck Denard de a da această lovitură, dar nu-i înţelegea motivele.

— Ca să ne faci nouă vreun serviciu? Este frumos din partea ta…

— N-ai ceva de băut? mormăi Franckie.

Francois-Joseph ezită o jumătate de secundă, apoi deschise frigiderul şi scoase două sticle de Kronenbourg.

— Era bine şi pentru noi, reluă Franckie, ajutându-se de o scrumieră ca să desfacă sticla. Dar ştiu că Benoît se pregătea să vă implice şi pe voi în comerţul cu arme şi droguri dintre Italia şi Olanda.

Francois-Joseph încremeni. Acest nemernic de Franckie era bine informat.

— Bine, ştii foarte multe dintre lucrurile…

— Dacă treci de partea mea, te voi învăţa mult mai multe, Francois-Joseph.

Ţinând sticla de gât, Franckie goli jumătate din ea din trei

înghiţituri, apoi acoperi muzica *reggae* cu o râgâială urât mirositoare.

— Cum ar fi, de exemplu? întrebă Francois-Joseph. Intrigat, dar în defensivă, el înţelesese că Franckie nu glumea în privinţa uciderii judecătorului Benoît. Pe de altă parte, care era interesul său în a veni aici şi a povesti totul? Sculă încerca să-şi dea seama de cursă.

— Cum ar fi, de exemplu, că sora ta se află în acest moment la Daytona.

Francois-Joseph rânji.

— Asta chiar că-i bună, Franckie! E suficient să ai unul sau doi *ninja* pe acolo, care să fi văzut-o pe undeva pe Main Street sau Museum Boulevard.

— Nu există nici un *ninja* la *Bike Week* anul acesta. Suntem toţi prea ocupaţi cu altceva. Şi, dacă îţi spun că Vanessa trebuie să se întâlnească cu nişte membri din *Hell's Angels,* poate că te-ar impresiona puţin mai mult.

F-JP nu zise nimic. Se mulţumi să ia o înghiţitură mare din sticla cu bere.

Era nevoie de mai mult ca să-l descurajeze pe Franckie.

— Sau poate, adăugă el, ţi-aş putea spune numele nemernicului care povesteşte tot ce faceţi voi direct lui Fontanella…

Francois-Joseph îşi încercă norocul. Nu îl costa nimic.

— Cine este?

Franckie izbucni în râs.

— Îţi voi spune numai dacă vom deveni foarte buni prieteni. Ca să-ţi dovedesc că sunt foarte bine informat, poţi să-ţi mai spun că cealaltă soră a ta se află în acest moment în drum spre Perugia, împreună cu Păduche-Lat, Vikingul şi o fetiţă.

Francois-Joseph păli.

— Da, murmură Franckie, ştiu şi de ce au nişte genţi şi ce ascund ei în fundurile duble ale acestora. Dar nu-ţi face griji, căci ziua în care voi da pe cineva pe mâna poliţiei – chiar şi pe cel mai mare duşman al meu – va fi atunci când îmi vor tăia boaşele.

Izbucni în râs şi îşi termină berea.

Francois-Joseph încasă lovitura.

— Nu arăţi prea bine la faţă, zise cu răutate *ninja.* Poate că ar trebui să te duci la un doctor.

— Taci din gură! izbucni Pinneteau. Ce vrei, de fapt?

— Aşa cum spune clientul meu, Mafia este ceva de mare anvergură, iar Camorra este *piccola merda.* Ceea ce vreau eu

este să laşi baltă angajamentele cu *piccola merda* şi să lucrezi cu mine pentru Giacomo Rotasso. Ai numai de câştigat.

Francois-Joseph nu rămase supărat mult timp. Detesta poziţiile de inferioritate. Şi nu era deloc prost.

— Tu eşti cel care are totul de câştigat în afacerea asta, bătrâne, iar eu numai de pierdut. Îţi imaginezi că mă voi arunca cu capul înainte într-o cursă atât de mare? Pe ce lume trăieşti?

Franckie deveni alb la faţă. Nu suporta acest gen de glume.

— Fi atent la ce spui, mătuşico! Încă o aluzie de genul ăsta şi te împuşc!

— Va trebui să te porţi cu mănuşi, dragule.

Un zâmbet mare de şobolan apăru pe faţa pământie a lui Francois-Joseph Pinneteau. Din nou, el era cel care controla situaţia. Îi cunoştea pe aceşti vagabonzi, de parcă el însuşi i-ar fi fabricat. Toţi erau la fel. Când ajungeau la injurii sexuale, erau copţi pentru atac.

— Franckie, reluă calm F-JP, pot să constat că eşti bine informat sau, mai exact, că oamenii tăi sunt. Doar nu crezi că acesta ar fi un motiv suficient ca să trec în tabăra adversă? În primul rând, nici nu am de gând să fac asta. În al doilea rând, Camorra nu-mi va face cadou nişte avansuri pecuniare pe care le-am primit şi nici marfa pe care va trebui s-o livrez. Presupun că poţi înţelege acest lucru.

Cu preţul unui mare efort, Franck Denard se calmă.

— N-ai dreptate, Francois-Joseph. Dacă treci de partea mea, vei avea susţinerea unei organizaţii de dimensiuni planetare. Dacă refuzi, vei fi strivit. În comparaţie cu Mafia, Camorra este mult prea mică.

Francois-Joseph Pinneteau ştia foarte bine că aşa era, acceptând că va avea noroc şi nu va fi strivit. Trase un ultim fum din ţigară şi o stinse cu tocul pantofului.

— Ai cinci minute ca să dispari, Franckie. După aceea, voi da drumul *rascalilor* şi nu mai dau doi bani pe pielea ta.

— Măcar mai gândeşte-te puţin. Ai reputaţia unui tip inteligent.

— Sigur, îi vei spune şefului tău că mă mai gândesc. Numai că, pentru asta, am nevoie de linişte. Aşa că, dispari, Franckie! Nu mai ai decât patru minute şi jumătate!

Enormul Franckie ştia că nu se afla într-o poziţie favorabilă. Se ridică şi ieşi. Uşa „castelului” trosni. Pinneteau auzi acceleratorul, apoi mersul motocicletei sale Harley-Davidson care scormonea pământul moale. Zece minute mai târziu, o auzi trecând ca o

bombă pe drumul A 86. Reintră în cămăruţa lui şi continuă să mănânce.

*

Patru naţionalităţi, pentru patru persoane, Nike Forest, Gil Real şi cele două fete, formau, fără îndoială, grupul cel mai cosmopolit din restaurantul din *Livery Halt.* Forest, americanul, îi sfătui să aleagă specialitatea casei, *brisket of beef* însoţită de friptură şi servită cu orez picant, de fasole roşie, bame şi porumb fript. Moţiunea fu adoptată, dar Vanessa nu se putu abţine să nu înghită în sec atunci când el comandă un Cabernet-Sauvignon de California.

Li se aduse sticla. Acum, chelneriţele erau îmbrăcate în şort.

— Ar trebui să fie bun, zise Forest. Această specialitate din Figueroa poartă amprenta lui Momo Adamo. Italienilor le place vinul. Ei au angajat nişte tipi care ştiau să-l facă şi care acum au căpătat tradiţia în California.

— Momo Adamo… zise Gil Real. Vrei să spui…?

— Şeful mafiot, da, confirmă Mercenarul, privind cu atenţie spre fete, ca să vadă ce reacţie au. Şi ce, nu-ţi place? Momo a plecat într-o altă lume, iar noi suntem aici ca să-i bem vinul…

Nici o reacţie. Forest umplu paharele, fetele gustară şi Vanessa încetă să mai rânjească. Era diferit faţă de vinurile franţuzeşti şi chiar şi de cele europene, dar Cabernet-ul Sauvignon din Figueroa este foarte bun.

O picoliţă neagră, superbă, le servi specialitatea casei şi începură să mănânce cu poftă.

Vanessa tocmai voia să-i întrebe pe Forest şi Real despre banda *Buggers* din Atlanta, când o voce aspră îi făcu să-şi întoarcă privirile:

— *Hi, folks!*[9]

Un animal de un gabarit comparabil cu cel al lui Ovide Bose, tipul de la DEA, pe care îl întâlniseră la Quantico, se apropia de masa lor, urmat de un blond plin cu coşuri, îmbrăcat în blugi, ciocate şi vestă din piele, blondul avea părul lung şi gras: *look* tipic de motociclist. Celălalt purta o pereche de pantaloni din piele, o cămaşă şi o vestă.

— Catherine Pinneteau? întrebă el, lovind scaunul Mercenarului, fără să se scuze.

— Pentru motociclişti, mă numesc Vanessa.

— Eu sunt Big Harry, zise uriaşul, iar el este Kid-Coiotul.

[9] Salut, lume! (n. tr.).

Suntem trimişi din partea organizaţiei *Hell's Angels.* Trebuia să vă întâlniţi cu noi aici, în legătură cu integrarea voastră.

Filipinezul impuse câteva secunde de linişte la masă, apoi Vanessa se ridică, strânse mâna lui Big Harry şi spuse în mod stângaci:

— Dar… Nu trebuia să ne întâlnim abia mâine seară?

Forest şi Real continuară să mănânce, lăsând impresia că nu păreau deloc interesaţi de conversaţie, în timp ce, bineînţeles, nu pierdeau nici o frântură din discuţie.

— Da, zise Big Harry. Numai că s-a întâmplat să venim cu o zi înainte. I-am spus asta fratelui tău, care trebuia să ia legătura cu tine, dar presupun că n-ai fost la hotel în după-amiaza asta…

În timp ce discutau, Big Harry îşi aruncase în mod succesiv privirea sa de ucigaş spre Nike Forest, apoi spre Gil Real, părând că se întreabă care dintre aceşti doi tipi petrecuse după-amiaza cu Vanessa.

Fetele erau puţin şocate. Era din nou un moment de linişte. Forest continua să mănânce, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar reflectând cu repeziciune. Capul pitecantropului cavernelor îi spunea ceva. Fie îi mai văzuse deja portretul pe undeva, fie se mai întâlniseră. Dar nu ştia de unde să-l ia. Gil mânca şi el cu poftă, părând că puţin îl interesează tipii din *Hell's Angels.* Şi, brusc, Forest îşi aminti.

Portretul acestui monstru, care era numit Big Harry, figura în documentele tuturor secţiilor de poliţie din America. Tipul se numea Harry Vaccaro şi era *caporegime* în *famiglia* Caifano din Los Angeles. Vaccaro debutase ca *hitman* în vremea lui Tony Spilotro. Toată lumea ştia că avea la activ zeci de crime, dar nu făcuse niciodată măcar o zi de puşcărie. Nu existaseră dovezi. În mod oficial, acest asasin notoriu era mai alb decât cel mai alb dintre porumbei. Forest îl văzuse de mai multe ori în nişte fotografii şi Mike chiar i-l arătase în carne şi oase, într-o zi când Vaccaro traversa holul hotelului *Del Mar* din Los Angeles, atunci când ei se aflau într-o altă misiune.

Forest se întrebă dacă Gil Real îl recunoscuse pe mafiot.

— Bine, atunci ce facem? întrebă Big Harry Vaccaro.

— Păi, nu vezi că mâncăm? răspunse Mercenarul. Poţi să iei un scaun şi să stai cu noi la masă.

Era intervenţia pertinentă la momentul potrivit. Aceşti doi farsori voiau să-i lase pe ei la masă şi să le ia pe Vanessa şi Petra. Era clar ca lumina zilei. Pentru moment, era mai bine să rămână în planul secund, să nu forţeze lucrurile. Dar, în acelaşi

timp, nu trebuiau să-l lase pe Big Harry să conducă ostilităţile, altfel fetele i-ar fi părăsit, chiar dacă nu ar fi dorit deloc acest lucru. Cam aşa s-ar fi derulat treburile. Ele se aflau acolo ca să se întâlnească cu doi tipi din *Hell's Angels şi* nu ca să-şi petreacă timpul cu doi membri *Buggers.* Şi era imposibil să le spună că Big Harry şi Kid-Coiotul erau nişte falşi *Hell's Angels.*

Ele nu scoteau o vorbă. Încremeniseră şi ştiau că în orice moment se putea declanşa o catastrofă.

Remarca Mercenarului părea să-l enerveze foarte tare pe Big Harry. Furios, dar constrâns să se abţină, gorila mormăi ceva de genul că masa ar fi prea mică pentru şase persoane şi că se vor întoarce ca să bea împreună cafeaua.

Cei doi falşi *Hell's Angels* se îndreptară spre stradă. Forest îi văzu încălecând o Harley Fat Boy şi o Kawa 750. Când îşi îndreptă privirea spre Vanessa, ea avea nasul în farfurie şi nu îndrăznea să-l ridice. Mai puţin nervoasă, Petra îi dădu un cot lui Gil, care îşi vărsă paharul de vin.

— I-ai văzut pe tipii ăştia? Ce nemernici! Mai ales Big Harry, cu capul lui mare şi deformat. „Cu capul cât un dovleac şi creierul cât un bob de mazăre", spunea mereu bunica mea. În sfârşit, am citat aproximativ.

Mercenarul încuviinţă:

— Ai dreptate, nu căuta rima.

Ochii lui Gil se făcură mari.

— Atunci, să vă spun o maximă a lui Ythurbides: „Când faţa e ca o tigvă, adeseori înţelegerea este minimă."

— Făcea deja frenologie, Ythurbides ăsta al tău? întrebă în mod perfid Petra.

Forest zâmbi pe sub mustaţă.

În mod evident, marele maestru Ythurbides nu prezenta nici un secret pentru tânăra nemţoaică.

— Păi... ştii... E greu de spus... mormăi Gil în timp ce gusta din porumb, puţin nervos. Îţi amintesc că a trăit în secolul al XVI-lea.

Forest izbucni în râs.

— Nu, Gil, frenologia nu este o boală de rinichi. Ea constă în studiul caracterului şi inteligenţei, pornind de la forma craniului. Este o ştiinţă lansată de câţiva iluminişti din secolul trecut şi care a dispărut foarte repede.

— Dar... dar... Nu te chinui să-mi explici, bâigui Gil. Ştiam şi eu asta, ce crezi!

Vanessa îşi ridică în cele din urmă capul din farfurie şi se uită la Mercenar cu un aer admirativ şi sincer, puţin mirată să-l vadă

în stare să rivalizeze cu Petra, care făcuse studii şi era considerată drept intelectuala bandei.

Ea se sprijini cu spatele de spătarul scaunului şi se pregăti să-şi aprindă o ţigară Gauloise, când îşi dădu seama că se află în partea de *no smoking* a restaurantului. Puţin nervoasă, îşi puse pachetul cu ţigări în geantă, luă paharul cu vin şi îl goli dintr-o înghiţitură.

Apoi, ridică uşor capul şi îl privi pe Mercenar în faţă.

— Îmi pare rău... Nu credeam că vor sosi astăzi şi se vor comporta astfel.

Forest intră în joc.

— Asta e, *baby!* N-ai de ce să te justifici! Ne cunoaştem doar de câteva ore.

Vanessa părea că se destinde. Zâmbi. Era un zâmbet adevărat.

— Da, dar ce mai ore! murmură ea fără ruşine. Mi-ar fi plăcut să mai stăm împreună încă puţin...

Superficială, ar fi spus Fonta şi O'Hara. Poate. În orice caz, ea ştia să aprecieze bărbaţii talentaţi.

— Nimic nu ne obligă să ne despărţim, zise Forest. De altfel, am impresia că cei doi tipi ai voştri nu sunt numai antipatici, dar sunt şi suspecţi. Dacă vă aflaţi aici numai ca să negociaţi integrarea *rascalilor* în asociaţia *Hell's Angels,* nu văd de ce ar fi acesta un motiv ca să ne părăsiţi. Asta dacă nu cumva este vorba de altceva şi prezenţa noastră vă deranjează pentru întâlnirea cu Big Harry şi Kid-Coiotul.

Fasciculul pleoapei sale era îndreptat acum spre feţele Vanessei şi Petrei. Nu le deranja absolut deloc, nu emiteau nici cea mai mică urmă de duplicitate. Fie fetele erau foarte puternice, fie chiar se aflau aici ca să obţină afilierea *rascalilor* la *Hell's Angels.* Sau cel puţin pentru asta credeau ele că se află acolo.

Forest umplu pentru a doua oară paharele cu vin şi ambianţa se destinse în cele din urmă.

— Mie, zise Gil Real, mi se par cam suspecţi tipii ăştia şi cred că ar fi mai bine să nu vă lăsăm singure cu ei. Apropo, ştiaţi că Sonny Barger se află la închisoarea din San Francisco? Nu ţi se pare ciudat că el se ocupă să integreze noi bande în confreria lui în loc să se ocupe de eliberarea sa?

Bine jucat, Gil! Mercenarul îi aplică pe sub masă o lovitură cu genunchiul.

— Nu există nici o contradicţie în asta, zise Petra.

— Nu, reluă Vanessa. Este foarte bine protejat. A reuşit chiar să-l sune pe fratele meu în Franţa. Continuă să-şi conducă afacerile de acolo, din fundul puşcăriei.

Forest ştia acest lucru. Cu câteva zile în urmă, citise un articol în *Newsweek,* în care Sonny Barger declara: „Noi suntem practic o armată acum. Acoperim toată ţara, plus numeroase alte ţări străine. Ei nici nu-şi închipuie ce putere avem". Încurajant!

Mercenarul nu era mirat de faptul că Barger continua să-şi conducă banda din celula sa. În poziţia în care se afla, el era la fel de puternic ca un mafiot. Or, cea mai mare parte a închisorilor era infiltrată de Mafia – mai ales în California – care făcea să intre şi să iasă din închisori tot ceea ce ea voia.

În acel moment, se produse sclipirea şi piesele de puzzle se asamblară perfect.

Mafia-puşcăriile.

Big Harry Vaccaro-Mafia.

Mafia-Sonny Barger.

Era atât de clară treaba, încât căută punctul slab. Dar nu îl găsi. În închisoare, ca să supravieţuieşti fără probleme, era practic indispensabilă cumpărarea unei protecţii. Ce era mai simplu pentru Sonny Barger decât să schimbe această protecţie pe seama unor servicii mărunte în loc să o finanţeze? Dacă acest lucru explică cum ajunseseră Big Harry şi Kid-Coiotul la Daytona, nu explică, în schimb, motivul. Dar, acum, Forest era sigur că, fără să ştie, Vanessa şi Petra erau implicate într-o afacere care le depăşea cu mult şi care era sponsorizată de Mafia.

Se înţeleseră să nu ne despartă, chiar dacă asta nu-i va plăcea deloc lui Big Harry.

— Mie îmi provoacă teamă, explică Vanessa.

— Stai liniştită, zise Mercenarul. Dacă aceşti doi tipi refuză afilierea ta la *Hell's Angels,* mă voi ocupa eu de asta. Cunosc multă lume.

— Ce dulce eşti! şopti Vanessa, mângâindu-l pe sub masă.

Ea se descălţase şi îi strecurase între picioare vârful unui picior, fapt ce începea să producă un efect spectaculos.

Drept desert, Forest, Gil şi Vanessa ceruseră un *New Jersey cheese cake,* în timp ce Petra comandase o îngheţată, totul stropit cu şampania oferită de Mercenar şi masa se termină într-o adevărată ambianţă de sărbătoare. Fetele făcură unele comentarii cu privire la mâncare şi la vinurile americane care, în cele din urmă, fuseseră foarte bune, precum şi asupra vieţii care, în afară de cea din marile oraşe, era mult mai ieftină decât în

Europa.

— Devalorizarea dolarului are câteva aspecte pozitive, comentă Gil Real.

— Ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, mărturisi Vanessa, este pâinea franţuzească.

Forest reuşi chiar să istorisească povestea referitoare la banta care îi acoperea ochiul stâng, lucru care stârni râsul tuturor. Pe scurt, atmosfera era foarte destinsă, când Petra zise cu o voce joasă:

— Hei, iată-l pe Frankenstein care se întoarce însoţit de blond.

Forest întoarse capul. Big Harry şi Kid-Coiotul reveneau la masă. Exact pentru cafea, aşa cum conveniseră. Probabil că simţiseră aroma. În mod curios, ei înşişi degajau un miros de whisky destul de pronunţat. Kid-Coiotul părea chiar că începe să se clatine.

Cei doi huligani refuzară amabil cafeaua propusă de Forest.

Mercenarul ceru nota de plată, explicând:

— Păi, da, chiar şi şeful poliţiei din Atlanta trebuie să-şi justifice cheltuielile, în vremurile de astăzi.

Acest lucru provocă râsul, dar, în mod natural, aduse cu el întrebarea pe care Mercenarul voia să o audă. Curiozitatea veni din partea Petrei:

— Apropo, ce faceţi voi doi?

— Ne plimbăm cu motocicleta, răspunseră amândoi în cor, filipinezul şi americanul.

Aceasta era acoperirea lor.

— Dar… în afară de asta? întrebă Petra.

— Mai nimic, zise Mercenarul, avem un butic la Atlanta.

Ca să rămână în aceeaşi notă, Forest le întrebă:

— Dar voi?

Petra zâmbi. Vanessa se roşi.

— Noi… Ei bine, ne descurcăm şi noi cum putem. Ştii, fetele, în bandele de motociclişti…

Puncte de suspensie…

Ca un bărbat politicos, Nike Forest nu mai insistă. Activităţile Petrei Merentz şi Catherinei Pinneteau, alias Vanessa, erau foarte bine cunoscute de ei. Nu aceasta era ţinta vizată de el. Mercenarul se întoarse acum spre ţinta vizată.

— Dar tu, Kid-Coiotul, ce faci atunci când nu conduci motocicleta?

— Ca… ca me… ca meser… ca meserie?

— Ca meserie, da, zise Mercenarul.

— Ei bine, în fine... Păi...

Big Harry sări în ajutorul lui:

— Ascultă, Kid, doar n-o să ne fie ruşine de ceea ce facem!

Era destul de abil, trebui să recunoască Forest.

— Iată, reluă Vaccaro, privindu-i pe fiecare în ochi. Suntem şoferi de dric.

Acest lucru li se „inculcase" imediat după intrarea lor în Mafie. „Dacă sunteţi întrebaţi ce faceţi, spuneţi că lucraţi la o întreprindere de pompe funebre". Pe Coasta de Vest, de altfel, acest lucru era aproape mereu adevărat. În mod oficial, se înţelege. Jumătate din comerţul profitabil cu pompe funebre se afla, într-adevăr, în mâna Onorabilei Societăţi.

— Nu e nici o ruşine, aşa este, zise Petra. E nevoie să facă cineva şi treaba asta.

Toată lumea era de acord. Chiar era nevoie şi de asta. Şi Forest era mulţumit. O dovadă în plus.

— Dacă am ieşi să fumăm o ţigară afară? propuse el. Noaptea e superbă.

Tocmai se ridicaseră când, ca şi cum ar fi fost lovit de o inspiraţie bruscă, Big Harry zise:

— Superbă, aşa este. Dacă am face mai degrabă o plimbare până la Everglades? Fetele n-ar trebui să se întoarcă în Europa fără să fi văzut aşa ceva!

Petra şi Vanessa îndreptară nişte priviri îngrijorate spre Gil şi Mercenar. Era greu de refuzat o asemenea propunere „politicoasă". Dar Forest pricepu imediat ce urmărea Big Harry.

— Everglades, în plină noapte! Cunosc nişte locuri mult mai antrenante, observă el.

— Se vede că n-ai fost niciodată acolo. E fabulos să-ţi montezi cortul în mijlocul naturii sălbatice. Şi răsăritul soarelui pe mlaştină! Trebuie să vezi aşa ceva măcar o dată în viaţă.

Bineînţeles că Forest cunoştea cum arăta Everglades ziua, noaptea, vara, iarna. Puţini oameni, în afară poate de acei *rangers* însărcinaţi cu protecţia şi întreţinerea parcului, puteau să se laude că au parcurs la fel ca el acea întindere de pământ şi de apă, totodată ostilă şi fascinantă. Fusese gata s-o păţească de câteva ori.

Dar nu i se păru util să trezească neîncrederea lui Big Harry, mărturisindu-i aceste lucruri şi se mulţumi să încuviinţeze, nu fără o remarcă de ironie:

— În cele din urmă, eşti mult mai poet decât ai lăsat să se creadă la prima vedere. Să mergem la Everglades. Ne vom lua

cele necesare şi vom pleca într-o călătorie de neuitat. Ne întâlnim într-o jumătate de oră în Tuscawilla Park, în faţa Muzeului de Ştiinţe şi Arte.

Tonul era vesel, dar Forest nu era deloc prost. Ştia că va trebui să fie cu ochii în patru.

CAPITOLUL VI

Petra şi Vanessa, care traversaseră Atlanticul, erau fără motociclete, fapt ce nu le împiedicase să fie prevăzătoare. Fiecare dintre ele se dotase cu un mic cort de camping, element indispensabil din panoplia motocicliştilor hoinari. Aparent, Big Harry şi Kid-Coiotul aveau şi ei echipamentul lor. Forest şi Gil Real nu aveau decât câte un rucsac mic în spate, care conţinea o ţinută de schimb. Specialiştii din SQUAD nu prevăzuseră posibilitatea unei excursii în aer liber. Aşa că urmau să fie găzduiţi de fete.

În afară de arma VP 70, băgată într-un toc din piele de bou, sub o geacă groasă din piele, Forest mai avea fixată de pulpă o teacă ce conţinea cuţitul Gerber MK-I. Gil avea şi el un cuţit şi, surpriză, acel tip secretos schimbase vechiul Astra-Unceta Constable pe un pistol semiautomat Astra A-80 de calibrul 9 mm, alimentat de un încărcător cu cincisprezece cartuşe suprapuse parţial.

În ciuda sfaturile prietenilor lui, care îl orientaseră spre o Beretta, un Heckler & Koch sau un Smith & Wesson, care erau mult mai modeme, micul filipinez rămăsese fidel fabricii de arme spaniole. În privinţa lui Forest, el ar fi ales altceva, dar îl înţelesese pe Gil. El însuşi trăise tragedia schimbării pistolului. Acest lucru ar putea părea ridicol, dar te ataşai de aceste arme după ce trăiai ani de zile pericolul cotidian. Şi, apoi, Astra A-80 era o armă clasică şi simplă, desigur, dar de foarte bună calitate.

Mergând în faţă, Forest şi Gil Real sosiră cât mai repede la locurile de întâlnire, având fiecare câte o fată în spatele motocicletei. Erau astfel două avantaje: în primul rând, nu exista nici un risc ca fetele să fie luate de mafioţi; în al doilea rând, nu puteau fi împuşcaţi pe la spate. Vaccaro şi blondul nu aveau deloc intenţia să facă ceva rău fetelor. Dimpotrivă.

Forest opri motocicleta, o ridică în furcă, apoi îşi dădu jos casca şi se întoarse spre Vanessa.

— Ce i-a apucat să ne propună o plimbare în Everglades în plină noapte? întrebă el. Ai vreo idee?

— Vor numai să vadă dacă suntem de „clasă”, scumpule.

Forest urma să-i dea o replică dură cu privire la „clasă”, când îşi aminti că era în continuare un motociclist.

— Da, poate.

Pe cealaltă motocicletă, Gil şi Petra începuseră deja să se pipăie. Nu păreau să-şi pună vreo problemă.

— Şi dacă nu ne prezentăm la întâlnire? propuse Mercenarul.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Forest văzu o reală expresie de teroare deformându-i mutrişoara celei care se numea Vanessa.

— Imposibil. Dacă fac asta, fratele meu mă va ucide. Pentru el, să ajungă să fie admis printre *Hell's Angels* va fi o consacrare cu un preţ inestimabil.

Făcându-şi bagajul la *Wakka Pilatka,* îi explicase motivele sosirii ei la Daytona împreună cu Petra. Forest nu prea înţelegea cum puteai să trimiţi două fete de la aproximativ zece mii de kilometri pentru acest gen de inutilitate. Nu cumva se ascundea ceva în spatele acestui lucru? Aparent, nu. Vanessa părea foarte sinceră. Dar, în cele din urmă, el îşi dădu seama că ceea ce înţelesese cu greu reprezentau, pur şi simplu, valorile motocicliştilor.

Forest se hotărî să-şi asume un risc.

— Şi dacă îi părăsim? Te iau la mine acasă, la Atlanta. Nimeni nu va şti unde te afli.

Răspunsul Vanessei îl îngheţă pe loc.

— Ai face asta?

— Evident, de vreme ce-ţi propun.

Ea îl privi îndelung, fapt ce îl făcu să se simtă puţin cam prost. Se credea el cinic, dar de fapt...

— Ar fi frumos, scumpule, dar este imposibil. Fratele meu mă va găsi chiar dacă aş dispărea în Australia.

Forest răsuflă uşurat. Dacă ar fi acceptat, misiunea lor era compromisă. Trecu un moment de linişte, apoi Vanessa adăugă:

— Însă, dacă vrei să mă însoţeşti în Europa, mi-ar face mare plăcere să te prezint lui Francois-Joseph. Vei vedea, are şi părţi bune.

Şi, în plus, ea îi făcea o propunere! Forest evită să se arunce cu capul înainte. Şi asta ca să nu trezească neîncrederea inamicului. Vorba vine, inamic! Nu prea se potrivea acest cuvânt ca s-o caracterizeze pe Vanessa.

— Am putea studia propunerea, răspunse el în mod evaziv.

— Am un iglu foarte confortabil, îl asigură Vanessa cu o mulţime de promisiuni, de nemărturisit în străfundul ochilor.

El strecură mâna în spate şi îi mângâie coapsele. Viitorul era promiţător.

Însă viitorul apropiat nu era prea roz, fiind obligat să se supună capriciilor lui Big Harry, dacă nu voia să le piardă pe Vanessa şi pe Petra. Şi era imposibil să le prevină de pericol, spunându-le că Harry Vaccaro era un „gradat” ce făcea parte din *famiglia* Caifano din Los Angeles şi că el se afla acolo pentru cu totul alt scop decât să introducă noi membri în marea familie a celor numiţi *Hell's Angels.* Ar fi însemnat sa se trădeze pe sine. Acest mod de a folosi fetele era un lucru care îl făcea să nu se simtă în largul lui.

Aruncă o privire în stânga sa. Erau mai multe lucruri care îl îngrijorau. Trântit pe spate pe şaua motocicletei sale, Gil se simţea bine. Practic lungit între coapsele Petrei, el îi „devora” faţa cu un entuziasm deloc prefăcut.

*

Trecură trei sferturi de oră şi începuseră să se întrebe dacă nu cumva Big Harry şi blondul îi păcăliseră, când nişte faruri şi un zgomot de motoare semnalizară sosirea camarazilor lor de distracţie.

Deşi afară era un timp superb, Big Harry era ud leoarcă de parcă ar fi fost prins într-o furtună.

— Ce ţi s-a întâmplat, camarade? întrebă Forest.

Vaccaro opri motocicleta sub un felinar, se aplecă în spate şi scoase dintr-o sacoşă o armă incredibilă, greoaie, fluorescentă, de tipul celei a lui Rambo, dotată cu un rezervor galben şi un dispozitiv de compresie. Forest îl văzu pe Gil strecurându-şi repede mâna în interiorul gecii. Îl opri cu un gest discret. Mercenarul recunoscuse în arma lui Big Harry un Super Soaker, super pistolul cu apă, capabil să tragă la mai mult de zece metri cu o precizie şi, mai ales, o putere redutabile.

— Un nenorocit se distra cu ăsta la ieşirea din hotelul nostru, mormăi Big Harry. I-am „rectificat” puţin portretul şi i-am confiscat drăcia asta!

În lumina oarbă a felinarelor din Tuscawilla Park, Forest remarcă faptul că avea sânge pe vestă. Or, Big Harry nu avea nici o urmă de rană vizibilă.

— I-ai cam rectificat puţin portretul, rânji Kid-Coiotul care părea că se odihnise puţin după băutură. Când l-am abandonat, căpăţâna sa semăna cu un ficat de junincă.

Kid-Coiotul şi Big Harry explodară în râs. De altfel, erau singurii care râdeau.

— Uită-te puţin la asta, zise Big Harry, îndreptând arma Super

Soaker spre un gard de cătină, care proteja de vânt aripa de nord a Muzeului de Ştiinţe şi Arte.

Acţionă mecanismul de compresie şi apăsă pe trăgaci. De partea cealaltă a bulevardului, la mai mult de optsprezece metri, tufele de cătină se culcară la pământ ca nişte spice de grâu într-o vijelie, amintindu-i Mercenarului imaginile acelor uragane care, în mod periodic, devastau Insulele Antile şi – atingeau uneori Florida, Louisiana şi chiar sudul Alabamei şi al statului Mississippi.

Big Harry slăbi trăgaciul armei Super Soaker şi arborii, îndreptându-se, îi împroşcară cu o ploaie de stropi.

— *Hostia de mierda!* exclamă Gil Real, impresionat.

— Ce ai spus, negriciosule?

Gil Real primi injuria ca pe o lovitură în piept.

— Negriciosu'… începu el.

Dar fraza se dezumflă ca o băşică, terminându-se într-un lamentabil „pfffirrtt".

Cu un reflex magistral, Petra, care se afla în continuare pe şa, în spatele lui, tocmai îi pusese mâna la gură, înăbuşind la fix replica filipinezului.

Forest salută gestul ei, care tocmai evitase ireparabilul şi se grăbi să calmeze jocul:

— Nu te enerva aşa, Gil. Harry a folosit, e drept, nişte cuvinte care îi depăşesc gândirea.

— Ce? Am zis eu ceva? spuse în mod ipocrit Big Harry, în timp ce-şi aranja arma Super Soaker în sacoşă. Cred că aţi visat…

Exact în acest moment, o alarmă începu să urle în Muzeul de Ştiinţe şi Arte. Probabil fusese declanşată de jetul de apă sub presiune.

— Haideţi, să dispărem de-aici, zise Mercenarul, punând capăt incidentului.

Poliţiştii erau mai puţin numeroşi în acest sector al centrului oraşului sau pe autostradă, dar nu aveau de ce să rişte. Şi, deşi legislaţia cu privire la arme fusese recent revizuită în Florida, nu avea deloc chef să fie obligat să explice de ce avea asupra lui un VP 70M cu finisaj cromat antireflex de la Heckler & Koch, un pistol de profesionist încă inegalat în categoria lui.

*

La ieşirea din oraş, intrară pe drumul federal US numărul 4, în direcţia Orlando. Şoseaua era plată, lucioasă, uşor acoperită de puţină pâclă, superbă sub clar de lună.

Forest rula în fruntea grupului. Sub ochelarii Carrera Panamerica, briza umedă a nopţii îi mângâia obrajii. O simţea pe Vanessa lipită de el. Din când în când, aceasta îşi trecea o mână în interiorul gecii sale de piele ca să-i mângâie pectoralii sau burta, uneori chiar mai mult. Fără să cadă în romantism, el se ţinea tare şi nu ar fi avut nevoie de mare lucru ca să uite de misiunea sa, căzând într-o stare exaltantă şi apoi oprind la marginea drumului ca să se tăvălească în iarbă cu franţuzoaica.

După cu au traversat Sanford, Forest se opri ca să ia benzină. Două super-fetiţe îmbrăcate în combinezoane de piele, o brunetă şi o blondă, cu casca sub braţ, făceau stopul în staţia de benzină.

— Prietenii mei au două locuri în spate, pe Fat Boy şi pe Kawasaki, le zise Mercenarul. Duceţi-vă să vă încercaţi şansa.

Fetele dispărură, încântate. Se întoarseră două minute mai târziu, furioase.

— Ce-aţi făcut? întrebă Forest.

— Ce tip obscen e nasolul ăla mare! zise blonda. E prietenul tău?

— De ce? Ce ţi-a făcut?

— Un idiot! zise bruneta, nervoasă. Ne-a spus să ne ducem să ne tragem în ţeapă cu zuluşii!

— Iar celălalt a adăugat că fundurile noastre mari or să-i coste multă benzină.

— Fundurile noastre mari… zise bruneta, îndepărtându-se. Tipul e nebun, zău!

Vanessa îşi stăpâni dorinţa de a râde, apoi redeveni repede serioasă.

— E ciudat, zise ea. Cu cât timpul trece, cu atât mă întreb mai mult dacă aceşti doi tipi sunt cu adevărat trimişi de *Hell's Angels* ca să discute afilierea noastră.

Forest arboră un aer evaziv. Nu putea, bineînţeles, să-i spună ce ştia despre Vaccaro.

— Sigur e faptul că n-au venit aici să se distreze. Altfel, le-ar fi luat pe cele două fete cu ei. Ai văzut cum se legănau în mers? Erau un chilipir pentru nişte tipi singuri!

— Ia vezi, protestă Vanessa, strângându-l de antebraţ. Nu sunt nici măcar douăzeci şi patru de ore de când ne cunoaştem şi deja râvneşti după altele!

— Nu, *baby,* stai liniştită. Nu am ochi decât pentru tine.

Handicapul vizual îl constrângea uneori pe Mercenar să adopte formule curioase de adresare.

Porniră la drum şi, de data asta, Big Harry insistă să meargă în

faţă. Rula cu o viteză moderată şi ceilalţi îl urmară calmi pe tot restul traseului. Tipii de la SQUAD poate că uitaseră de necesarul pentru dormit, dar, pentru restul echipamentului, îşi dăduseră silinţa. Ochelarii Carrera, în special, erau remarcabili cu noile lentile Ultrapol, care asigurau o excelentă reproducere a culorilor, absorbeau practic toate reflexiile şi restituiau la maximum vederea nocturnă.

*

Era aproape ora unu noaptea când ajunseră în Everglades şi în satul indienilor, după alte două opriri şi, oricum, cu ceva mai mult decât viteza normală. Intrară în mlaştini fără să întâlnească vreo umbră de *ranger şi* din cauză că limitele oficiale ale parcului se aflau încă la douăzeci de kilometri. Se îndreptară spre sud, urcară pe platforma de observare din Pa-Hay-Okee, dar era prea cald şi, în ciuda lunii, ceaţa le permise doar să observe forma sumbră a ipoteticilor aligatori adormiţi.

Coborând, Forest îi surprinse pe Big Harry şi Kid-Coiotul discutând cu voce joasă.

— ... nişte benzină, zise blondul. Genial!

— N-aţi făcut plinul? întrebă Forest.

— Ba da. Totul e bine. Stai liniştit, răspunse Big Harry.

— Acum, ce propui? întrebă neliniştită Vanessa. Nu vedem nimic, iar farurile şi zgomotele motoarelor fac animalele să fugă. Trebuie să aşteptăm ziua de mâine ca să vizităm parcul.

— Cel mai bine ar fi să căutăm un loc unde să dormim, zise Mercenarul.

— Nike are dreptate, încuviinţă Vanessa. Mai ales că trebuie să mă întorc mâine dimineaţă devreme. Şi aş vrea să fiu în formă. După-amiază am concursul de tricouri ude.

— Nu mi-ai spus asta, zise Mercenarul. Nu trebuie să ratăm, cu nici un preţ, evenimentul.

— Nici eu nu ştiam, protestă Petra. Altfel, m-aş fi înscris şi eu.

Toate privirile se îndreptară spre ea şi sânii ei imenşi. Numai Gil avu curajul să formuleze cu voce tare ceea ce ceilalţi gândeau:

— Să fim serioşi, *carino!* Tu nu ai cum să participi la acest gen de concurs!

— Dacă ne-am ocupa mai bine să găsim un loc unde să dormim? mormăi Petra, în mod vizibil cuprinsă de dorinţa de a schimba subiectul.

— Pentru noapte, zise Mercenarul, care cunoştea locul, cel mai

aproape este să mergem să aşezăm cortul la *Visitor Center* din Parcul Headquarter. Cred că se află la vreo treizeci de kilometri, în direcţia sud-est.

Tocmai îşi scotea harta din buzunar, când Big Harry interveni:

— Treizeci de kilometri de drum, mai ales pentru cei care au fetele pe şa, nu va fi deloc plăcut în plină noapte. Am face mai mult de o oră.

— Şi ce propui? întrebă Nike Forest. Să urcăm iar în sat şi apoi să coborâm până la campingul *Flamingo*? Ne-ar lua două ore. Iar să montăm cortul oriunde, ca să fiu mâncat de pantere sau aligatori, nu, mulţumesc!

O simţi pe Vanessa tresărind. Franţuzoaica nu părea că este în largul ei.

— Vin deseori pe-aici şi ştiu bine zona, zise Big Harry. Vă propun, deci, ceva mai bun. O platformă acoperită care nu este decât la cinci minute distanţă de-aici. Tot ce riscăm acolo este să fim plictisiţi de nişte maimuţe inofensive. Cu căldura de afară, nici nu avem nevoie să montăm corturile.

Toată lumea era de acord să adopte soluţia simplă propusă de Big Harry. Forest acceptă şi el propunerea, dar, în timp ce legau motocicletele înainte să le ascundă în vegetaţie, el îi şopti lui Gil la ureche:

— Acum va trebui să fim cu ochii-n patru, *barbudo.*

— Mulţumesc pentru informare, mormăi micul filipinez. Mă tem că vor să ne scoată din circuit ca să fugă cu fetele, lucru pe care îl vor încerca acum. Miroase a cursă, dar, cum nu putem da înapoi, vom fi foarte atenţi.

Într-adevăr, nu aveau nici o şansă să mai dea înapoi. Forest şi Real erau bine antrenaţi şi ştiau că, atunci când simţeau pericolul unei curse, singura strategie bună consta în a merge înaintea pericolului, mai întâi ca să-l demaşte, apoi ca să aibă ceva şanse să surprindă duşmanul. Într-un asemenea caz, fuga era întotdeauna cea mai neinspirată soluţie.

Liniştit să vadă că, în ciuda legăturii pasionale cu Petra, Gil Real îşi păstrase luciditatea, Forest îi aplică o palmă pe spinare şi ajunseră din urmă grupul.

— Ce-i aia? întrebă Kid-Coiotul, văzându-l pe Gil băgând în gură o bucată voluminoasă de betel.

— Betel, răspunse micuţul filipinez.

— Ce?

— Îl mestec în loc de gumă. E un amestec din frunze de piper din ţara mea natală cu fructul unui palmier. E foarte simplu de

fabricat. Cel mai greu, aici, e să găseşti ingredientele. Eu le cumpăr en gros dintr-un butic malaiezian, pe care l-am dibuit la Brooklyn după luni de căutări.

— Putem gusta şi noi? întrebă Kid-Coiotul.

Un zâmbet mic apăru pe buzele filipinezului. Rulă o bucată şi i-o întinse lui Kid-Coiotul.

— Uite. Stimulează organismul şi îndepărtează ţânţarii.

Kid-Coiotul mestecă bucata de betel, se opri în loc, apoi emise o chiorăială şi o scuipă jos cu un zgomot ce amintea de mugetul elefantului aflat pe moarte. Bucata de betel căzu într-o baltă, provocând reacţia de genul scapă-cine-poate într-o mică colonie de animale acvatice.

— Dumnezeule, mormăi Gil. Sunt nişte produse pe care abia le găsesc de cumpărat de la un hoţ din Malaiezia şi nici n-ai băgat bine în gură bucata că ai şi scuipat-o!

— Nu… n-am putut să mă abţin, bâigui Kid-Coiotul, îmi… îmi pare rău… Dar e… E foarte… ăăă… foarte specială…

În ciuda nopţii, se putea observa că prinsese o culoare de pătlăgea vânătă.

— Hei! Vii o dată? îi strigă Big Harry, îndepărtându-se pe o cărare care descria sinuozităţi printre insuliţele de vegetaţie luxuriantă.

Ceilalţi îi urmau în şir indian. Mai întâi, Vanessa şi apoi Petra. Apoi Gil. Mercenarul încheia şirul.

— Să nu pierzi fetele din vedere, îi zise el filipinezului.

— Crezi că vor încerca să ne omoare?

— M-ar mira. Mai întâi, va trebui ca Big Harry să cunoască bine terenul. Apoi, acest lucru i-ar permite doar să ne piardă şi nu să le păstreze pe fete. Nu ştiu ce a pus la cale, tocmai din acest motiv trebuie să fim foarte atenţi.

Merseră un moment într-o linişte mormântală. Cărarea lui Big Harry se transformase într-un fel de culoar vegetal din ce în ce mai sumbru. Frunzele se aflau acum exact deasupra capetelor lor.

— Vezi în continuare fetele? întrebă Mercenarul.

Filipinezul se opri şi se întoarse atât de brusc, încât Forest îl lovi.

— Mă ghidez după „valsatorul” Vanessei, răspunse Gil cu un zâmbet larg. Este o adevărată desfătare.

Mai trecu încă puţin timp. Solul era din ce în ce mai spongios sub picioarele lor. Gil mergea încă în poziţie normală, dar Forest era acum obligat să lase capul în jos.

— De cât timp mergem aşa, Gil?

— De un sfert de oră, poate chiar mai mult.

— Asta mi se părea şi mie.

— Încă cinci minute de mers, zise Harry Vaccaro.

— Hei, Big Harry! strigă Mercenarul. Nu prea cred că e bine ce facem. Am fi putut la fel de repede să coborâm cu motocicletele până la *Visitor Center!*

Nici un răspuns. Nu se auzeau decât foşnetul frunzelor şi zgomotul pătrunderii tălpilor în noroi.

Forest îi ceru lui Gil Real să transmită mesajul lui mai departe. O auzi foarte clar pe Vanessa şi apoi pe Petra preluând întrebarea lui. Apoi urmă strigătul Petrei:

— Nu mai răspund!

— Îi vezi? strigă Mercenarul.

— Nu. Tocmai mi-am dat seama că au dispărut.

— *Hostia de mierda!* înjură Gil Real.

— La dracu'! zise Mercenarul. Întoarceţi-vă spre noi, fetelor!

La mai puţin de un minut după aceea, erau toţi patru îngrămădiţi în frunze. Petra era foarte nervoasă.

— Îmi pare foarte rău... Eu... E incredibil! Îi urmam pe acei doi tipi, iar apoi i-am pierdut şi am continuat să înaintez în gaura neagră fără să-mi dau seama că dispăruseră... îmi vine să-mi dau palme.

— Calmează-te, zise Mercenarul. I s-ar fi putut întâmpla oricui dintre noi.

Se îndoia în mod sigur în privinţa sa şi a lui Gil, dar la ce bun să o învinovăţească pe nemţoaică?

— Ce crezi că au făcut? întrebă Vanessa.

Forest tocmai aprinsese lanterna-stilou şi consulta deja harta.

— Într-adevăr, zise el, urmărind cu degetul cărarea pe care se aflau ei, nemernicul ăsta de Big Harry cunoaşte bine zona. Nu există nici o platformă acoperită, ci numai mlaştini, în sectorul ăsta.

Întinse harta spre însoţitorii lui şi explică:

— Priviţi. Sigur au făcut-o la stânga, pe acolo.

La câţiva zeci de metri în spate, faţă de locul în care se aflau, o deschizătură spre stânga permitea accesul la un drum mai important, care făcea joncţiunea între locul în care îşi lăsaseră motocicletele şi drumul US numărul 41.

— Aţi priceput? întrebă Forest.

Gil dădu din cap. Fetele nu avură nici o reacţie.

— S-au întors să ne strice motocicletele, le explică filipinezul.

— De ce? întrebă Vanessa.

— Se bazează pe efectul surpriză şi pe panică. Vor să vă ia cu ei şi pe noi să ne abandoneze aici.

— Dar aveţi arme cu voi! Sunt nebuni dacă şi-au făcut un asemenea plan. Dacă nu mai rămân decât două motociclete, aţi putea foarte bine să-i obligaţi să vi le cedeze, ameninţându-i.

— Eu văd, totuşi, o altă ipoteză, zise Mercenarul. Dar, spre dezvinovăţirea lor, trebuie să spun că ei nu ştiu că suntem înarmaţi.

— Nemernicii… zise Vanessa. Niciodată nu aş accepta să vă las şi să plec cu acei doi porci. Şi ăsta e un calcul prost.

— Nici eu, declară Petra.

— Ei n-au habar nici de bunătatea voastră, adăugă Mercenarul, schiţând un zâmbet. Gil, reluă el, întorcându-se spre filipinez, tu vei rămâne aici cu Petra şi Vanessa, în cazul în care cei doi vor apărea. Eu o iau pe drumul ales de ei şi încerc să-i împiedic să ne defecteze motocicletele. Dacă nu este prea târziu…

— Eşti nebun! protestă Gil. Nu vezi că trebuie să traversezi un lac ca să ajungi la drum? Am venit aici să fac turism cu un văr din Manila, după furtuna din această vară şi totul era complet inundat, iar locul era plin de crocodili. Nu vei reuşi niciodată să treci de el.

— Sunt şase luni de când n-a mai plouat, răspunse Forest. Astăzi, trebuie să fie la fel de sec ca limba tuaregilor. Oricum, vom fi toţi o apă şi-un pământ. Dacă ei nu pot trece, vor fi obligaţi să se întoarcă.

— *Hostia!* mormăi filipinezul. Nu-mi place ideea de a rămâne cu fetele. Lasă-mă să te însoţesc.

— Şi cine va avea grijă de ele în caz de pericol? Vei fi mai util rămânând aici, fie că îţi place sau nu. Îţi aduc aminte că eu sunt şeful bandei *Buggers.* Aşa că, supune-te!

În ochii Vanessei se putea vedea o admiraţie strălucitoare. Ea considera, probabil, că avea o „clasă” formidabilă. Petra îl apucă pe Gil de braţ ca să-l calmeze.

— Mă întorc după voi imediat ce voi putea, zise Mercenarul. Fiţi foarte atenţi. Tipii ăştia sunt periculoşi.

Precedat de firul de lumină al lanternei sale, porni pe drumul lung, îngust şi întunecat, pe care sosiseră. Două minute mai târziu, găsi deschizătura pe care Big Harry şi Kid-Coiotul dispăruseră şi, în curând, dădu într-un fel de luminiş. Aici trebuia să fie foarte prudent. Zona era înconjurată de grămezi de frunze,

mult mai înalte decât arbuştii de mai devreme, legaţi unii de alţii de o amestecătură de liane şi de plante târâtoare. Era destul de greu să găseşti trecerea prin acel desiş.

Forest scoase din nou harta, când nişte urme de paşi pe solul umed îi indicară drumul ce îl avea de urmat. Porni în fugă, dându-şi seama că şi aici exista un fel de cărare.

Terenul era alunecos, dar practicabil, problema principală fiind căldura jilavă şi mirosurile fetide care ofereau plămânilor o atmosferă sufocantă, dificil de respirat. Evaporarea umidităţii crea un strat de ceaţă la baza solului. Forest parcurse mai multe sute de metri, apoi încetini ca să-şi tragă răsuflarea. Solul era din ce în ce mai greu de străbătut, întâmpina dificultăţi în găsirea urmelor şi a cărării. Avea impresia că se află închis într-o cuşcă.

„Curaj”, îşi zise în sinea lui. Ştia că se afla foarte aproape de motocicletele lor şi că, fără toţi aceşti copaci, ar fi putut, fără îndoială, să le vadă. Dar mai avea până să ajungă la ele. Curând, intră până la glezne în pământul noroios. Şi, brusc, zări cerul deasupra vegetaţiei. Drumul principal trebuia să fie acolo, în spate. Numai că, în faţa lui, se întindea apa stătătoare, o băltoacă mare şi murdară, acoperită de ochiuri de apă verzui. Luă o cracă şi făcu o încercare. Întreaga creangă se scufundă în baltă.

Cunoştea acest gen de cloacă. Nu era numai apă, era un mâl lichid, imposibil de traversat. Nu exista nici un fund solid. Era precum o băltoacă de clei. Şi poate că aligatorii erau deja în aşteptare, adulmecând sosirea prăzii.

Una din două: fie Big Harry şi Kid-Coiotul trecuseră, fie erau încă acolo şi îl pândeau pe undeva prin întuneric. Forest stinse lanterna, ca să nu fie reperat şi aşteptă ca ochiul său să se obişnuiască cu întunericul, ca să scruteze încâlceala de arbori şi de liane.

În acel moment, găsi soluţia. În stânga sa, un trunchi gros de copac era întins de-a lungul bălţii. Era dificil de remarcat, mai ales noaptea, pentru că scoarţa lui era acoperită cu muşchi verzui, a cărui culoare se confunda cu cea a ochiurilor de apă.

Acesta aluneca precum o scândură de spălat, unsă cu săpun. Încercând să nu se mai gândească la crocodilii care pândeau în mod sigur pe sub stratul de verdeaţă plutitoare, Mercenarul traversă balta. Câţiva metri mai încolo, găsi pământ tare şi drumul. Era pe cale să pornească, însă un zgomot de motor îl făcu să înţeleagă că văzuse bine. Acei nemernici de Big Harry şi Kid-Coiotul se întorceau după fete, foarte siguri după ce

stricaseră motocicleta lui Forest şi cea a lui Gil.

Dilema era cumplită. Trebuia să-i oprească fără să le strice motocicletele, care erau unicul mijloc de locomoţie cu care puteau părăsi Everglades. Era o singură soluţie: să-i ţintească pe cei doi tipi şi să-i lichideze rapid, fără să le lase timp să reacţioneze.

Uşor de spus, greu de făcut.

Forest se ghemui la marginea drumului şi îşi deschise geaca de piele ca să scoată afară arma VP 70M. Ceilalţi nu îl văzuseră. Ei mergeau cu o viteză sinucigaşă pe acel teren plin de piedici.

Kid-Coiotul, cel mai puţin periculos dintre ei doi, mergea în faţă. Păcat de el. Forest nu era în situaţia de a-i părea rău. Ţintindu-i umărul, apăsă de două ori pe trăgaciul pistolului său şi auzi urletul de durere al lui Kid-Coiotul, mai tare decât zgomotul motorului. Motocicleta sa părăsi drumul şi se opri, prinsă între doi copaci. Kid-Coiotul era încă în viaţă, căci avusese reflexul salutar să oprească contactul.

Gândind că celălalt va reacţiona fugind, Forest săltă ca să-l oprească prin spate.

Eroare, Big Harry luă virajul ca un turbat şi, după o alunecare de mai mulţi metri, ajunse lângă Kid-Coiotul în desiş. Forest îl auzi dând ordine, pe care nu le înţelese, apoi, stupefiat, văzu enorma siluetă a lui Big Harry ridicându-se şi înaintând pe drum.

— Nu ţi se pare că e cam frig, chiorule? izbucni nervos mafiotul.

Forest nu zise nimic. Înnebunise Big Harry? Se aflau în picioare, unul în faţa celuilalt, la aproximativ douăzeci de metri distanţă, ca nişte cowboy dintr-un film western. Era o fază cât se poate de ridicolă. Cu atât mai mult cu cât el avea VP-ul 70M de la Heckler & Koch, una dintre armele de mână cele mai performante din lume, iar Vaccaro îndrepta spre el pistonul fluorescent al armei sale Super Soaker.

— Fugi! strigă Big Harry spre Kid-Coiotul. Du-te şi caută fetele.

Cu coada ochiului, Forest distinse silueta blondului care alerga spre baltă. Se răsuci în loc, ca să-i ofere un glonţ drept salutare, când Big Harry aprinse o brichetă. De departe, Forest nu vedea bine, dar i se părea că era un Zippo asemănător cu al lui.

Apoi flacăra brichetei se transferă la capătul ţevii armei lui şi, brusc, Forest înţelese de ce Big Harry şi Kid-Coiotul vorbeau, ceva mai devreme, de benzină.

O dâră de foc asemănătoare cu o farfurie zburătoare se ridică la cer şi traversă drumul cu şuieratul unei cobre furioase.

Acest nebun umpluse arma Super Soaker cu benzină ca să-l transforme în lansator de flăcări şi să-l prăjească pe Forest ca pe un cârnăcior la grătar.

— Îţi voi pârli sprâncenele, mustaţa şi părul de pe fund! urlă Big Harry, nebun de turbare.

CAPITOLUL VII

Forest trase la nimereală, ştiind că nu avea nici o şansă să-l atingă pe Kid-Coiotul. Apoi continuă să se răsucească, întorcând spatele uriaşului, care venea spre el şi plonjă înainte, cu nasul în humusul putred. O căldură insuportabilă îl înăbuşi când limba de foc trecu pe deasupra lui. Coborî la sol la câţiva metri de el şi fu nevoit să se dea în spate ca să nu-şi ardă faţa. Câţiva arbuşti luară foc, apoi se stinseră rapid din cauza umidităţii care satura atmosfera. Câteva scântei sfârâiră şi muriră în muşchiul umed care acoperea solul.

Forest oftă. Pe un pământ uscat, ar fi fost carbonizat.

Dar ştia că următoarea lovitură va fi cea bună. Harry Vaccaro nu era un începător. În mod sigur, evaluase eroarea comisă la primul atac şi, la următorul, o va corecta ţintind bine.

Mercenarul nu mai avea decât o singură şansă. Şi se hotărî să o joace. Acum ori niciodată: în timp ce Big Harry aprindea din nou jetul de benzină la capătul ţevii armei sale Super Soaker.

În stânga sa, Kid-Coiotul alerga spre baltă, cu braţul rănit balansându-i-se pe lângă corp. În privinţa lui, nu avea de ce să se teamă. Blondul nu era înarmat.

Brusc, Forest se întoarse şi, ghemuindu-se, montă selectorul armei sale VP 70M pe „full auto”. Expedie cele şaisprezece cartuşe care îi mai rămăseseră spre flacăra tremurătoare a brichetei Zippo, pe care Big Harry o apropia de gura Super Soaker-ului.

Rezultatul depăşi orice speranţă. Într-un urlet îngrozitor, Big Harry Vaccaro căzu pe spate, apăsând în acelaşi timp pe trăgaciul armei sale şi primi rafala direct în faţă. Benzina sub presiune îi smulse pielea, îl orbi. Apoi bricheta Zippo căzu, aprinsă, transformându-l într-o grămadă de carne incendiată. Câteva secunde mai târziu, Super Soaker-ul supraîncălzit explodă, aruncând în aer bucăţi în flăcări care, câteva clipe mai devreme, constituiau structura osoasă a lui Big Harry.

Mercenarul se ridică, zguduit de deflagraţie, îngreţoşat de vederea şi mirosul de carne calcinată care se amesteca cu vaporii de benzină. Se clătină, apoi un zgomot produse un mic „bum” în timpanele sale, regăsindu-şi simultan auzul şi echilibrul.

Primul său reflex fu să schimbe încărcătorul armei, apoi,

văzând că focul nu risca să se întindă până la motociclete, porni pe urmele lui Kid-Coiotul.

Blondul tocmai sărea pe trunchiul de copac, ca să traverseze balta, când Forest îl zări.

— Opreşte-te, Kid, sau te împuşc! Tu eşti rănit, Harry este mort, deci n-ai nici o şansă. Chiar dacă vei reuşi să traversezi balta, Gil se află pe partea cealaltă şi are asupra lui un pistol, întoarce-te!

Forest se opri aici. Nu-i putea promite clemenţa poliţiei, fără să rişte să se trădeze faţă de Petra şi Vanessa.

— Opreşte-te, Kid! repetă el. Ştiu că te afli sub influenţa lui Big Harry. El te conducea. Eu te voi lăsa în viaţă.

Mercenarul nu ştiu nici un moment dacă Kid-Coiotul avea intenţia să se întoarcă spre el sau să-şi continue drumul. Blondul ezită, se uită în spate, apoi îşi pierdu echilibrul şi pică. Un răcnet de agonie răsună în noapte şi, uşor, corpul lui Aladena Licavoli, alias Kid-Coiotul, se afundă în băltoaca mâloasă. Mercenarul avu impresia că acest lucru dură o eternitate. Apoi, în cele din urmă, părul lui blond dispăru, o bulă mare se formă la suprafaţă, se sparse şi apoi nu se mai văzu nimic. Nici măcar vreun crocodil nu era la masă! Fie dormeau prea profund, fie aşteptau, fără să se obosească, ştiind că, oricum, prada lor nu putea să le scape. Acest lucru nu l-ar fi mirat pe Mercenar. Aceste bestii erau capricioase. Ele te surprindeau întotdeauna, dar reprezentau în mod sigur una dintre formele de viaţă faţă de care Nike Forest se simţea mai puţin atras.

Îşi aminti de întâlnirea sa cu un aligator de cinci metri lungime, nu departe de acea zonă, într-o parcare de lângă Fort Lauderdale. Neplăcută amintire. Apoi gândurile sale se întoarseră la Kid-Coiotul. Groaznic mod de a muri. Forest, care totuşi mai văzuse şi pe alţii murind aşa, simţi fiori pe şira spinării. Dar, pe un plan pur practic, trebuia să recunoască faptul că dispariţia lui Kid-Coiotul îi convenea de minune. Ce ar fi făcut cu el dacă ar fi trăit?

Forest traversă balta cu mare atenţie, dar, pentru că era foarte prudent, pericolul era minim. În mod vizibil, trunchiul fusese aşezat acolo de oamenii însărcinaţi cu întreţinerea sitului, ca să evite un ocol lung.

Câteva minute mai târziu, Mercenarul ajunse la Gil şi la cele două fete.

— *Hostia,* Nike! mormăi filipinezul. Ne-ai speriat de moarte! Ce-au fost zgomotele alea?

Forest le povesti repede situaţia. Vanessa se lipi de pieptul lui. Tremura.

— Ce vom face acum? întrebă ea.

— Vom recupera motocicleta lui Big Harry şi a lui Kid-Coiotul şi ne vom întoarce la Daytona.

— Dar, obiectă Petra, dacă aceşti doi tipi chiar făceau parte din *Hell's Angels* de la Los Angeles, ne vom pricopsi cu o bandă întreagă după noi, cât ai zice peşte.

Mercenarul răspunse:

— Chiar dacă ar fi făcut parte dintr-o altă bandă, oricum riscăm să ni se întâmple acest lucru. N-am spus că ne întoarcem să ne instalăm la Daytona. Propun doar ca fiecare să meargă să-şi facă bagajele. Apoi ne vom ascunde la mine, în Atlanta, aşteptând să luăm un avion pentru Franţa.

Puţin îi păsa lui Forest de banda din care făceau parte Vaccaro şi prietenul lui. Dar, bineînţeles, el nu le putea spune fetelor că acum riscau să aibă Mafia pe urmele lor. Tăcu o clipă şi îşi căută pachetul cu ţigări Camel prin buzunare, apoi îşi spuse că fumatul în acea atmosferă de baie de aburi nu va fi deloc plăcut şi renunţă.

— Sper, adăugă el, că nu refuzaţi protecţia noastră. Bineînţeles, nu vreau să mă impun. Şi presupun că nici Gil.

— Tu eşti şeful bandei *Buggers,* răspunse filipinezul, cu un zâmbet. Mă voi supune ordinelor tale.

Cele două fete jurară că prezenţa lui Forest şi a lui Gil Real era, din contră, o mare plăcere.

— Atunci, la drum, decise Mercenarul. Nu vom mai zăbovi pe aici. Probabil că focul de artificii a alertat pe cineva. Este puţin probabil, dar nu se ştie niciodată.

Gil mergea în faţă. Urmând indicaţiile lui Forest, nu întârzie să găsească trecerea, apoi trunchiul de copac. Porni primul în traversarea lui. Vanessa era în spate, apoi Forest şi Petra.

Cu picioarele îndoite ca să aibă mai mult echilibru, Gil părea un cimpanzeu. Uşurinţa cu care se deplasa pe trunchi le dădu încredere fetelor. În câteva secunde, ajunse pe malul celălalt.

— Fiţi foarte atenţi, zise el. Sunt unele locuri în care scoarţa este putredă. Alunecă puţin.

La rândul ei, Vanessa înainta pe trunchi, urmată de Forest şi apoi de Petra. Ea se afla aproape la mijloc când, brusc, făcu un pas greşit.

— Auzi, Gil! exclamă ea. Asta înseamnă la tine că alunecă puţin?

— Eşti bine? întrebă Forest.

— Da, răspunse fata, uşor plictisită. Nici nu se pune problema să cad în acest piureu dezgustător.

Ea întoarse capul o fracţiune de secundă, ca să-i adreseze un rictus ironic Mercenarului şi atunci se produse catastrofa. Alunecă din nou şi îşi pierdu echilibrul. Primul reflex al lui Forest fu să-i sară în ajutor.

— Nike! strigă Vanessa.

Dar Mercenarul era prea departe. Ar fi alunecat şi el dacă ar fi încercat să alerge pe trunchiul de copac. Neputincios, o văzu pe Vanessa tăind aerul cu braţele ca să încerce să-şi găsească echilibrul. Apoi căzu pe spate, cu un pleoscăit răsunător şi stropi imenşi de mocirlă şi de apă zburară în jur.

— Nike! Ajutor!

Acum, el se afla deasupra ei. Se ghemui, se lăsă să alunece şi apucă trunchiul, lăsându-şi picioarele să intre în mlaştină.

— Prinde-te de gleznele mele.

Simţi mâinile franţuzoaicei căutând frenetic, agăţându-se de pantalonii lui şi, în cele din urmă, găsindu-i gleznele. Forest nu o vedea. O auzi bălăcindu-se în noroi. Dacă ar fi existat aligatori, ar fi murit amândoi.

Trunchiul era prea gros. Era imposibil să-l cuprindă ca să aibă o priză puternică. Greutatea Vanessei îl antrena în mod irezistibil spre balta de nămol, care îi aspira ca nişte nisipuri mişcătoare. Braţele îi alunecară sub trunchi. Încercă să se agaţe de el cu unghiile, dar degeaba. Se afla în nămol până la mijloc. Simţi masa cleioasă cuprinzându-l, intrându-i în pantaloni, apoi pe sub geacă. Contactul infect îl făcea să se gândească la cel al miilor de limacşi.

Cu coada ochiului, Forest îl zări pe Gil Real, care se întorcea spre mijlocul trunchiului ca să-i ajute. Nu putea întoarce capul, dar ştia că Petra le venea în ajutor din partea opusă.

Simţi că nu vor mai ajunge la timp.

Deasupra capului său, o rafală de vânt făcu copacii să se mişte. O rază de lună filtra printre frunze şi îi lovi faţa precum o săgeată luminoasă. Forest strânse din maxilare. Se sufoca.

Nu mai vedea nimic. Oare dăduse drumul trunchiului şi nămolul vâscos îl acoperise pentru totdeauna? Nu, încă ţinea trunchiul, muşchii, scoarţa putredă sub unghiile lui. Dar continua să alunece. În curând, vor cunoaşte amândoi moartea pe care a avut-o Kid-Coiotul.

Se terminase. Nu se mai putea ţine. Avea impresia că se afla

acolo de ore întregi. Ce făceau ceilalţi, Doamne? Şi greutatea acestei fete, care se agăţa de el cu energia disperării, care îl trăgea cu ea în nămol. Îi venea să strige:

— Dă-mi drumul! Ne-am jucat destul!

Dar, bineînţeles, nu strigă.

CAPITOLUL VIII

În Franţa, timpul se deteriorase. Atât la propriu, cât şi la figurat. Blândeţea lunii februarie aluneca spre o lună martie umedă şi friguroasă. Era un timp cărora motocicliştilor în general şi *rascalilor* în special nu le plăcea.

Picături mari de ploaie cădeau pe acoperişul „castelului” când Cocheta, Păduche-Lat şi Knud-Vikingul intrară înăuntru ca să-i dea raportul lui Francois-Joseph. În interior, buna dispoziţie era în concordanţă cu condiţiile meteorologice de afară. Francois-Joseph Pinneteau avea mai mult ca niciodată faţa sa de şobolan. Era tare supărat: în ciuda unor tentative repetate, nu reuşea să ia legătura telefonic nici cu Vanessa, nici cu Big Harry şi era îngrijorat în privinţa derulării evenimentelor în Statele Unite.

Începu prin a anunţa moartea judecătorului Benoît şi vizita lui Franck Denard.

— Ce nemernic! izbucni Păduche-Lat, tremurând de nervi, îl voi omorî!

— Vei face ce ţi se va spune şi când ţi se va spune, îl întrerupse Francois-Joseph. Cum s-a derulat prima fază a misiunii?

— Nu se poate! exclamă Cocheta. Nu s-a mulţumit că ni l-a omorât pe King-Kong, dar acum iată că acest nemernic de Franckie îl omoară pe judecătorul Benoît în locul nostru. Iar tu l-ai lăsat să facă asta! Păi, bietul meu Francois-Joseph, s-ar zice că îţi face plăcere să ţi-o tragă alţii!

Un zâmbet încordă faţa urâtă a lui F-JP.

— Se mai întâmplă, recunosc, dar asta e viaţa mea personală, surioară. Acum, îmi vei face încă o plăcere: aceea de a ieşi de aici. Asta este o întrunire între bărbaţi.

— Ah, da? începu Cocheta pe un ton arogant.

F-JP nu o lăsă să continue.

— Ieşi mai repede, altfel îl chem pe Freddy-Barjă şi îi spun să te conducă la stâlp.

Cocheta se ridică. Era palidă la faţă. Dar părăsi „castelul” fără să scoată vreo vorbă.

— Trebuie să le ţii la distanţă, altfel ţi se urcă în cap, comentă Pinneteau, aruncând o privire piezişă spre Păduche-Lat, care se abţinu să reacţioneze.

— Ai dreptate, încuviinţă Knud, îndreptându-se spre frigider, ca să-şi ia o bere. Eu am lăsat-o pe Micuţa-Elveţiancă în iglu-ul meu.

— Deci, cum a decurs misiunea? reluă Francois-Joseph, încercând să relanseze discuţia de pe nişte baze mai sănătoase.

— Fără probleme, răspunse Păduche-Lat, desfăcând sticla de bere. Am primit drogurile la Perugia, alaltăieri seară. În această dimineaţă, erau la Amsterdam, în mâinile intermediarului de la Tai Heun Chai.

— Perfect. Când va trebui să luaţi armele?

— În două zile.

Francois-Joseph dădu din cap.

— Cred că Angelo va fi satisfăcut.

— Da, tu nu te gândeşti decât la bani! mormăi Păduche-Lat, iritat.

Francois-Joseph zâmbi din nou şi îşi trecu mâna peste capul său ras.

— Asta contează, Păduche-Lat, asta contează… Vei vedea şi tu dacă într-o zi îmi vei lua locul. Dar, contrar gândurilor tale, nu mă interesează Angelo Moro numai pentru aspectul financiar al lucrurilor.

— Ah, da? zise Knud, deschizând în mod neglijent o a doua sticlă cu bere.

Precum un viking calm, dar eficace, el golea bere după bere şi nu se amesteca niciodată în discuţiile furtunoase care destrămau adesea banda.

— Noi facem lucruri mari, dar suntem încă prea mici, explică Francois-Joseph Pinneteau. Ca să dobândim în cele din urmă o dimensiune la înălţimea meritului nostru, intenţionez, în afară de afilierea noastră la *Hell's Angels,* să cer sprijinul Camorrei ca să-l lichidăm în primul rând pe Franckie Denard, acest nemernic, în al doilea rând pe Giacomo Rotasso, gunoiul care îi dă ordinele şi…

Francois-Joseph lăsă să treacă un moment de linişte. Dar cei doi gangsteri aşezaţi în faţa lui, pe fotoliile sparte ale autobuzului Chausson, ştiau perfect ce nume va pronunţa şeful lor. Nu mai rămăsese decât unul.

— Şi pe rahatul de Henri Fontanella.

Uneori, Păduche-Lat admira erudiţia lui Francois-Joseph şi vocabularul său foarte bogat.

— Şi ce ne va aduce acest lucru în plus? întrebă Knud.

— Nici nu se pune problema să rămânem anonimi, reluă F-JP. Vom semna fiecare dintre cele trei contracte printr-un semn fără

ambiguitate, care rămâne încă de stabilit. Astfel când, pe viitor, cineva va avea intenţia să facă rău *rascalilor*, poate că se va gândi de două ori înainte.

— Da, comentă Knud. Înţeleg de ce vrei să ai sprijinul Camorrei. Trebuie să recunosc că proiectul tău e grandios.

— Ţi-e teamă? întrebă Francois-Joseph.

— Deloc, răspunse Păduche-Lat, cu încuviinţarea mută a lui Knud-Vikingul. În ţara noastră, trebuie să ştii să-ţi asumi nişte riscuri bine calculate la momentul potrivit, dacă vrei să faci ceva...

F-JP şi Knud încuviinţară, luând o înghiţitură mare de bere.

*

În cele din urmă, Mercenarul simţi cum este tras de mâini şi de mânecile gecii. Cu greutatea Vanessei, agăţată de picioarele sale, durerea era îngrozitoare. Apoi încetă brusc, în acelaşi timp în care vocea lui Gil îi tuna în urechi:

— Gata, Petra! O ţin pe prietena ta de gât. Doamne, ce mai pute!

Nişte mâini îl apucară pe Forest de la subsuori, ajutându-l să se ridice pe trunchi. El deschise din nou ochiul şi văzu faţa îngrijorată a Petrei.

— Eşti bine, Nike?

Mercenarul respiră de mai multe ori, adânc.

— Acum mă simt mai bine, da. Mulţumesc, Pufoaico...

Forest nu ar fi ştiut să zică de ce, dar, brusc, acest nume hidos i se păru frumos. Pufoaica îl ajută să ajungă la celălalt capăt al trunchiului. Părea că este o fetiţă care îşi ajută mama. Ajuns la celălalt capăt, privi cum hainele sale erau, pur şi simplu, acoperite cu nămol.

— Doamne, ce mai pute! murmură Petra, îndepărtându-se.

Forest nu era murdar decât până la jumătatea pieptului. În afară de câteva urme nesemnificative, faţa şi braţele sale fuseseră cruţate. Însă Vanessa nu se afla în aceeaşi situaţie. Din cap până-n picioare, era acoperită cu nămol, frunze, resturi putrezite. Gil Real o ţinea, încercând să o atingă cât mai puţin posibil. Mercenarul înţelegea acest lucru. Devenise brusc mai puţin sexy.

— Când mă gândesc că o să ratezi concursul de tricouri ude... murmură Forest. Ai fi avut, totuşi, un succes imens dacă te-ai fi dus aşa.

Vanessa nu se putu abţine să nu râdă. Apoi o cuprinse o serie

de spasme şi vomită. În acel moment, Forest îşi dădu seama că îi intrase acea apă infectă pe nas şi pe gură. Se apropie de fată. Ea se ridică şi îl privi cu ochi trişti.

— Îmi pare rău, Nike. Am fi putut muri amândoi din cauza prostiei mele.

— Dacă nu aş fi urmărit fantoma lui Kid-Coiotul mai devreme, poate că nu am fi ajuns aici, reluă Petra.

— Bine că avem nişte doici bune, conchise Vanessa.

Forest şi Real se priviră reciproc. Fiecare dintre ei ştia ce gândea celălalt. Bineînţeles, aceste două fete făceau parte dintr-o bandă de hoinari, Francois-Joseph Pinneteau, şeful lor, era un răufăcător periculos, asociat cu Camorra, dar ele erau atât de afectuoase, încât, în mod sigur, nu ar fi fost deloc uşor de sacrificat în cazul în care ar fi fost nevoiţi s-o facă, pentru bunul interes al misiunii lor.

— Bine că nu erau crocodili înfometaţi în baltă, interveni Mercenarul. Haideţi, la motociclete. Vanessa vine cu mine. Dacă nu cumva Gil nu vrea să-şi schimbe partenera…

— Nu, mulţumesc, zise filipinezul în grabă. Poate altădată…

Vanessa îşi curăţă cum putu faţa şi mâinile de nămol, în timp ce Mercenarul le conducea în viteză spre mumia carbonizată a lui Big Harry şi spre motocicletele care se aflau în spate.

Motocicletele nu suferiseră nici o stricăciune. Porniră imediat. Gil Real luă Kawasaki lui Kid-Coiotul. Din cauza taliei mici, era incapabil să conducă Harley-ul lui Vaccaro.

— Nu putem să ne aranjăm şi noi puţin? protestă Vanessa.

— Unde? întrebă Mercenarul. Dacă vrei să intri într-o altă mlaştină ca să-ţi schimbi parfumul, n-ai decât. Dacă nu, poţi să cobori şi să trezeşti toată lumea de la *Visitor Center.* Dar, acolo, ai toate şansele să ajungi într-o ambulanţă în drum spre spital în următoarele două minute care vor urma.

Vanessa recunoscu că Forest avea dreptate.

— Atunci, ce vom face?

— Vom căuta o plajă liberă la nord de Miami, răspunse Mercenarul. Ceea ce, în acest sezon, s-ar putea să nu găsim. Ne vom spăla ţoalele cum vom putea în mare. Apoi vom face o baie, goi-puşcă şi ne vom usca pe drum spre Daytona. O dată ajunşi la *Hallandale* şi la *Wakka Pilatka,* ne vom strânge bagajele, vom face un duş şi ne vom parfuma cât vom vrea, înainte de a pleca să luăm avionul spre Atlanta.

— Unde să ajungem? întrebă pe ascuns Gil Real.

— Cum?

— Numele hotelurilor…

— *Hallandale* şi *Wakka Pilatka,* de ce?

— Bine, Nike. Progresezi. Nu uita, totuşi, că îmi datorezi zece dolari.

— Taci din gură şi deschide drumul, *barbudo,* dar nu şi gura aia a ta mare, căci pute a betel!

— Dar îţi face bine, rânji filipinezul. Îmi place mai mult să simt mirosul de betel decât duhoarea ta de closet. Am să deschid drumul, aşa cum ai spus tu. Dar nu conta pe mine să merg în spate, poate doar la o distanţă de siguranţă de trei kilometri.

*

Găsiră destul de repede o plajă liniştită, între Miami şi Vero Beach, unde se bălăciră goi, în compania unei bande de liceeni piliţi. Toată lumea se mobiliză ca să-i ajute să-şi spele hainele, stropindu-se şi râzând şi nu plecară decât atunci când simţiră că acel miros infect dispăruse. Parcurseră în două ore cei două sute patruzeci de kilometri care îi separau de Daytona, făcând puţin exces de viteză. Ajunseră epuizaţi, dar perfect uscaţi, în oraşul sărbătorii *Bike Week,* la ora patru şi jumătate dimineaţa, fără să fi întâlnit vreo patrulă de poliţie. Făcură un duş rapid, îşi schimbară ţinuta, părăsiră hotelurile, după ce şi-au recuperat bagajele şi porniră la drum spre aeroport, unde îşi lăsară motocicletele.

— Suntem obligaţi să luăm avionul? întrebă Vanessa.

Forest se uită la ea.

— Dar sunt mai bine de o mie de kilometri, *baby.*

— Şi ce? Când merg la Roma cu prietenii, sunt mai bine de două mii de kilometri şi ne deplasăm cu motocicleta.

— Cu o sută patruzeci. Forţând, din când în când, până la o sută optzeci sau două sute. Aşa mai zic şi eu, *baby.* Aici, când atingi o sută la oră, eşti tras imediat pe dreapta. Şi nu uita că ne deplasăm pe motociclete furate.

Vanessa îi dădu în cele din urmă dreptate.

Pretextând nevoia să se izoleze la toaletă, Forest îi trimise pe Gil şi pe fete să se înscrie în aşteptare la toate zborurile cu destinaţia Atlanta, oricare ar fi fost compania, clasa şi tariful. Apoi îl sună pe Herbert Pavlovski, pe care îl trezi din somn şi îi ordonă să oprească patru locuri pentru următorul zbor.

— Îi vei spune lui Michael O’Hara să mă sune la sfârşitul dimineţii la cabina telefonică, pe care o ştie, din Atlanta.

Acesta era unul dintre sistemele lor de comunicare, ca să

scape de interceptări. Mike îl suna pe Forest la o cabină telefonică aflată nu departe de buticul lui Sam Biderman, fostul băcan de la care Mercenarul se obişnuise să se aprovizioneze cu cartoane de bere şi pizze congelate.

— La ce oră? întrebă Pavlovski cu o voce greoaie.

— Între unsprezece şi douăsprezece şi jumătate. Să încerce din nou după-amiază, dacă nu va reuşi să mă prindă.

— OK, aşa voi face.

Forest închise telefonul.

Când se întoarse la colegii lui, Herbert îşi făcuse deja treaba.

— Formidabil! exclamă Vanessa. Avem un zbor imediat la compania Delta.

— Formidabil, într-adevăr, încuviinţă în mod ipocrit Mercenarul.

În faţa lor, patru călugăriţe cu scufie şi frumos îmbrăcate aveau nişte feţe descumpănite, întrebându-se ce Dumnezeu făcuseră ele, pentru că, brusc, le-au fost refuzate nişte locuri deja rezervate.

O jumătate de oră mai târziu, Forest, Real şi cele două fete decolară.

Era ora şase dimineaţa şi soarele se ridicase pe cerul Atlantei atunci când sosiră la apartamentul Mercenarului.

— Ce mai „clasă”! exclamară în cor Petra şi Vanessa.

— Ia spune, adăugă Vanessa. Probabil că ai o prăvălie destul de frumoasă ca să-ţi poţi permite un iglu ca acesta!

— În privinţa asta, nu mă pot plânge, răspunse cu modestie Forest.

*

Aflat gol în pat, Mercenarul privea tavanul în timp ce fuma o ţigară Camel. Vanessa intră în cameră, lăsă să-i cadă halatul de baie pe care şi-l pusese ca să poată parcurge holul şi veni lângă el, cu zâmbetul pe buze.

Era ora zece şi jumătate dimineaţa şi nu închiseseră nici un ochi toată noaptea. Dar sistemul lor nervos îi ţinea treji, aproape în stare de excitaţie. Afară, soarele deja topea asfaltul. Însă o climatizare subtilă permitea păstrarea unei temperaturi agreabile în apartamentul Mercenarului. Bărbatul stinse ţigara şi trase draperiile, aruncând camera într-o penumbră intimă.

— Acum te simţi mai bine?

— Sper.

— Ai reuşit să vorbeşti cu fratele tău? adăugă din întâmplare

Forest.

— Da.

— Era liniştit?

— Da.

— Acolo merge totul bine?

— Da… O să-ţi povestesc.

Vanessa nu era în largul ei, iar Forest nu insistă.

Cu părul încă umed, ea îngenunche lângă el, pe pat. În afară de Bess – dar cu Bess nu era acelaşi lucru – singura femeie care călcase în acest apartament se numea Marita Koscasz, care avusese un sfârşit tragic. Mercenarul nu voia ca un astfel de sfârşit să-l aibă şi Catherine Pinneteau. De fapt, nu voia să-l aibă nimeni.

Bărbatul o privi. Ochii ei păreau puţin ciudaţi în lumina obscură. El ştia că Vanessa avea nevoie să-i vorbească despre convorbirea pe care o avusese cu Francois-Joseph, să comunice. Dar fata nu se simţea în apele ei. Nu găsea o cale ca să-şi spună păsul.

Forest întinse mâinile, acoperi sânii splendizi ai franţuzoaicei şi îi simţi umflându-se imediat la contactul cu palmele lui. Fata murmură:

— Nike…

— Da?

— Nu… Nu, nimic, zise Vanessa.

Ea se aplecă peste el. Atunci bărbatul înţelese că ea voia mai întâi să găsească contactul fizic şi că restul urma să vină probabil după aceea. Cum nu avea nimic împotriva acestei cronologii, o lăsă pe Vanessa să se suie peste el şi să înceapă să-l sărute. Mâinile lui Forest alunecară pe pântecul ei, apoi pe spate şi se opriră pe globul perfect al feselor. Fata fu cuprinsă de fiori.

Vanessa îi muşca uşor urechile. El hotărî să intre în jocul ei şi se întinse cu voluptate pe spate. Limba fetei coborî de-a lungul gâtului, apoi pe pieptul şi pe abdomenul lui. Se amuză să-i gâdile uşor buricul şi o tresărire îl scuturâ din cap până-n picioare.

Forest ajunse la capătul rezistenţei.

— Opreşte-te, o imploră el. Vreau să te am, acum.

— Da, murmură Vanessa. Vino!

Violenţa senzaţiilor aproape că îi dădea ameţeli Mercenarului, îşi lăsă mâinile să alunece pe pântecul Vanessei, îi găsi sânii, îi apucă uşor cu vârfurile degetelor şi o simţi pe fată împingându-se pe braţe ca să-şi ofere o penetrare mai bună. Apoi, ea îşi cambră şalele, expirând profund şi un tremur prelung îi cuprinse

corpul, în timp ce Mercenarul explodă, scoţând un mormăit animalic.

Epuizată, ea se lăsă pe burtă. El căzu peste ea, cu obrazul pe omoplatul ei. Aşteptară un moment lung ca inima să-şi găsească un ritm normal, apoi se separară.

Mercenarul se lungi în pat, plin de sudoare şi fata se ghemui la pieptul lui. Fără să-l privească, ea murmură:

— Nike, a fost sublim. Cred că niciodată până acum nu am cunoscut o plăcere atât de nebună. De dementă.

Ea îi mângâia părul, în linişte, cu blândeţe. Forest simţi că ezită, apoi fata luă o gură mare de aer şi dădu drumul la vorbe:

— Nike, fratele meu e foarte bolnav şi cred că este pe cale să înnebunească.

Forest nu spuse nimic. Şi chiar trebuia să tacă din gură.

Vanessa îi povesti totul: căutarea Cochetei de anul trecut, întâlnirile cu Camorra, încăierările mortale cu banda *Ninja,* care lucra pentru Cosa Nostra, traficul de droguri, moartea judecătorului Benoît, târgul pe care Franck Denard tocmai i-l propusese lui F-JP.

— Şi mai este acest Păduche-Lat, croatul, prietenul Cochetei. Este la fel de nebun ca şi Francois-Joseph. Intră în toate afacerile lui. Şi Knud-Vikingul, chiar mai periculos, pentru că nu se enervează niciodată.

Forest hotărî că acum putea să-i strecoare câteva întrebări, fără să rişte să o blocheze.

— Dar tu, în calitate de şef al bandei *rascalilor,* nu poţi să intervii, să le modifici proiectele?

Ea se lipi şi mai tare de el.

— Eu n-am nici o putere. Eu sunt acolo numai de faţadă. Francois-Joseph este cel care comandă.

— Ce-a spus când i-ai povestit ce s-a întâmplat cu Big Harry şi Kid-Coiotul?

— Nimic.

— Dar despre noi? Vrea să ne vadă?

Vanessa clătină din cap.

— Cred că nu are încredere şi vrea să vă testeze. Probabil crede că ne-am îndrăgostit prosteşte de oricine; asta e imaginea pe care o are despre fete.

— Dacă vom reuşi să-i câştigăm încrederea, poate vom reuşi să-l aducem pe un drum mai înţelept.

— Nu, zise Vanessa. Dacă Francois-Joseph se va simţi cât de puţin ameninţat, va fi un masacru. Nu va cruţa pe nimeni. Nici

măcar pe mine, sau pe micuţa Cocheta.

Fata izbucni în plâns.

— E nebun, Nike. Din ce în ce mai nebun. Se îndreaptă spre moarte şi vrea să ia cu el cât mai multă lume cu putinţă.

— Dacă vei avea încredere deplină în mine, poate că vom reuşi să dregem situaţia. Doar nu sunt venit cu pluta.

Forest tăcu un moment. Fraza următoare îi ieşi cu dificultate din gură:

— Totuşi, îl iubeşti pe acest frate monstruos, nu? Asta te face să eziţi?

Din nou, el o simţi dând din cap.

— Cred că da.

— Eu nu-l iubesc. Nici Gil nu îl va iubi. Şi cred că nici Petra nu o va face. Te vom ajuta, Vanessa.

El începu s-o mângâie din nou. Fata se opri din plâns şi zise cu o voce fermă:

— Ai dreptate. Ceea ce lipseşte acestei bande este un bărbat puternic. Şi cu mintea sănătoasă. Un bărbat că tine. Va fi greu, dar sunt gata să te sprijin ca să reparăm ce se mai poate.

Forest o strânse la pieptul său.

— Care sunt următoarele proiecte ale bandei *rascalilor*?

— Au de dus un camion cu arme de la Amsterdam până în Italia. Pentru războiul din Iugoslavia.

— Atâta?

— Nu. Intenţionează să-l omoare pe coordonatorul unor operaţiuni de nu mai ştiu ce. În sfârşit, pe scurt, e o problemă complicată. Este cel mai influent personaj în lupta împotriva traficului de droguri şi de arme.

Vanessa făcu apoi o pauză şi îşi trecu braţul pe deasupra pieptului Mercenarului, ca să-şi ia o ţigară de pe noptieră. O aprinse, trase din ea un fum şi apoi i-o întinse lui.

Forest inspiră lacom fumul mirositor. Nu regreta că o adusese pe Vanessa la el în apartament.

— Nu mi-ar plăcea deloc să fiu în locul acelui tip. Se pare că cei din banda *Ninja* i-au programat şi ei moartea. Dar *rascalii* sunt gata să facă orice ca să-l ucidă.

— Ştii cum îl cheamă? întrebă Mercenarul, străduindu-se să păstreze un ton detaşat.

El ştia deja că acesta era Fonta, dar voia s-o audă pe Vanessa spunându-i, ca să elimine orice ambiguitate.

— E un corsican, răspunse fata. Fontenille? Henri Fontenille sau Fontenelle, ceva de genul ăsta. Ştii foarte bine că eu, cu

numele…

Dar lui Forest îi era suficient. Acum ştia la ce să se aştepte. Rostogolindu-se peste Vanessa ca să apuce ceasul Rolex de pe noptieră, îi aşează o ţigară între buze, apoi o sărută pe umăr.

— Unsprezece şi jumătate! exclamă el. Trebuie să plec, *baby.* Odihneşte-te până mă întorc. Am de făcut nişte cumpărături. Întârzii maximum o oră.

— Dar dacă se trezeşte Gil, ce-i spun?

— Că am plecat să cumpăr prânzul de la Sam Biderman şi că voi încerca să-l sun pe Mike. OK?

— OK, răspunse Vanessa cu un zâmbet plin de tandreţe. Cine este acest Sam Biderman?

— Băcanul din colţ, de ce?

— Şi Mike?

— Un prieten care lucrează la compania Delta. Voi lua legătura cu el ca să-mi rezerve cât mai repede nişte locuri la un avion ce va zbura spre Paris…

*

Erau mai mult de patruzeci de grade la soare şi Mercenarul începea să transpire, plimbându-se prin faţa cabinei telefonice la care Mike trebuia să sune. Deja, de mai multe ori, un poliţist trecuse pe acolo şi îi aruncase o privire suspicioasă.

Un tip bine făcut, mustăcios şi cu ochiul stâng acoperit cu o bantă din piele neagră, care făcea cărare în jurul unei cabine telefonice, avea de ce să-i trezească suspiciuni poliţistului de rând. Cu atât mai mult cu cât sistemul care consta în a fi sunat la o cabină publică, pentru a dejuca interceptările, era şi de mult timp, foarte des utilizat de răufăcătorii de orice tip, de la micii hoţi de cartier până la cei mai mari capi ai Sindicatului Crimei.

Forest îl vedea revenind, în depărtare, sigur că de data asta va trece direct la controlul identităţii, când, în cele din urmă, se auzi soneria telefonului. Se grăbi să pătrundă în cabina de sticlă supraîncălzită.

— Mike?

— Nu, sunt Jokerul. Auzi, Scarface, tu eşti cel care distribuie acum cocaina în cartier?

Forest recunoscu vocea roşcovanului.

— Haide, lasă prostiile, Mike. N-am chef de glume.

— Ce vrei, de o oră tot încerc să te sun, dar am avut onoarea să vorbesc cu un anume Clone B, care vinde campioni la nişte preţuri care sfidează orice concurenţă, cu Flash Gordon, care

face colecţie de gagici mişto, cu Anita-Lupoaica, tipa care suge scula pentru zece dolari, dar îţi promite o experienţă de neuitat, dacă poţi urca până la cincizeci şi chiar şi cu Alex Rytherford, sergent în poliţia din Atlanta şi poliţist de cartier.

Aşadar, poliţistul se documentase. Forest îi înţelese mai bine curiozitatea.

— Zona nu mai este sigură, conchise Mercenarul. Va trebui să schimbăm cabina, Mike. Până atunci, iată ce s-a întâmplat.

Foarte repede, Mercenarul îi povesti cele petrecute la Daytona, apoi plimbarea rapidă la Everglades şi întoarcerea grăbită la Atlanta.

— Se poate spune că îţi calculezi bine timpul, comentă şeful de la SQUAD, glumind. Cu atât mai mult cu cât, dacă am înţeles eu bine, tu şi Gil aţi petrecut clipe frumoase cu Catherine Pinneteau şi Petra Merentz.

— Da, mormăi Nike Forest, privindu-l trecând prin faţa cabinei pe cel care îl cunoştea acum ca fiind sergentul Alex Rytherford, de la poliţia din Atlanta.

— Îl voi preveni pe Fonta, zise Michael O'Hara. Dar, să ştii, cred că şi-a luat deja toate măsurile de protecţie.

În privinţa acestui lucru, Forest era sigur. Fontanella era un om versat.

— Mai ales că tocmai l-au ucis pe unul dintre apropiaţii lui, adăugă O'Hara.

— Da, ştiu, pe judecătorul Benoît, zise Mercenarul. Trebuie să-l scoatem imediat din circuit pe spionul de la DNRED. Franck Denard pretinde că-i cunoaşte identitatea. Dacă îl trădează, e mort. Dar cel mai important este…

— Am înţeles, îl întrerupse O'Hara. Trebuie să-ţi trimit armele cât mai discret posibil şi cât mai repede şi să-ţi rezerv patru locuri pentru Paris.

— Exact, confirmă Forest. Dar, în primul rând, trebuie să mă acoperi. Altfel, sunt un om mort în secunda în care intru în tabăra *rascalilor.* Şi, o dată cu mine, Gil.

— Da, zise tipul de la SQUAD pe un ton îngrijorat. Voi suna imediat la San Francisco. În mod sigur, Francois-Joseph Pinneteau va face tot ce-i va sta în putinţă să ia legătura cu Sonny Barger şi să obţină informaţii. Trebuie neapărat să găsească o metodă de a face presiuni asupra lui Barger ca să-i spună lui Pinneteau că Big Harry şi Kid-Coiotul erau nişte impostori.

— Fără acest lucru, acoperirea noastră dispare şi nu ştiu dacă

vom mai scăpa cu viaţă de acolo.

— Stai liniştit, promise Micheal O'Hara. Vom face tot ce va fi necesar. Aşteaptă o secundă, te rog.

Trecu un moment de linişte, în timpul căruia Mercenarul îl auzi pe Mike distribuind zeci de directive, punând întrebări şi zicând de aproape douăsprezece ori „OK, nenişorule".

— Nike? întrebă el după ce termină.

— Sunt aici. Anita-Lupoaica nu a venit să mă răpească.

— Atunci, ascultă-mă bine, nenişorule. Vei avea un om de legătură la Paris. Este un vânzător de motociclete care are magazinul pe Bulevardul Ney. Ştii unde e?

— Da, răspunse Forest. Fără să spun că ştiu Parisul ca pe propriul meu buzunar, voi reuşi să găsesc Bulevardul Ney.

— Bine, tipul se numeşte Bebert. El vă va furniza motociclete şi nişte arme. Nu se poate să-ţi iei cu tine armele personale din cauza riscurilor. Va trebui să te descurci cu ce găseşti la faţa locului. Bebert este şi el în legătură cu Fonta. Dacă ai ceva să-i spui sau să-i ceri, la el te vei duce. Vei putea pretexta ceva de genul unei probleme cu o piesă de la motocicletă…

— Da, sau cu pompa de ulei. Mulţumesc, Mike, asta ştiu să fac.

Oricum, Mercenarul nu se putu abţine să nu-şi arate admiraţia. În ocazii ca aceasta, el înţelegea de ce roşcovanul şi nu altul fusese plasat în fruntea SQUAD. Treaba cu magazinul de motociclete era un alibi genial. Nu-i trebuise decât câteva minute lui O'Hara ca să pună pe picioare toate astea.

— Şi în privinţa acoperirii mele, reluă Forest, cum voi fi avertizat?

— Despre asta, nenişorule, îi voi spune lui Fonta cât mai repede posibil. Şi, bineînţeles, el va trimite mai departe informaţiile lui Bebert. Dar este puţin probabil să poţi fi informat imediat ce soseşti. Va mai dura sigur o zi sau două.

— Înţeleg. Contactul cu Francois-Joseph Pinneteau poate fi dificil.

— Nu-ţi face griji, nenişorule, zise O'Hara, oamenii mei vor găsi o metodă ca să-l facă pe Sonny Barger să spună ceea ce vor ei. Altfel, îl vor ucide.

— OK, zise Mercenarul. Mulţumesc, Mike.

O dată în plus, era nevoit să acţioneze, având o încredere orbească în oamenii din SQUAD pentru acoperirea sa. Dar acesta era un mic joc cu care se obişnuise deja.

CAPITOLUL IX

Francois-Joseph Pinneteau nu putea decât să-i primească cu braţele deschise pe cei doi bărbaţi care salvaseră viaţa Vanessei şi Petrei. Dar, în sinea lui, avea o oarecare indispoziţie. Să fie gelozia? Probabil.

Americanul şi filipinezul începuseră prin a avea un succes mare sosind în tabără la ghidonul a două Honda Pan European, luate cu o oră în urmă de la Bebert. În acelaşi timp, Forest luase şi un pistol automat Beretta model 93 R, alimentat cu un încărcător cu douăzeci de cartuşe şi un pistol-mitralieră mic, Ingram, pentru fiecare dintre ei, cu un număr impresionant de cartuşe.

O'Hara şi Fonta acţionaseră foarte bine. Dar, fără îndoială, că ei ştiau că aveau nevoie de aşa ceva ca să se lupte cu *rascalii.*

F-JP clătină îndelung din cap când Vanessa termină de povestit toate aventurile lor pe pământul american.

— Sunteţi nişte adevăraţi bărbaţi, conchise el, privindu-i pe rând pe Mercenar şi pe Gil Real.

Apoi i se adresă surorii sale:

— Păduche-Lat cu Cocheta, americanul cu tine... în fond, americanul devine concurentul direct al lui Păduche-Lat.

— Am putea vedea lucrurile mai mult ca o colaborare decât ca o concurenţă.

Moleşit pe un scaun de autobuz al „castelului" afumat, Mercenarul bea din berea Kronenbourg, în timp ce se vorbea despre el, exact ca şi cum nu ar fi fost acolo de faţă.

El devenise Americanul. Într-o primă fază, Freddy-Barjă încercase să-i dea porecla de Ochiosul. Dar, în faţa reacţiei glaciale şi descurajatoare a lui Forest, fusese schimbat imediat. În privinţa lui Gil, acesta nu se plângea de porecla Barbă-de-Zinc cu care fusese procopsit.

— Îmi place mai mult să vorbesc de concurenţă, zise Francois-Joseph. Să nu uităm că, până la urmă, este vorba de succesiunea mea.

În ciuda orei matinale, se sărbătorise din abundenţă întoarcerea Vanessei şi Pufoaicei, apoi, pe la ora unsprezece, F-JP trimisese pe toată lumea la treaba ei şi rămăsese singur cu Americanul, Barbă-de-Zinc, Pufoaica şi Vanessa.

— Eu nu ţintesc deloc să iau puterea, preciză Mercenarul, aprinzându-şi o ţigară Camel de la flacăra galbenă a vechii sale brichete Zippo.

Francois-Joseph Pinneteau îl fixă îndelung cu privirea, apoi îşi arătă zâmbetul lui mic de şobolan.

— La început, nimeni nu a ţintit deloc să ia puterea, Americanule. Singura întrebare este dacă intenţionezi să rămâi cu Vanessa sau nu.

— Bineînţeles că da. Dar va trebui ca ea să accepte să călătorească puţin mai mult cu avionul. Nu vreau să-mi abandonez afacerile din Atlanta.

Vanessa era încântată şi flatată. Pinneteau clătină gânditor din cap, apoi se întoarse spre Gil Real.

— Şi tu, Barbă-de-Zinc?

— La fel, răspunse Real, mestecându-şi betelul.

Urmă un moment de tăcere, în care Francois-Joseph îşi aprinse o ţigară Peter Stuyvesant, apoi continuă:

— Aveţi nişte motociclete frumoase…

— Ele sunt nimic în comparaţie cu a ta, răspunse Forest. Mi s-a spus că ai o Honda 750NR.

Dar F-JP îşi continuă ideea fără să dea importanţă spuselor americanului:

— Mi s-a spus că aţi cumpărat aceste motociclete, puţin mai devreme, de la Bebert… Ai plătit cu cartea ta de credit?

Un zâmbet încreţi faţa pistruiată a lui Forest. Acest Pinneteau era un pişicher.

— Cumpărat nu prea e cuvântul potrivit, zise el, trăgând un fum lung din ţigară. Am o afacere la Atlanta. Când Bebert îmi trimite un client, eu fac tot posibilul să-l ajut. Astăzi, eu am fost cel care am avut nevoie de ceva în Franţa, iar el m-a ajutat.

— OK, murmură Francois-Joseph, care întrevedea eventualele avantaje de pe urma unei reţele de comunicaţii între Franţa şi SUA.

Mercenarul luă o înghiţitură mare de bere şi întrebă:

— Apropo, indivizii pe care i-am eliminat la Everglades, ştii ceva despre identitatea lor? Părerea mea este că erau nişte impostori. Dar mă întreb de ce s-au agăţat atât de tare de Vanessa şi Pufoaica?

— Nu ştiu nimic pentru moment, răspunse Francois-Joseph Pinneteau. Dar, crede-mă, sunt hotărât să lămuresc lucrurile.

Acest fapt ar fi putut să-l liniştească pe Mercenar, dar nu se întâmplă deloc aşa. Până la urmă, nu puteai fi sigur de nimic cu

acest F-JP. Era imposibil să ştii când minţea şi când spunea adevărul.

— Într-un anumit fel, reluă el, amândoi vă veţi integra în banda *rascalilor...*

Forest strânse din dinţi, aşteptând urmarea. Nu prea agrea ceremoniile de iniţiere de genul tatuajului pe părţile nobile sau degustarea unui câine mort.

— Bineînţeles, continuă Francois-Joseph, sunteţi nişte profesionişti şi nu vă voi impune o iniţiere ridicolă.

Forest se destinse. La fel şi Gil.

— Dar, reluă F-JP, cu zâmbetul său de şobolan, vreau să vă încredinţez o misiune foarte importantă pentru mine. Acesta va fi examenul vostru de trecere.

Forest apucă sticla de Kronenbourg.

— Iată, zise Pinneteau. După ce se va întoarce din Olanda, Păduche-Lat va trebui să rezolve problema cu Fontanella...

— Fontanella! îl întrerupse Vanessa. Da, ăsta este numele tipului de care ţi-am vorbit ieri.

— Bine, zise Forest. Înţeleg cine e.

— Păduche-Lat trebuia să-l aranjeze, reluă F-JP, enervat. Ei bine, în cele din urmă, am hotărât să vă pun pe voi la încercare, încredinţându-vă această misiune. Iată cum veţi proceda...

Ridicând o mână, Forest îl întrerupse, încercând să nu răzbată în vocea sa lovitura pe care tocmai o încasase în plin stomac.

— Ascultă, Francois-Joseph. Misiuni ca acestea am executat cu zecile în State. Nu e nici o problemă pentru mine realizarea acesteia, dar nici nu intră în discuţie ca tu să-mi spui cum s-o fac. Asta mă priveşte numai pe mine.

Francois-Joseph se crispă. Nu-i plăcea când autoritatea îi era subminată. Apoi îşi dădu seama că nu avea nici o autoritate reală asupra acestui american şi asupra prietenului său:

— Am înţeles, Americanule. Modul în care te-ai purtat la Everglades mă face să am încredere în tine. Îţi dau undă verde. Dar şi un sfat: nu rata lovitura.

Forest zâmbi. Vanessa era palidă la faţă.

— Va trebui s-o faci repede, adăugă F-JP. Cei din banda *Ninja* sunt şi ei pe urmele lui Fontanella. Vreau să le-o iau înainte.

— Oricum, nu se poate nici prea repede, obiectă Forest. Fontanella al vostru este un tip important, după câte înţeleg eu. Se va face vâlvă mare după ce îl voi ucide. Mai bine să aşteptăm ca Păduche-Lat să traverseze Franţa cu încărcătura lui de arme înainte de a acţiona. Apoi, barajele rutiere riscă să-i complice

misiunea.

— Bine gândit, încuviinţă Francois-Joseph. Iată o reacţie de profesionist.

Trase un fum din ţigară şi adăugă:

— De altfel, tocmai voiam să-ţi vorbesc despre acest lucru. Mai ales că va trebui să-l asasinezi pe Fontanella astfel încât toată lumea să ştie că noi am făcut-o.

— Când va trece pe aici Păduche-Lat? întrebă Mercenarul.

— Tocmai am vorbit cu el. Toţi oamenii din bandă vor trebui să se întâlnească cu el mâine, la ora patru, la Senlis. Vreau să aibă o escortă solidă, atunci când va traversa Parisul. Acei nemernici din banda *Ninja* au ochi şi urechi peste tot şi sigur vor încerca o lovitură.

Iată de ce nu se ţinuse cont.

— Ne putem alătura şi noi escortei, dacă vrei, propuse Mercenarul.

— Mai bine nu. Nu ştiu dacă îi va conveni lui Păduche-Lat şi asta l-ar putea face nervos. Veţi putea lucra împreună după aceea. Dar mai întâi va trebui să am o discuţie particulară cu el.

— Sunt de acord cu tine, zise Mercenarul.

Vanessa era din ce în ce mai palidă.

— Spune-mi, reluă Forest. Am o mică problemă cu ţeava de eşapament a motocicletei mele. Există cineva care să se uite puţin la ea?

Francois-Joseph Pinneteau răspunse cu un aer supărat:

— Până ieri, era Tino, corsicanul care are cimitirul de vechituri, dar se pare că s-a evaporat.

— Îi stă în obicei acest lucru?

— Nu. Nu s-a mai întâmplat niciodată de când ne-am instalat aici.

— Atunci, se va întoarce.

La sosire, Forest văzuse cimitirul de vechituri şi îşi imaginase imediat că spionul de la SNRED era proprietarul acestuia. În afară de el şi de ţigani, nu mai era nimeni în zonă. Faptul că tipul dispăruse părea să-i dea dreptate şi să-i indice, în plus, că mesajul transmis lui O'Hara sosise cu bine.

Era o veste bună, dar războiul nu era deloc câştigat. În privinţa acestui subiect, Mercenarului îi veni o idee, de când aflase că Păduche-Lat şi camionul său cu arme trebuiau să traverseze Parisul a doua zi, sub o escortă foarte bună. O idee mai mult sau mai puţin nebună, pe care va fi obligat s-o pună în practică aproape fără ştirea lui Fontanella, dar care putea regla foarte

repede afacerea *rascalilor* şi veleităţile lor de trafic de arme şi de droguri.

— Îmi pare rău, zise Mercenarul. Voi trece mâine pe la Bebert ca să rezolv problema.

Deja de puţin timp, Francois-Joseph îl privea cu un aer bizar şi Forest începu să simtă întrebarea venind:

— Ia spune-mi, Americanule, sunt prea indiscret dacă te întreb ce ţi s-a întâmplat la ochi?

Mercenarul zâmbi şi un mănunchi de riduri îi brăzdă faţa de corsar.

— E o poveste veche şi mi-e teamă să nu fi decepţionat auzind-o.

— Povesteşte-o, totuşi, zise Francois-Joseph.

Forest trase un ultim fum din ţigară şi o stinse în scrumiera de pe rezemătoarea pentru coate a scaunului, înainte să înceapă:

— S-a întâmplat pe când eram puştan, în Atlanta. În cartierul meu, băieţii obişnuiau să facă nişte farse foarte subtile, îndesând un cartof în ţeava de eşapament a motocicletelor prietenilor. Presupun că o astfel de glumă se practică şi în Franţa…

— E ceva universal, zise Francois-Joseph. Cartoful împiedică compresia şi motorul nu vrea să pornească. Şi apoi, dintr-o dată, „bum!”, este aruncat la zeci de metri şi ai impresia că moaca ta explodează.

— Văd că ştii, constată Mercenarul, zâmbind.

Luă o mică înghiţitură de bere înainte să continue:

— Într-o zi, pe când aveam probabil cincisprezece ani, o bandă de răutăcioşi i-a făcut chestia cu cartoful lui Moe, unul dintre prietenii mei. Îi era imposibil să demareze. Bănuiam noi ce s-ar fi întâmplat, dar imbecilii ăia au înfundat cartoful foarte mult în ţeava de eşapament, încât nici nu-l vedeam.

— Nasol, încuviinţă Francois-Joseph. Nu am văzut niciodată nimic mai rău decât o motocicletă care nu vrea să pornească.

— Am ridicat motocicleta în furcă şi m-am tot chinuit timp de cel puţin zece minute, fără să obţin altceva decât una sau două tentative de aprindere. Am coborât, complet istovit şi i-am spus lui Moe că va trebui să o demontăm. Dar lui Moe îi plăcea să se mândrească pe motocicletă. Ca să bage mâinile în ulei, nici nu se punea problema.

Forest termină de băut berea şi puse paharul pe planşa de lemn, care îi servea lui F-JP drept birou, înainte de a intra pe ultima linie dreaptă:

— Nici nu se punea problema s-o demontăm, până nu

încercam totul. Moe mi-a ia locul pe şa, pedalând ca un nebun şi ambalând motorul la maximum. Însă nu avu nici un rezultat. „Du-te şi te uită ce s-a întâmplat! mi-a zise Moe. Am simţit ceva. Sunt sigur că s-a mişcat!” Trec prin spatele motocicletei şi încerc să mă uit în gaura ţevii, în timp ce Moe începe să pedaleze ambalând motorul. Şi, exact în acel moment, cartoful a fost aruncat din ţeavă. Ca o bombă. A fost o explozie nebună. Îmi amintesc în special zgomotul, durerea şi mirosul de benzină. Apoi, am leşinat.

— *Himmel!* zise Petra, impresionată.

— Doctorul a spus că am avut noroc, rămânându-mi un ochi sănătos, adăugă Mercenarul. Se părea că acest lucru mi-ar fi putut provoca probleme ireparabile la creier.

— Au verificat ca să vadă că nu era nimic grav? întrebă în mod perfid Gil Real.

— Minte, declară Vanessa. Cu o zi în urmă, la *Livery Halt,* Nike ne-a povestit o altă întâmplare total ciudată. Sunt sigură că inventează orice, pentru că îi este ruşine să povestească adevărul cu privire la pierderea ochiului.

Forest îşi aprinse o altă ţigară Camel şi suflă primul fum pe nări.

— Această versiune este cea adevărată, spuse el. Acum, dacă nu vă deranjează şi dacă nu mai avem nimic să ne spunem, mi-aş dori să vizitez iglu-ul Vanessei. În ultimele două zile, nu prea am dormit şi nu mă simt deloc bine, în afară de faptul că n-am compensat decalajul de fus orar.

Nimeni nu mai avea nimic de spus şi F-JP încheie şedinţa.

Când ajunseră afară, îndreptându-se spre rulota care îi servea drept iglu Vanessei, aceasta îl apucă de braţ pe Mercenar şi-l întrebă:

— Chiar e adevărată povestea cu cartoful? N-ai glumit?

Forest aruncă chiştocul într-o baltă de noroi.

— N-am glumit, *baby.* E la fel de adevărat aşa cum sunt decis să-l elimin pe Fontanella în locul lui Păduche-Lat.

Ea zâmbi şi se lipi de el, liniştită.

— Mi-a fost foarte frică. La un moment dat, am crezut că ai intrat în jocul lui Francois-Joseph.

— Am văzut.

— Cum te vei descurca, Nike? Fi foarte atent; Francois-Joseph este foarte viclean. Este imposibil să mai dai înapoi, altfel va trimite după tine vreo douăzeci de oameni, dacă va fi nevoie şi te vor ucide.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Am o idee, răspunse americanul. Până atunci, trebuie să-mi recapăt forţele. Ai un loc de dormit confortabil?

— Mai mult, zise Vanessa. Vino, o să vezi cum am să te leagăn.

*

Nu fusese deloc uşor să obţină explozibil, dar Mercenarul reuşise să obţină ce dorise.

Gil Real şi cele două fete aşteptau în faţa unor imense depozite ale societăţii Calberson, într-o cafenea mică, frecventată de şoferi şi deschisă toată noaptea. Era ora trei dimineaţa şi ajunseseră acolo după o plimbare scurtă prin Paris *by night.*

În privinţa desfăşurării acţiunii pe mai departe, Forest preferase să acţioneze singur. În primul rând, din motive de securitate. În al doilea rând, nu voia ca Vanessa şi Petra să-i cunoască planurile.

*

Garajul bandei *Ninja* era gol. Forest făcuse suficient zgomot şi bătuse tare în uşă ca să fie sigur. Cu o abilitate datorată numeroşilor ani de experienţă, Mercenarul amplasă explozibilul sub un gard de oţel, care închidea localul, apoi scoase detonatorul din buzunar. Era un sistem rudimentar. Nu avea nimic în comun cu detonatoarele modeme, care puteau fi acţionate cu telecomanda. Acesta era compus dintr-o încărcătură mică şi un bec de sticlă acoperit cu cauciuc. Spărgându-se becul, se elibera o picătură de acid care, măcinând uşor o lamelă de metal, provoca explozia cu întârziere.

Pentru ceea ce avea de gând să facă Forest, acest mecanism îi era suficient.

După ce-şi termină treaba, rupse învelişul de cauciuc şi plantă dispozitivul în explozibil. Dacă totul mergea bine, va avea în jur de trei minute la dispoziţie.

Sări pe şaua Hondei Pan European şi demară în direcţia portului din Aubervilliers, ca să-şi întâlnească colegii.

Nu ajunsese încă în zona de periferie, când o deflagraţie zgudui noaptea. Totul mersese bine.

*

Era ora zece dimineaţa şi o burniţă rece cădea peste Aubervilliers. Membrii bandei *Ninja* se despărţiseră după ce încercaseră să-l găsească pe autorul exploziei din noaptea ce

tocmai trecuse şi să-l facă să plătească scump pentru actul său.

Numai Franckie revenise la garajul devastat. El se întoarse auzind o motocicletă apropiindu-se. Ridicând mâna în semn de pace, Mercenarul intră în garaj, se opri şi îşi scoase casca.

— *What a mess!*[10] zise el, privind pereţii înnegriţi, masa de lucru răsturnată.

— Cine eşti? izbucni Franck Denard.

Forest privi îndelung carcasa unei Suzuki GSX-1100 şi ceea ce mai rămăsese dintr-o Harley Davidson Dyna Glide cu ghidon *Ape Hangers.*

— Trebuie să vă fie greu să înghiţiţi…

În acelaşi timp, se felicita pentru modul magistral în care reuşise această acţiune, fără să provoace pagube clădirilor vecine. Gardul de oţel era rulat ca un capac de la o cutie de conserve deschisă. În interior, totul era devastat şi aveai impresia că te afli într-un câmp de piese de motocicletă, buloane, rulmenţi etc.

— Cine eşti? repetă Franckie şi mai nervos.

— Nike Forest, şeful bandei *Buggers* din Atlanta.

— Nu te cunosc.

— Totuşi, mi s-a spus că eşti un tip bine informat… Dacă îţi spun că vin de la Daytona şi că le însoţeam pe Vanessa şi pe prietena ei, asta ţi-ar spune ceva?

— Şi ce faci aici? Sculă te-a trimis?

— Deloc, zise Mercenarul pe un ton liniştitor. Sculă poate să crape. E un nemernic.

Cu aceste cuvinte, Mercenarul simţi că, dintr-o dată, obţinuse atenţia lui Franckie.

— Ce vrei? întrebă acesta din urmă.

— Ştii cine a făcut asta?

— Nu, mărturisi Franckie. Dar îl voi găsi, îi voi tăia testiculele şi îl voi face să le mănânce!

— Dar poliţiştii, ei ce spun?

— Aiurea, poliţiştii! Numai că nu m-au acuzat pe mine că mi-am aruncat singur în aer propriul „castel” ca să iau asigurarea.

— Pinneteau e autorul, zise cu răceală Mercenarul.

Forest crezu că Franckie îşi va înghiţi mărul lui Adam.

— De unde ştii?

— El mi-a spus. Sunt amantul surorii lui.

— Şi atunci ce cauţi aici?

[10] Ce şantier! (n. tr.).

— Am venit să-ţi dau nişte sfaturi.

— N-am nevoie de sfaturile tale, zise Franckie pe un ton nu lipsit complet de curiozitate.

— Bun, atunci cu atât mai rău. Salut!

— Hei, spune-mi totuşi, dacă tot ai venit până aici…

— Îţi dau un sfat, nu-l ataca pe Pinneteau pe terenul lui. Lângă el sunt ţiganii şi rişti să pierzi.

— Dar, atunci, de ce te interesează atât de tare răzbunarea mea?

— Am o problemă personală de reglat cu pederastul, în legătură cu relaţiile mele cu sora lui. Dacă ne putem înţelege, nimic nu ne împiedică să facem front comun.

Sprâncenele lui Franckie se încruntară.

— Vrei bani?

— Nici măcar un cent. Ce vreau eu este ca cineva să mă ajute să fac o gaură în Pinneteau. Tu, spre exemplu, ai putea câştiga mult. O jumătate de remorcă plină cu arme. Nu e deloc rău, nu?

Franckie era foarte nervos.

— Pinneteau a vrut să se răzbune pentru modul în care i-ai luat-o înainte în uciderea judecătorului Benoît. De fapt, el vrea să lichideze complet banda *Ninja.* Poţi convoca pe toată lumea aici, cu toate armele posibile pentru ora două şi jumătate?

— Fără nici o problemă, îl asigură Franckie.

— Atunci, iată ce-ţi propun…

*

Era puţin trecut de ora trei după-amiaza şi toată banda *Ninja,* cu Mercenarul şi Gil Real în frunte, porni la drum spre intrarea în Bagnolet.

Acesta era momentul cel mai periculos. Nu trebuia să fie opriţi de poliţie şi coloana de motociclete rula cu o viteză foarte rezonabilă. Hotărâseră să intercepteze convoiul *rascalilor* în momentul opririi, exact după joncţiunea dintre grupul lui Păduche-Lat şi cel al lui Francois-Joseph, ca să beneficieze de un mai bun efect de surpriză.

Ajunşi pe autostradă, urcară până la Senlis şi, acolo, se ascunseră, aşteptând.

*

Era ceasul patru fără zece când văzură camionul, un Deutz de treizeci şi opt de tone, înmatriculat în Ţările de Jos, trecând prin valea de la Senlis, escortat la distanţă de patru motociclişti, două bărbaţi şi două femei. Forest îi recunoscu uşor pe Păduche-Lat,

Cocheta, Knud-Vikingul şi Malika d'Agadir, alias Micuţa-Elveţiancă. Cei pe care nu îi văzuse pe caseta video a lui Fontanella, cu o zi în urmă, la Quantico, îi fuseseră descrişi într-un mod amplu de Vanessa.

— Urmăreşte-i şi vino la raport! îi ordonă Franckie Ţiparului, o prăjină slabă.

Ţiparul sări pe motocicletă şi dispăru. După cinci minute, el se întoarse.

— S-au oprit la doi kilometri de aici. Se pare că aşteaptă pe cineva, zise el.

— Foarte bine, zise Franckie. Aşteptăm şi noi.

Însă nu dură mult. La ora şase, *rascalii* porniră în forţă, însoţiţi de o uşoară înseninare. Forest se rugă cerului ca ea să fie de bun augur.

Membrii bandei *Ninja* le lăsară două minute avans, ştiind că, în mod sigur, nu vor rămâne acolo după întâlnire.

*

Surpriza fu desăvârşită când banda de motociclişti debarcă cu armele în mâini în mica parcare. Ei deschiseră focul fără somaţie, eliminând încă de la început jumătate din *răscoli,* care se aflau în picioare, neîncrezători. Ceilalţi se aruncară pe jos şi ripostară cu furie. Nici unul nu se gândea să fugă.

Prima grijă a Mercenarului fu să strige:

— Nu-i lăsaţi să se apropie de camion!

Nu trebuia să aibă acces la armele de război. Şoferul coborâse din camion. Un risc în minus.

A doua sa grijă fu să tragă o rafală de gloanţe spre cauciucurile camionului, pentru ca nici cei din banda *Ninja* să nu-l poată fura. Ingram-ul lui făcu minuni.

Apoi, fu o plăcere sinistră pentru Forest şi Gil să profite de îmbulzeală şi să omoare mai întâi un *rascal,* apoi un *ninja.* Motocicliştii erau atât de turbaţi să se ucidă între ei, încât nu îşi mai dădeau seama că fuseseră traşi pe sfoară.

În mai puţin de două minute, afacerea era reglată. Nu mai rămăseseră decât patru supravieţuitori: Ţiparul, Enzo-Italianul, Malika şi Francois-Joseph Pinneteau.

Enzo, Malika şi Ţiparul înţeleseseră ce se întâmplase. Îşi aruncară armele şi ridicară mâinile ca să se predea. F-JP, aparent rănit, se sprijinea de camion. Forest se apropie.

— Hoitule! izbucni Pinneteau, cu ura de care sunt capabili numai marii handicapaţi ai vieţii.

— Fi înţelept, Francois-Joseph, ai pierdut. Exact aşa cum am vrut. Pleava e moartă. Mafia şi Camorra îşi vor căuta oamenii în altă parte. Fi rezonabil! Gândeşte-te. Poate că vei avea dreptul la circumstanţe atenuante, sau la un azil psihiatric…

Un rictus se formă pe faţa de şobolan a lui Francois-Joseph Pinneteau, balele îi umeziră buzele şi trase din buzunar un briceag, scoţându-i lama ascuţită cu grijă.

— Aruncă-l! strigă Mercenarul. N-ai nici o şansă!

— Crezi? rânji Pinneteau. Am cel puţin una şi una mare, în comparaţie cu tine!

Forest nu înţelese. El se aştepta la un atac, dar Francois-Joseph Pinneteau îndreptă lama briceagului spre el însuşi, îşi tăie venele de la braţe, îşi sfâşie pulpele, apoi pieptul. Curând, deveni o plagă vie.

Şi apoi, brusc, cu un reflex fulgerător, bărbatul însângerat ţâşni spre american.

— *Careful, men!* strigă Gil care păzea prizonierii. *This guy got the slim!*[11]

În ultima secundă, Forest se depărtă de F-JP, care vrusese să-i transmită moartea într-un mod cât se poate de oribil. Urmă o rafală scurtă de Ingram şi F-JP se nărui la pământ, răspândindu-şi sângele impur pe asfaltul moale al parcării.

Forest nu se putu abţine să nu se înfioare. Reuşise să scape *in extremis.*

Gil se apropie şi preluă paza prizonierilor.

— Du-te în camion, ordonă el. Acolo e un telefon. Sună la poliţie şi cere să vorbeşti cu Fontanella. Şi aranjează să vorbeşti cu el în persoană, ai înţeles?

— Da, zise Gil Real. Dacă nu voi vorbi cu el, avem toate şansele să petrecem noaptea în aer liber.

Cu un zâmbet, el îl linişti pe Mercenar, apoi se îndreptă spre camion.

Forest zâmbi şi el. Avea de ce să fie satisfăcut. Îşi dusese misiunea până la capăt cu mijloacele limitate de care dispusese. Dar ceva îl împiedica să se bucure de victorie. Şi de ce avea acest gust amar în gură? Era oare din cauza acelui corp mic de acolo, îmbrăcat cu un combinezon de motociclist şi pe care o rafală îl tăiase practic în două încă de la începutul confruntării?

Era corpul unei inconştiente de nouăsprezece ani, pe care prietenii o numeau Cocheta…

[11] Ai grijă, tipule! Individul are sida! (n. tr.).

CUPRINS

HELL’S ANGELS ŞI MOTOCICLIŞTII EUROPENI.....3

CLUBURILE DE MOTOCICLIŞTI ŞI CRIMA ORGANIZATĂ.....5

CAPITOLUL I.....6

CAPITOLUL II.....25

CAPITOLUL III.....37

CAPITOLUL IV.....43

CAPITOLUL V.....50

CAPITOLUL VI.....75

CAPITOLUL VII.....88

CAPITOLUL VIII.....93

CAPITOLUL IX.....105

CUPRINS.....117

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

MERCENAR MERCENAR

Forest trase la nimereală, ştiind că nu avea nici o şansă să-l atingă pe Kid Coiotul. Apoi continuă să se răsucească, întorcând spatele uriaşului care venea spre el şi plonjă înainte, cu nasul în humusul putred. O căldură insuportabilă îl înăbuşi când limba de foc trecu pe deasupra lui. Vâlvătaia coborî la sol la câţiva metri de el şi fu nevoit să se retragă ca să nu-şi ardă faţa. Câţiva arbuşti luară foc, apoi se stinseră rapid din cauza umidităţii care satura atmosfera. Câteva scântei sfârâiră şi muriră în muşchiul umed care acoperea solul.

Forest oftă. Pe pământ uscat, ar fi fost deja carbonizat.

Dar ştia că următoarea lovitură va fi cea bună. Harry Vaccaro nu era un începător. În mod sigur, evaluase eroarea comisă la primul atac şi, la următorul, o va corecta ţintind mai bine.

Forest nu mai avea decât o singură şansă. Şi se hotărî să o joace. Acum ori niciodată, în timp ce Big Harry aprindea din nou jetul de benzină de la capătul ţevii armei sale Super Soaker!

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA
ISBN 973-9127-96-6 Lei 3(